

ДЖО Р. ЛАНСДЕЙЛ

БРЯГ КРАЙ

МЪТНИ ВОДИ

ДЖО Р. ЛАНСДЕЙЛ БРЯГ КРАЙ МЪТНИ ВОДИ

Превод: Лидия Цекова

chitanka.info

Най-силният, правдив и отекващ глас след Хъкълбери Фин — великолепна и страховита, книгата *Бряг край мътни води* е шедьовър, сътворен от истински гений.

Дан Симънс, автор на „Ужас“ и „Хиперион“

Красивата Мей Лин мечтае да стане холивудска звезда, но мистериозен убиец отнема живота ѝ. Нейните приятели Сю Елън, Тери и Джинкс откриват сред нещата ѝ карта, която ги отвежда до голяма сума откраднати пари. Всеки от тях има причина да иска да избяга от тежестта на живота в американския юг, затова и с лекота стигат до плана да изкопаят тялото на Мей Лин, да го изгорят и да отнесат пепелта ѝ в Холивуд, за да сбъднат поне част от мечтата ѝ.

Бягството се превръща в кошмар. Децата са преследвани както от корумпиран полицаи и от безскрупулния им чичо, така и от чудовищен сериен убиец... и скоро става ясно, че най-ужасните им кошмари са на път да се сбъднат.

Да четеш Джо Лансдейл е все едно да слушаш любимия си чичо, който случайно е и превъзходен разказвач. Тази книга разглежда мрачна и странна материя, но е изключително завладяваща по начина, по който е разказана в първо лице от младата Сю Елън — един наистина светъл образ.

Дийн Кунц, автор на „Убежище“ и „Отвъдни очи“

Джо Лансдейл е един от мрачните крале и майстори на мистерията. Заслужава името му да се споменава редом с имената на най-добрите.

Джон Конъли, автор на „Шепнещите“ и „Душа в пламъци“

ДАН СИМЪНС ПРЕДГОВОР

След първото издание на романа на Марк Твен „Приключенията на Хъкълбери Фин“ в Америка през 1885 г. се пишат стотици, ако не и хиляди щедри сравнения с шедьовъра на Твен от страна на издатели, рецензенти и/или критици на „съвременни“ романи. Почти всички тези сравнения са били неуместни или направо глупави, тъй като: а) *Хъкълбери Фин* е ненадминат роман за съзряването на едно момче, за моралното пробуждане и един мрачен период от американската история, представен на забележително народен език, характерен за региона и времето; б) както е казал Хемингуей: „Цялата съвременна американска литература произлиза от една книга на Марк Твен, наречена *Хъкълбери Фин*... Това е най-добрата книга, която имаме“; и в) Марк Твен е гений.

„Бряг край мътни води“ на Джо Р. Лансдейл е достойна да бъде сравнявана с „Приключенията на Хъкълбери Фин“ на Твен. Не саловете, нито чудесните и ужасяващите пътешествия по реката и в двете книги са първопричината Лансдейл и това, което може да се окаже неговият шедьовър, да спечелят правото на това сравнение с шедьовъра на Твен. Гласът на Сю Елън в целия роман е почти със сигурност най-силният, най-истински, най-забележително близо до характерния за региона и времето местен език след Хък Фин. Моралните решения на младата героиня в романа „Бряг край мътни води“ са сред най-сложните (при все това най-ясните), откакто Хък решава да „открадне“ Джим и да се озове в ада завинаги заради стореното. Книгата извиква в представите ни време и място, времето на Голямата депресия, Източен Тексас, въздейства извънредно силно, както и атмосферата на Марк Твен, която хвърля светлина върху региона край река Мисисипи в периода преди Гражданската война в Америка.

Пътуването по реката и брилянтното повествование и в двете книги са вик, изтръгнат от самото сърце на мрачната действителност в

Америка. И двете са творби на истински гении.

И накрая, ако трябва да цитираме Хемингуей колко чудесна е книгата на Твен, необходимо е да прибавим неговото съществено възражение: „Ако я четете, трябва да спрете там, където негърът Джим бива отвлечен от момчетата. Това е действителният край. Останалото е само залъгване.“ Било е (и остава) „само залъгване“, защото Твен решил, че краят на *Хъкълбери Фин* трябва да е такъв, че тя да е „още една книга за момчета“ (каквато е била целта му за „Приключенията на Том Сойер“), за да вървят продажбите и поръчките от библиотеките във викторианска Америка. И така, след появата на Том Сойер „Приключенията на Хъкълбери Фин“ е само една забавна и хубаво написана книга за момчета, независимо дали искаме да признаем това. Джим престава да е сложното човешко същество, възрастния Джим от останалата част на значимия роман, и Хък се превръща отново просто в приятел на Том.

„Бряг край мътни води“ не страда от простимото отстъпление на Твен на финала на *Хъкълбери Фин*, нито от липса на увереност в зрелостта и смелостта на читателската аудитория. Може би най-важното е, че романът се откроява самостоятелно и уверено в своята тъмна сила и красота и не са му нужни сравнения с никой друг роман.

Дан Симънс

ЧАСТ ПЪРВА ЗА ПЕПЕЛ И МЕЧТИ

*Надолу по реката отплаваха всички мечти
мечтани по безлунни тъмни води.*

Анонимен автор

Малка скала удържа огромна вълна.

„Одисея“ Омир

1.

Това лято татко премина от телефонни кабели и използване на динамит за избиване на рибата към отравянето ѝ със зелени орехи. Динамитът не бе чиста работа — преди две години някак си той отнесе двата му пръста, а лицето му бе обгорено от едната страна, мястото на пръв поглед приличаше на отпечатана целувка от червило, а при внимателно вглеждане — на някакъв обрив.

Телефонните кабели вършеха добра работа, макар и не чак толкова, колкото динамитът, но на татко не му харесваше да върти, докато жицата се нажежи и после да я хвърли във водата, за да „изпържи“ рибата. Каза, че винаги се е боял да не би някое от ония малки чернокожи момчета, които живееха по-нагоре по реката от нас, да е излязло да поплува и да получи някоя доза ток, и да се окаже по-мъртво от някой пън на кипарис или пък в най-добрия случай да стори нещо на мозъка му и да го превърне в бавноразвиващ се като братовчед му Рони, който нямаше достатъчно мозък да влезе на сухо, когато вали, и би се помайвал дори ако пада град.

Баба ми, гадната стара чанта, която за щастие вече бе мъртва, твърдеше, че баща ми притежава онова, което тя наричаше „ясновидство“. Казваше, че бил надарен и можел да вижда в бъдещето разни неща. Смятам, че ако беше така, щеше да си помисли предварително, преди да се напие, когато боравеше с експлозивите, които му отнесоха двата пръста.

А пък и никога не бях виждала такова съчувствие от негова страна относно цветнокожите, така че не вярвах на извинението му да върти телефонния кабел. Той не харесваше моята приятелка Джинкс Смит, която бе чернокожа. Стараеше се да изтъква, че сме по-добри от нея и семейството ѝ, макар че те имаха малка, но чиста къщичка, а ние имахме голяма и мръсна къща с порутена веранда, а коминът ни бе паянтов и подпрян от едната страна, имахме и две прасета, които се въргаляха в пръстта и ровеха в двора. Що се касае до братовчед му Рони, не смятам, че баща ми изобщо го бе грижа по някакъв начин, той често му се надсмиваше и го имитираше, като се преструваше, че се

блъска в стените, и се лигавеше. Естествено, когато бе добре пийнал, това не бе имитиране, просто прилика.

Да се върнем на това, че може би татко можеше да вижда в бъдещето, ала той бе твърде глупав, за да направи нещо по въпроса.

Както и да е, той имаше от онези торби-мрежи, десетина на брой, и двамата с чичо Джийн ги пълнеха със зелени орехи и камъни, за да натежат, завързваха ги с въжета, хвърляха ги във водата, а краищата завързваха за корени и дървета на брега.

Аз и приятелят ми Тери Томас бяхме отишли с тях да гледаме и помагаме, защото няхаме какво друго да правим. Когато му казах какво смятам да правя и къде отиваме, че искам и той да дойде с мен, на Тери не му се идваше, но накрая отстъпи, дойде и ми помогна да хвърлям мрежите и да изтеглям рибата. Бе наистина изнервен относно цялата тая работа, защото не харесваше нито баща ми, нито чичо ми. Аз също не ги харесвах, но обичах да съм навън и да върша неща, които мъжете вършат, макар че смятам, че бих била по-щастлива с въдица с кукичка, отколкото с отрова от орехи. Все пак обичах реката и да съм навън — повече, отколкото да съм вкъщи с парцал в ръка.

Баба ми от таткова страна винаги казваше, че изобщо не се държа като момиче и че трябва да си стоя вкъщи да се уча как да се грижа за градината, да чистя грах и върша женска работа. Тя се навеждаше напред в люлеещия се стол, поглеждаше ме без никаква любов в безизразните си очи и казваше:

— Сю Елън, как ще си намериш съпруг, като не можеш да готвиш, да се развъртиш с парцала и никога не си връзваш косата?

Разбира се, че не бе справедлива. Вече вършех женска работа, откакто се помнех. Просто не ми идеше отръки. И ако сте вършили някога такава, знаете, че никак не е забавно. Харесваше ми да правя това, което правеха момчетата и мъжете, каквото правеше баща ми. Като се замислиш не беше кой знае колко — да лови риба и да залага капани за кожи, които да продаде, да отстрелва катерици от дърветата и да се хвали, все едно е убил тигър. Повечето хвалби сипеше, след като се наквасеше добре. Аз самата веднъж вкусих от питието му и не ми хареса. Мога да кажа същото и за дъвченето на тютюн и цигарите и всичко, което има листа в него.

Що се касае до това да си прибера косата, тя всъщност говореше за определени религиозни правила, а аз не мога да си представя, че Бог

с всичките си грижи би се интересувал толкова от моята прическа.

Денят, за който ви разказвам, татко и чичо Джийн бяха пили малко и хвърляха торбите, а водата ставаше тъмнокафява от орехите. Със сигурност след съвсем кратко време на повърхността се показаха няколко от мрежите и златист костур с обърнат нагоре корем.

Аз и Тери стояхме на брега и наблюдавахме как татко и чичо Джийн влязоха в лодката, отблъснаха се от брега, отидоха навътре със серкмето^[1] и започнаха да събират рибата като орехи, изпадали на земята. Беше толкова много, че знаех, че ще ядем пържена риба не само довечера, но и утре вечер, а след това ще я ядем изсушена — това е другото нещо, което забравих да включа в списъка от неща, които не харесвам. Джинкс казваше, че сушената риба има вкус на вмирисани мръсни шорти и не искаше да чува възраженията ми. Ако беше опушена добре, всичко си бе наред, но сушената риба доста напомня дъвченето на гърди от мъртво куче.

Орехите всъщност не тровеха рибите така че да умрат, а ги зашеметяваха малко; караха ги да изплуват на повърхността — виждаха се бели коремчета, те напрягаха хриле. Татко и Джийн ги събираха с кепче и ги слагаха в мокър чувал, за да изчистят после вътрешностите.

Мрежите бяха завързани за брега с въжета и аз и Тери отидохме там да започнем издърпването им. Орехите бяха все още достатъчно зелени, можеха да се използват пак да зашеметят още риба надолу по реката, така че се предполагаше да ги запазим. Хванахме едно въже и започнахме да дърпаме, но бе наистина тежко и не успяхме.

— Идваме да ви помогнем — извика татко от лодката.

— Мисля, че трябва да го срежем — каза ми Тери. — Няма нужда да се напъваме толкова, та да ни излязат червата.

— Не се отказвам толкова лесно — отвърнах аз и вдигнах поглед да видя какво става с лодката.

Тя имаше дупка на дъното, така че татко и чичо Джийн не можеха да останат в реката дълго. Чичо Джийн трябваше да изгребва водата с канче за кафе, докато татко гребеше към брега. Когато измъкнаха лодката от водата, дойдоха да ни помогнат.

— По дяволите — изруга татко, — или орехите тежат колкото дял „Форд“, или мен силите са ме напуснали.

— Напуснали са те — отвърна чичо Джийн. — Не си онзи мъж, който беше някога. Не си мускулест тип в разцвета на мъжката си сила като мен.

Татко се ухили.

— По дяволите, ти си по-стар и от мен.

— Да — съгласи се чичо Джийн, — но се грижа добре за себе си.

— Ха! — изсмя се гръмко татко.

Чичо Джийн бе дебел като прасе, но без неговата индивидуалност. При все това бе едър и висок мъж, с широки рамене и силни бицепси с размера на конски врат. Татко дори не приличаше на негов роднина. Бе кльоцав като врабец, с голямо шкембе и ако някога го видехте без шапка, то ще да е било, защото тя е изгнила и се е разпаднала на главата му. Той и чичо Джийн имаха общо осемнайсет зъба — и повечето бяха на татко. Мама казваше, че е така, защото не ги мият достатъчно и дъвчат тютюн. Понякога гледах изпитите им лица и се сещах за тиква, която гние наред полето. Знам, че е тъжна работа да си дотолкова отвратен от собствените си роднини, но така стояха нещата, до болка откровено.

Всички задърпахме въжето и накрая точно когато почти щяха да ми изхвъркнат червата от напъна, мрежата се показва отгоре. Само че не бе единствено тя. В нея се бе уловило нещо — подуто и бяло, от него висяха дълги нишки мокри водорасли.

— Я почакайте малко — каза татко и продължи да дърпа.

Тогава видях, че изобщо не е трева. Беше коса. А под нея бе лицето, огромно като кръгла луна, бяло като чаршаф и подпухнало като пухена възглавница. Не можах да го позная, докато не видях роклята. Бе единствената, която бях виждала Мей Лин Бакстър да носи — изпъстрена със сини цветя и толкова избеляла, че трудно би могло да се каже какъв цвят са били цветята първоначално, преди да ѝ поокъсее мъничко, когато порасна.

Спомням си, че единственият път, когато я видях без нея, бе, когато аз, тя, Тери и Джинкс се измъкнахме една нощ и отидохме да се изкъпем във вира, в който обикновено плувахме. Бях си помислила, че е толкова красива там на лунната светлина. Гола-голеничка, добре оформена, с дълга до кръста, златиста на лунната светлина коса, а роклята виси на един клон край реката. Тя се движеше сякаш под звуците на музика, която ние не можехме да чуем. Тогава разбрах, че

щеше да е от онези момичета, които карат свободните мъже да извържат глави след тях, да поемат дълбоко дъх, а на женените — да им се приисква жените им да изгорят в пламъци. Факт — тя бе такова момиче!

Тери не ѝ обръщаше никакво внимание; може би защото бе леко обратен. Носеше се слух, а част от него бе свързан с едно момче от другия край на реката, което дошло едно лято при роднини. Не знам дали е истина, но изобщо не ми пука. С Тери се знаем от бебета, а онова, което съм виждала от любовта между мъжа и жената, има най-вече нещо общо с баща ми, който се търкаля и не върши нищо, напива се и посинява окото на мама. Веднъж, след като доста я преби, излезе да лови риба, развихри се буря с пороен дъжд, а аз лежах на леглото и се надявах някоя светкавица да го тресне от небето, да го удари по главата, да му избие и малкото зъби от ченето и да го довърши, без да остане нищо от него освен шапката му. Знам, че е гадно — но така си мислех.

Не ми харесваше, че мама смяташе, че тя заслужава да я налагат. Мислеше, че мъжът командва нещата и има думата. Казва, че го пишело в Библията. Това начаса ме отказа да я прочета.

И така, Мей Лин лежеше там, тялото ѝ частично на брега, в роклята, която ѝ бе окъсяла с годините и изглеждаше още по-малка заради това, че сега бе толкова подпухнала.

— Очите ѝ са подути и затворени — обади се чичо Джийн. — Поседяла е доста във водата.

— Не е нужно много време, за да изглеждаш така — каза татко. — Давиш се и не изплуваш за една нощ, така става.

Внезапно Мей Лин потрепери, потече вода. От нея заизлизаха газове и миришеше наистина ужасно, като от мощна пръдня. Ръцете ѝ бяха завързани зад гърба, омотани с ръждясала жица, също и краката ѝ, които бяха издърпани назад и захванати с ръцете. Кожата около нея бе подпухнала, а жицата се бе оплела в нашата мрежа.

Когато съвсем я изтеглихме и положихме на брега, видяхме, че има шевна машина „Сингер“ завързана за краката ѝ с още жица, няколко парчета от която бяха усукани заедно, за да е по-здрава. Жицата се бе врязала дълбоко в плътта ѝ чак до кокала. Тежестта на сингера бе причината да са нужни усилията на четирима ни да я измъкнем на брега.

— Не е ли това Мей Лин Бакстър? — попита татко.

Той току-що бе разбрал коя е, способността му да вижда в бъдещето бе потърпила крака, ала то, бъдещето, вече бе тук. Обърна се към мен за отговор.

Думите едва се отрониха от устата ми.

— Мисля, че е тя.

— Бе толкова малка — обади се Тери. — На нашата възраст.

— Възрастта няма нищо общо с живота и смъртта — отбеляза чичо Джийн. — Но без съмнение е поразкършила снага за последен път.

— Май трябва да направим нещо — добави татко.

— Мисля, че ще е добре да срежем въжетото и да я бутнем обратно — каза чичо Джийн. — Няма да е по-мъртва, ако не я намерят и на баща ѝ няма да му се налага да узнае, че е умряла. Може да си мисли, че е избягала в Холивуд или нещо такова. Не повтаряше ли тя непрекъснато, че това се кани да направи? Искам да кажа, все едно кучето е умряло, но не казваш на детето и то смята, че кучето му живее при някой друг, нещо подобно.

— Тя няма истинско семейство — каза Тери, без да я поглежда, гледайки към реката. — Ние бяхме единствените ѝ приятели, аз, Сю Елън и Джинкс. Тя не е куче.

Татко и чичо Джийн не го погледнаха. Сякаш не бе казал нищо.

— Можем да направим така — рече татко. — Да я бутнем обратно. Във всеки случай никой не се интересуваше много от нея. И са прави. Нямаше истинско семейство, майка ѝ и брат ѝ са мъртви, а баща ѝ е влюбен в бутилката. Няма да навреди никому, ако я оставим да потъне пак. По дяволите, тя не му липсваше много, когато бе жива, камо ли сега, като е мъртва.

— Няма да я бутате обратно във водата — казах аз.

Този път татко чу. Обърна се и ме погледна.

— На кого говориш, малката? Не се говори така с възрастните, а? Знаех си, че думите му означават, че може да ме напердаши, но настоях на своето.

— Няма да я бутате обратно във водата.

— Беше ни приятелка — рече Тери и в очите му забелязах сълзи.

Татко посегна и ме цапардоса по главата с цяла длан. Заболя ме. Почувствах се леко замаяна.

— Тук аз решавам — каза баща ми и приближи лице до моето.

Усетих миризмата на тютюн и лук в дъха му.

— Нямахте повод да я удряш — обади се Тери.

Татко го изгледа свирепо.

— Не говори, като не те питат.

— Не си ми баща — отвърна Тери и се отдръпна на безопасно разстояние. — Ако бутнете Мей Лин обратно във водата, аз ще се разприказвам.

Татко позагледа Тери за миг. Вероятно преценяваше разстоянието, чудеше се колко бързо можеше да го докопа. Сигурно щеше да му коства голямо усилие, мисля, защото напрежението изведнъж го напусна. Баща ми, Дон Уилсън, не беше от типа хора, които и малкия си пръст ще мръднат, ако не се налага — а понякога дори и в такива случаи.

Той изкриви леко съсухрените си устни и рече:

— Само се майтапехме. Няма да я бутаме обратно, нали, Джийн?

Чичо Джийн огледа Тери от горе до долу, после мен.

— Май не — отвърна той, а думите му прозвучаха, сякаш искаше да ни изпепели.

Татко изпрати Тери в града да доведе пристава, но не му даде да вземе камиона. Накара го да върви пеша. Щеше да бъде съвсем лесно да натоварим тялото отзад в камиона и всички да отидем в града, но щеше да е дяволски удобно и не беше в стила на баща ми. А и той не харесваше Тери поради това, че смяташе, че не се държи както подобава на мъж. Чичо Джийн също имаше камион, но не го предложи. Предполагам, че просто не искаше някакво си мъртво момиче отзад в каросерията.

Аз седях на брега и гледах тялото на Мей Лин. Край него се насъбраха мухи, започна да се вмирисва, а единственото, за което можех да мисля, бе колко чиста и хубава бе тя винаги и че такова нещо не би следвало да ѝ се случва. Не беше като в книгите, които бях чела, нито както в няколкото пъти, когато бях ходила на кино, където умираха хора. Те винаги изглеждаха досущ като живи, само малко позаспали. Сега виждах, че нещата не са всъщност такива. Мъртвият

човек не бе по-различен от простреляна катерица или прасе с прерязано гърло, окачено над димящия казан.

Сред дърветата и над водата се спуснаха сенки, виждаха се и отблясъци от луната по реката — сякаш огромно лице изплуваше от дъното. Щурците се бяха заели сериозно със свирнята си, чуваше се силното крякане на жаби, които наизлизаха в мрака. Ако не бях вторачена през повечето време в мъртвото тяло, щеше да е може би и приятно. В тази ситуация бях вцепенена по същия начин, както е вцепенена ръката ти, когато си спал на нея — само че чувствах цялото си тяло по този начин.

Татко накладе огън далеч от тялото, за да седнем, докато чакахме Тери и представителя на закона, а чичо Джийн събра рибата и я занесе в камиона си. Отнесе я да я раздели с нас и да откара неговата част на жена си у дома. Тъй като двамата с татко бяха почнали да се наливат от едно шише, преди той да отиде при камиона, бе добре подгрят и смятам, че ако не се блъсне в някое дърво в тъмното, когато стигне вкъщи, ще накара жена си Иви да почисти рибата и после ще ѝ хвърли един бой. Чичо Джийн казваше, че когато е възможно, обича да я ступва по веднъж дневно, а когато е зает веднъж седмично — просто за да си знае мястото. Дори два-три пъти бе предложил и на мен да ми хвърли един бой, а татко сметна, че може и да е добра идея. Но или мама бе там, за да го спре, и отнасяше боя на татко вместо мен, или накрая се отказваше от идеята, защото тя му пречеше да продължи да пие.

Както и да е, чичо Джийн реши, че е по-добре да си отиде вкъщи и остави татко да си гледа работата.

Баща ми се опита да ме накара да отида при него, по-близо до огъня, но аз не мръднах от мястото си. В тъмното той обичаше да ме опипва, а това ме караше да се чувствам странно и неудобно. Казваше, че това са неща, които бащите правят с дъщерите. Джинкс ми каза, че не е вярно, но не ми бе нужно тя да ми го обяснява, защото аз самата дълбоко в себе си бях убедена, че това не е хубаво. Седях встрани от огъня и макар че нощта бе достатъчно топла, пламъците ме привличаха. Единственото нещо обаче, за което можех да мисля, е какъв е баща ми в момента. Как дъхът му миришеше на уиски и тютюн. Как, когато наистина се напиеше, подбелваше очи нагоре като подплашен кон. Как, ако се опитваше да ме докосне, започваше да

диша учестено, затова продължих да си седя на мястото в мрака, даже и след като се появиха комарите.

— Ти и оная женчо се бъркате в неща, дете не ви е работа — каза татко. — Щяхме да я бутнем обратно във водата и вече да сме си вкъщи. Повечето неща, в които хората се набъркват, могат да бъдат зарязани.

Нищо не му отвърнах.

— Трябваше да вземем една-две риби да опечем в огъня — добави той, сякаш бе моя вината, че чичо Джийн бе прибрал и завлякъл всичката.

Имаше още няколко, изплували край брега, но не му се искаше да изостави мястото си край огъня, за да отиде да вземе някоя, да я изчисти и опече. Аз пък не се и канех да го направя. Единственото, което можех да правя, бе да мисля за Мей Лин и ми приляваше, а трябваше и да държа баща ми под око, защото колкото повече пиеше, толкова по-смел ставаше и по-трудно говореше. Изобщо не се знаеше кога може да извърши нещо глупаво или стряскащо. Такъв си беше. Можеше да се смее и забавлява и в един миг да извади нож от джоба си и да ти се нахвърли. Не му личеше много, но бе известен с това, че лесно се пали и налита с нож, предполагаше се, че е добър и в юмручния бой, и то не само, когато удряше жени и деца. Знаеше се също така, че лесно се уморява и търси място, където да поспи.

— Смяташ, че ти е тежък животът, а, малката?

— Доста при това — отвърнах аз.

— Ще ти кажа какво значи тежък — ще ти се стъжни, когато собственият ти баща ти затвори вратата, заключи те отвън и не те пусне да се върнеш една-две ноци. А когато го стори, то ще е, защото кравите трябва да се издоят, яйцата да се съберат и му се е приискало да удари някого.

— Е, хайде — казах му. — Ябълката не пада по-далече от дървото, нали?

— Никога не си доила крава през живота си — рече той.

— Никога не сме имали.

— Ще взема една и когато това стане, ти ще я доиш. Ще правиш каквото съм правил аз.

— Можеш да си мечтаеш — отвърнах му и си затворих устата.

Начинът, по който извърна глава и стисна бутилката с долнопробно уиски в ръка, ми подсказа, че е време да млъкна. Знаех, че в следващия миг шишето ще полети във въздуха, а той ще се хвърли към мен, размахал юмруци. Продължих просто да седя, да наблюдавам и го оставих да си смуче пиячката.

Луната се бе издигнала високо, бе се спуснал мрак, тежък като камък, когато видяхме светлинка да се спуска от хълма по пътечката, която навлизаше в гъстата гора и извеждаше при реката. Заедно със светлината до нас долетяха и грохотът на камион, хрущенето на гуми по неравния път и шумът от гъсто сплетени клони, които се блъскаха в каросерията.

Когато камионът се спусна по хълма и още бе далеч от водата, той спря и аз чух как полицай Сай Хигинс дърпа ръчната спирачка. Остави двигателя и фаровете включени. Слезе от камиона като човек, който се смъква от високо дърво, обзет от страх да не падне. Тери се измъкна от другата врата и дойде бързо долу при нас. Когато приближи, прошепна тихо, така че никой друг да не го чуе:

— Пиян е. Трябваше да го измъкна от леглото и не искаше да идва. Каза, че нямало да бъде зле просто да я бутнем обратно във водата.

— Това представлява законът — отвърнах аз. — Ако можехме да извикаме и свещеника и кмета тук, щяхме да си имаме отлична дружинка, която смърди еднакво.

Полицай Сай се спусна бавно по хълма, осветяваше с фенерче пътя пред себе си, макар че фаровете на камиона бяха достатъчно силни да можеш да вденеш конец в игла. Той се насочи към огъня, шкембето му се тресеше пред него, сякаш куче подскачаше нагоре да го приветства. Баща ми се изправи на крака, залитна леко. И двамата бяха пияни.

— Къде е тя? — попита Хигинс, побутвайки шапката си назад.

Като я отмести, можах да видя суровото му лице и превръзката над едното му око. Заради начина, по който падаха сенките, окото приличаше на черна дупка. Според слуховете някаква чернокожа, която изнасилал, го била изтръгнала с нокти. Говореше се, че кобурът, в който държеше пистолета си, е направен от кожата на индианец и му е бил завещан от роднина, който се сражавал с индианците. Вероятно бе измислена история.

Полицай Сай дори не си направи труда да се огледа да види къде е Мей Лин. Не бе като да е скрита в гората под някое платнище. И с едно око можеше да я зърнеш. И слепец би я забелязал веднага.

Татко го отведе при тялото, а ние с Тери ги наблюдавахме. Полицай Сай освети с фенерчето нея и шевната машина, която лежеше наблизко.

— Клекнала е да пишка за последен път — каза той, — но мисля, че шевната машина още може да се използва.

Двамата с баща ми се изкикотиха едновременно.

— Нима нищо не ѝ се е случило — рекох. — Та тя е убита. Тя е тази, на която са сторили това. Няма нищо смешно.

Полицаят светна с фенерчето в лицето ми.

— Момиче, трябва да знаеш, че на децата не им е позволено да говорят, преди да ги питат.

— Това ѝ казвам и аз — обади се баща ми.

— Не съм дете — отвърнах, като сведох глава и примигах от светлината. — На шестнайсет съм.

— Да, добре — рече полицаят и отмести фенерчето от главата към краката ми. — Виждам, че не си вече детето, което си спомням.

Не знам как да го обясня, но тази светлина, която пробягваше нагоре-надолу по мен, не бе по-различна от някой похотлив жълт език, от нея ми приляваше.

— Защо ти и онази твоя приятелка там не отидете да седнете, за да не се пречкате? — каза татко.

Думите му накараха полицай Сай да се изкикоти, а на баща ми това му хареса. Разбрах по начина, по който стоеше по-изправен, изпъчил гърди. Нищо не го караше да се чувства по-добре от това да унизи някого, освен случаите, в които удряше някого по главата, когато този някой най-малко го очакваше.

Тери въздъхна и двамата с него отидохме и седнахме на земята до огъня. Полицай Сай отиде до камиона си, измъкна едно старо одеяло, после той и татко с върха на ботушите си някак сригнаха бедната Мей Лин, докато тя се озова върху него, увиха я, понесоха я и я поставиха в каросерията на камиона. Когато я пуснаха там, сякаш хвърлиха някаква голяма мъртва риба върху гладка равна скала.

— Можеше да го свършиш и сам — рече полицай Сай. — Можеше да я докараш и да я погледнем на сутринта.

— Предпочитам твоят камион да смърди, не моят — отвърна татко.

[1] Кръгла мрежа с оловни топчета накрая, която се замята, за да се лови риба с нея. (Всички бележки под линия са на преводача.) ↑

2.

Мей Лин нямаше вече майка, защото нейната се бе удавила в река Сабайн. Бе отишла да накисне някакво пране, вместо това омотала с една риза главата си и вървяла навътре чак докато водата я покрила. Когато изплувала отгоре, вече не била жива, но ризата още била омотана около главата ѝ.

Бащата на Мей Лин бе от онези, дето се завръщат вкъщи само, когато им омръзне да са на някое друго място. Дори не знаехме дали е наясно, че дъщеря му липсва. Мей Лин често казваше, че след като майка ѝ се удави, баща ѝ вече не бил същият. Казваше, че смята, че това е така, защото омотаната около главата на майка ѝ риза била любимата му. Това е то истинска любов. Още по-зле, брат ѝ Джейк, с когото бе близка, отскоро бе мъртъв и в семейството нямаше дори куче, на което тя да липсва.

На следващия ден, след като я намерихме, Мей Лин бе натъпкана в евтин ковчег и погребана в топлото утро в онази част от гробището на Марвъл Крийк, определена за бедняците, до едно място, обрасло със суха трева, с кърлежи, полепнали по нея, и подозирам, че някои бяха толкова малки, че не можеха да се видят. Майка ѝ и брат ѝ бяха погребани в същото гробище, но не бяха се озовали един до друг. Горе на хълма погребваха хората с пари. Тук долу бе безплатната пръст и дори да си нечий роднина, мятаха те където и да е, щом има място да се изкопае дупка. Чувала съм, че има много гробове един над друг поради липса на място.

В останалата част на гробището имаше дъбове и брястове, които хвърляха сянка, но парцелът на Мей Лин бе в горещата част, сред слегнали се купчини пръст, някои от тях обозначени с малки табелки. Някога на тях са били изписани имена, но бяха избелели от слънцето, отмити от дъжда.

Полицаят приключи случая, като отсъди, че тя е убита от човек или няколко неизвестни извършители, а това бе нещо, което и аз можех да измисля вместо него. Каза, че най-вероятно е някой скитник или

няколко такива, които са я нападнали край реката. Трябва да са носили шевната машина под мишница.

Той не направи никакво усилие да открие убиеца ѝ, нито защо се е озовала там, на дъното. Щом стана въпрос, нямаше дори лекар, нито който и да е друг да я погледне, за да се увери как действително е била убита или дали са се гаврили с нея. Никой освен мен, Тери и Джинкс не го бе грижа.

Службата бе извършена от местен свещеник. Той каза няколко думи, които май прозвучаха толкова неискрено, все едно бяха казани над трупа на любимата мишка на някой далечен братовчед, умряла от старост.

Когато свърши с приказките, двама чернокожи спуснаха простия ковчег в земята с въжета, после започнаха да хвърлят с лопати пръст в дупката. Освен тях, свещеника и кърлежите ние бяхме единствените на погребението, ако можеше да се нарече така.

— Човек би си помислил, че просто изхвърлят боклука, така бързаше тоя свещеник — каза Джинкс, след като си бяха тръгнали.

— Така го приемат — рекох аз, — така го и направиха. Все едно изхвърлят боклук.

Джинкс бе на моите години. Косата ѝ бе вързана на плитки, които стърчаха от главата ѝ като сплетени с тел. Имаше сладко личице, но очите ѝ имаха изражение на по-възрастна, сякаш бе нечия стара баба, натъпкана в тялото на дете. Беше облечена в боядисана в синьо, увиснала като брашнен чувал рокля, по която се виждаха избледнели следи от предишните щампи, беше боса. Тери беше обул някакви нови обувки и бе измъкнал отнякъде черна мъжка вратовръзка. Бе вързана на голям възел и плътно стягаше врата му, което го караше да изглежда като торба с възел на върха. Бе втрил достатъчно брилянтин в черната си коса да смаже оста на камион, при все това недостатъчно да обуздае непокорната му грива. Лицето му бе почерняло от слънцето, а сините му очи блестяха като късове от ясното небе. Никой от нас не бе щастлив от случилото се, но той го приемаше особено тежко, очите му бяха зачервени от плач.

— Никой няма да положи подобаващо усилие да открие какво ѝ се е случило — отбеляза Тери. — Изключено е да проведат разследване, за да стигнат до истината.

Харесваше ми да го слушам да говори, защото звучеше различно от всички, които познавах. Не бе напуснал училище като мен, тъй като имах проблеми с това, че е далеч и нямаше как да стигна дотам, във всеки случай не ми и харесваше много. На майка ми, която бе доста образована, не ѝ се понрави, че напуснах, но не се оплака или противопостави — за това може би щеше да ѝ се наложи да се измъкне от леглото си и да обуе обувките си.

Тери обичаше училището. Дори и математиката. Майка му е била учителка и допълнително го занимаваше. Баща му бе умрял, когато бе малък, и неотдавна майка му се бе захванала с един търговец на нефт, Харолд Уебър, и се бе омъжила за него. Тери ни най-малко не се погаждаше с него. Уебър накара майка му да напусне училище, за да стои вкъщи с децата, а тя се залови с шивашки бизнес, но той я принуди да зареже и това и изхвърли всичките ѝ неща, защото бе убеден, че съпругът се грижи за жена си и тя не трябва да работи, дори да харесваше работата, която върши. В крайна сметка бе все едно, тъй като работа, особено за жени, се намираше толкова рядко, колкото и кръстена в правата вяра гърмяща змия.

След тази женитба в очите на Тери се появи изражение като на заек, който е готов да хукне и да избяга надалеч.

Джинкс можеше да чете, пише и смята колкото мен, но не беше се научила в училище. Наоколо нямаше училища за чернокожи, беше се научила от татко си, който замина на север да поработи известно време и там се научи да чете. Той каза, че за негрите на север е по-добре, защото хората се държали все едно те харесват, дори и да не е така. Ала се върна, защото му липсваха семейството и животът в Юга, тъй като веднага можеше да разпознае кои са копелета, нямаше нужда от кой знае какви догадки, за да проумееш кой какъв е.

Но когато времената ставаха лоши, това не му пречеше да се отпрати отново на север. Казваше на Джинкс, че мрази да го прави и наистина така мислеше, но трябваше да замине, да изкара малко пари и да ги прати на нея и майка ѝ.

Никой от нас не бе щастлив в Източен Тексас. Всички искахме да се махнем, но бяхме сраснали с това място като дървета, пуснали дълбоки корени. Когато се замислях за това да се махна, не можех да си представя какво е отвъд реката и горите. Освен в Холивуд. Това бе възможно заради разказите на Мей Лин, която непрестанно говореше

за него. В нейната уста звучеше много хубаво, макар че никога не бе ходила там. Въпреки това точно там ми се искаше да бъда. Ала бях научила от Джинкс: с лайно в една ръка и желание в друга е да се види с кое ти е по-добре. Казваше същото и за молитвата, но изобщо не се захванах да проверя идеята ѝ.

Решихме да отидем до дома на Мей Лин и да проверим дали баща ѝ не е там, да му съобщим лошата новина, да му кажем, че е изпуснал погребението. Смятахме, че ако си е вкъщи, досега трябва да е научил, но бе нещо, с което да се захванем, а да си кажем истината, ако не си е вкъщи, искахме да се поогледаме наоколо. Не мога да го обясня, но предполагам, че засега не ни се искаше все още да спрем да мислим за Мей Лин и да отидем там, където живееше, ни се струваше начин да запазим спомена жив.

Сега, когато бе мъртва, си отидоха и много от надеждите, които хранех. Винаги си бях мислила, че Мей Лин може просто да замине за Холивуд, да стане филмова звезда, после да се върне и да ни отведе със себе си. Никога не си бях представяла защо ще го прави или какво бихме могли да правим ние там, но бе по-добре от това да мисля, че ще порасна и ще се омъжа за някой тип, който дъвче тютюн и смърди на уиски, който ще ме пребива поне веднъж седмично и може да ме кара да си прибирам косата.

Тези мисли нямаха значение в случая, защото Мей Лин не стана звезда. Истината беше, че към края самите ние не я познавахме много добре. Докато изплува във водата, завързана към онази шевна машина „Сингер“, мисля, че не я бях виждала цял месец. Смятам, че същото важеше за Тери и Джинкс.

Джинкс каза, че смята, че Мей Лин е стигнала онази възраст, на която е разбрала, че ако се размотава с чернокожи деца, това няма да я изведе на пътя на звездната слава. Подчерта, че не я вини, но се съмнявам в това. Джинкс бе от хората, които можеха да имат зъб на някого.

Що се касае до това какво се бе случило с Мей Лин, имах разни идеи. Никой не обичаше прожекциите на филми колкото нея и тя би се качила на стоп при всеки, който би я откарал в града в събота, за да хване шоуто. Мъжете винаги бързо се съгласяваха да я качат. Колкото до мен, трябваше да легна насред пътя и да се престоря на умряла, за да ги принудя да спрат, а дори и тогава можеше да предпочетат да

минат отгоре ми като през някой мъртъв опосум. Може Мей Лин да се е качила при погрешния човек, някой ядосан търговец на шевни машини „Сингер“. Празни мисли, но май по-добра детективска работа от тази, свършена от полицаи Хигинс.

За да стигнем до къщата на Мей Лин оттук, където бяхме, или трябваше да вървим десет мили нагоре до моста, да минем по него, да изминем още десет от другата страна по брега на реката, или да я прекосим с лодка и да се изкачим право до къщата ѝ. Това щеше да спести часове.

Използвахме лодката на татко — онази с малката дупка на дъното, и докато аз и Тери гребяхме, Джинкс изгребваше с канче за кафе водата. След известно време аз я смених и тя отиде да гребе.

Над реката бяха надвиснали дървета, дълги лиани и пълзящи растения, обрасли с мъх, стигаха чак до повърхността на водата. Наоколо плуваха обичайните костенурки и водни змии, дългокраки птици гмуркаха глави да измъкнат някоя риба, имаше и от онези малки насекоми, дето пърпореха по водната повърхност като ефектни танцьори.

Плавахме по реката от известно време, когато Джинкс каза:

— Чувате ли това?

— Кое? — попита Тери.

Още беше с онази вратовръзка с възела, но беше го поразхлабил, така че не стягаше толкова много врата му.

— Това хлопане — отвърна Джинкс.

Спряхме да гребем и се заслушахме. Долових го слабо.

— Клоните на дърветата се удрят и търкат един друг от вятъра — каза Тери. — Израсли са твърде нагъсто и те издават този звук. Забелязвате ли колко силен е вятърът?

Погледнах дърветата, клоните им се огъваха яко. Повърхността на водата бе набраздена от вълни.

— Може да е от вятъра — рече Джинкс, — но не дърветата удрят клони. Кокалите са.

— Кокали ли? — попитах.

Джинкс посочи към брега на реката, където трънаци и къпини се бяха усукали здраво около дърветата.

— Някъде сред най-непроходимия храсталак живее Скунк. Той окачва кокалите на върви и когато духне вятър, те се блъскат един в друг. Човешки кости. Този звук чувате, на костите.

— Няма никакъв Скунк — каза Тери. — Това са бабини деветини. Също като за пастира, който живеел в гората. Приказки да плашат децата.

Джинкс поклати глава.

— Скунк е реален. Той е огромен, стар, чернокож, по-скоро червенокож, не негър, със сплъстена червена коса, разчорлена, все едно е храсталак. Казват, че има изсушена синя птица в нея. Има тъмни очи, мъртви и изцъклени, като копчета за палто. Казват, че стъпва тихо като бриза и може дни наред да не спи. Че може да преживее седмици, като пие вода от калните дупки, да яде корени и всякакви такива и че задето единствено се е къпал, когато е падал в реката или когато го е изненадвал дъждът, смърди като скункс и може да го надушите отдалече, че идва.

Тери се изсмя.

— Не ставай смешна.

— Има индианска кръв, семиноли или чероки, нещо подобно, и затова кожата му е червена. Той е ловец, свикнал да живее в областта Евърглейдс, във Флорида. Закоравял убиец. Никой не смее да закача Скунк, ако не му отърва той да го пипне, а по-вероятно — умъртви. Отсича ръцете и ги занася да докаже, че е свършил работата, за която е бил нает.

— Дори и да има човек с птица в косата и името му да е Скунк — рекох аз, — не мисля, че кокалите тракат край бърлогата му. Тери е прав, върховете на дърветата се удрят. Чувала съм този звук и по-рано и не само на това място.

— Ами — не се предаваше Джинкс, — той се мести. И ако това са дървета, а не кости, това не значи, че Скунк не е там. Познавам хора, които са го виждали. Един мъж ми каза, че го е наел, защото жена му избягала и той искал да я намери. Казва, че Скунк може да не го е разбрал или да не му е пукало. Върнал единствено ръцете й, отсечени до китките с томахавка. Старецът, дето ми разказа историята, каза, че не попитал къде е тялото, както и че си платил. Това, което Скунк поискал от него, не били пари. Поискал му всичките одеяла, които имал, консервираната за зимата храна и най-дебелото му

огромно куче. Човекът му дал и него. Скунк отнесъл всичко в една ръчна количка, кучето завързал за въже и то вървяло до него. Старецът каза, че Скунк не използва ловни кучета, защото бил по-добър от тях. Смятал, че кучето е за вечеря.

— И има голям син вол на име Бейб^[1] — каза Тери. — И може да обзиди торнадо и да го язди като кон.

Джинкс толкова побесня, че едва не се изправи в лодката.

— Той не е някой Пол Бъниън^[2] или Пекос Бил^[3] — възрази тя. — Вбесявате ме. Той не е небивалица. Истински е. И по-добре се оглеждайте за него.

— Нямах намерение да те ядосам, Джинкс — рече Тери.

— Да, ама го направи — отвърна Джинкс. — Много ме ядоса.

— Съжалявам — каза Тери.

— Давай, Джинкс — рекох, като се опитвах да укротя наежената й перушина. — Доразкажи ни за него.

— Той не говори много освен с този, когото се кани да убие. Казват, че не може да говори, само издава странни звуци. Знам, защото татко познавал един човек, който успял да избяга от Скунк съвсем случайно. Та Скунк бил нает да го хване, намерил го, завързал го за едно дърво, канел се да му пререже гърлото и отсеке ръцете. Дървото, към което този човек бил завързан, било на брега, до реката. Старо дърво и макар че човекът не правел това съзнателно, той ритал с крака, за да се спаси от Скунк. Дървото било по-изгнило, отколкото на пръв поглед изглеждало, защото в корените му имало мравки и те ги били прегризали. Онзи човек казал на татко, че усещал мравките да пълзят по него, как го хапят, но никак не им се сърдел, защото от тях дървото било изгнило и докато той напъвал с краката и натискал гръб в дънера, то се скършило. Паднал назад във водата. Когато цопнал, дънерът отплавал по реката и го завъртал многократно, с усилие си поемал дъх всеки път когато се покажел на повърхността. Накрая дънерът се разпаднал, така въжетата се разхлабили, той доплувал до пясъка, отдъхнал си и после доплувал отсреща. Естествено, това не му се отразило добре. Татко каза, че по-късно, след като му разказал това, никой повече не го видял. Каза ми, че било, защото нямал достатъчно ум да отиде на север или пък на запад, а останал тук. Смята, че Скунк накрая го пипнал. Той не се отказва никога, макар че може да изостави някоя следа за малко, ако му писне. После отново проявява интерес и

се връща. Винаги се връща и няма край, докато не пипне този, когото преследва.

— Защо е преследвал онзи човек? — попита Тери.

— Не знам — отвърна Джинкс. — Някой наел Скунк да го пипне и той го сторил. Смятам, че му е отсякъл ръцете и ги дал на онзи, който му наредил, или може да си ги е запазил. Не знам. Що се касае до онова, което останало от човека, обзалагам се, че е изгнил някъде в гората и никой повече не го видял.

Лодката плаваше бавно към брега. Заехме се да гребем отново.

— Там в гората е — продължи Джинкс, не бе още приключила тая история със Скунк. — В тъмните сенки. Не прави нищо, само чака, докато някой го наеме. Там някъде е, в палатката си, направена от кожи, навсякъде около нея висят онези кости и дрънчат на вятъра. Прибира ги всичките, опакова ги в палатката, завързва я на гърба си и се мести, разполага си бивака другаде. Чака, докато някой има нужда от него. Свързват се с един от неговите братовчеди да отиде и да го намери, защото не позволява на никой друг да се приближи, казват, че дори и братовчедите му се боят от него.

— Как е станал такъв? — попитах аз.

— Казват, че майка му не можела да го понася повече, защото бил луд, и като бил на десет, за рождения му ден тя го завлякла до реката, изхвърлила го от лодката и го ударила по главата с греблото. Той не умрял. Само бил нокаутиран яко и водата го изхвърлила на брега. Заживял в гората край реката. После намерили майка му с отсечени ръце, а главата ѝ била размазана с гребло.

— Прекрасно — каза Тери и се изсмя.

— Щом искаш, смей се — рече Джинкс. — Но по-добре ми повярвай. Скунк е там. Ако се натъкнеш на него, това ще ти е за последен път.

[1] Мила, скъпа, душичко (като обръщение). ↑

[2] Дървосекач от северноамериканския фолклор, един от най-известните и популярни герои. Описван е като великан с необичайна сила, често придружаван от своя другар, Babe the Blue Ox. ↑

[3] Американски каубой, герой от множество измислени истории.

↑

3.

Накрая стигнахме до онова място край реката, където бе живяла Мей Лин, приближихме лодката и скочихме на брега. Тери хвана въжетото, завързано за предната част на лодката, направи примка, метна я и я наниза на един пън. После за по-сигурно изтеглихме предния край от водата, така че дупката в дъното да е на брега.

Точно преди да се отправим към къщата, Джинкс погледна към реката и посочи с пръст. Тя бе много добра в напомнянето. Винаги сочеше ту това, ту онова. Всеки път, когато бяхме тук, показваше мястото. Там майката на Мей Лин се удавила в реката с омотаната около главата ѝ риза.

— Точно там е било — каза тя, сякаш не знаехме.

Качихме се по хълма, който бе хлъзгав от нападалите борови иглички. Къщата бе на върха и бе построена върху подпори от креозот^[1]; беше толкова високо, така че когато реката приижда, да не може да я отнесе. По начина, по който бе наклонена, реших, че нямаше да мине много време, преди цялата тая съборетина да бъде отнесена, да се катурне надолу по хълма и да цамбурне в реката към мястото, където бе потънала майката на Мей Лин.

Когато стигнахме до върха на хълма, така че да не изненадаме баща ѝ и той да ни обстреля със сачми, аз извиках:

— Хей, има ли някой вкъщи?

Никой не отговори, но за всеки случай поизчакахме малко — в случай че бе позадрянал, докато изтрезняваше. По-нагоре имаше един нужник и канавка, която се оттичаше от него към водата; това беше канализацията. Онова, което падаше в дупката на клозета, отиваше надолу по канавката в реката. Тери оглежда нужника известно време, после каза:

— Това не е много хигиенично. Човек трябва да върши естествените си нужди далеч от водата. Всички го знаят. Копаеш яма, а не поставяш отходна тръба. На това му се вика мързел.

— Старецът ѝ е мързелив — рекох аз. — Какво друго би могъл да си помисли човек?

Стояхме долу близо до къщата и чакахме да видим дали ще излезе някой. Когато това не се случи, извикахме отново и тримата в един глас. Пак никой не отговори.

Няколко стъпала водеха нагоре на около десетина фута към порутената, увиснала веранда и ние се заизкачвахме по тях. Люлееха се, докато се изкачвахме. Встрани стъпалата бяха фиксирани на платформа с дървени перила, а най-горе, където трябваше да има стъпало, то липсваше. Трябваше да протегнеш крак и внимателно да се изкатериш на площадката, която се разклати, когато се изкачихме на нея.

Извикахме още веднъж, но все така никой не отговори. Освен Клетъс Бакстър не бе останал никой, който би могъл да се обади. Порано там беше братът на Мей Лин, Джейк, но той намери смъртта си преди година. Носеха се слухове, че е обирал банки, но според много повече бе нападал бензиностанции. Криел се надолу по течението на реката между отделните набези и никой не казал на ченгетата за него. Не че много го харесвали, но бил един от местните, имал пистолет и лош нрав и във всеки един момент едното от двете можело да гръмне.

Естествено, полицаи Хигинс знаел, че е там, но не му пукало, защото Джейк му плащал. Според слуховете Сай винаги се радвал, щом чуел, че Джейк се кани да извърши нова кражба, щото това означавало, че ще има свежи доставки на уиски или нова превръзка за окоето.

Колкото до Джейк, преди представителите на закона да успеят да попаднат на следите му, ако това изобщо бе възможно да се случи, той бе повален от настинка, хвана пневмония и си умря вкъщи.

Когато никой не се отзова на почукването ни на вратата, Тери рече:

— Какво, за Бога, правим тук? Мей Лин е там, в гробището.

Аз бях единствената всъщност, която някога се бе срещала с Клетъс Бакстър. Всички бяхме идвали в къщата няколко пъти при Мей Лин, но когато Тери и Джинкс бяха с мен, Клетъс никога не си бе у дома. В случаите, когато го видях, той не ми обръщаше кой знае какво внимание, освен да ме удостои с някоя пръдня или кимване. Всички познавахме майка й — тиха, слаба жена, с коса с цвят на мокра пшеница, с лице, покрусено от всичката тъга на света.

Всички бяхме виждали Джейк — мъж с тъмни очи, красиво лице, белязано от белег на дясната буза, където го бе простреляла ловджийска пушка, когато е бил на нашата възраст. Бе доста дружелюбен, но винаги ни оглеждаше, сякаш можеше да сме някакви младоци от федералните, които идват да го заловят за това, че е откраднал двайсет и пет долара от някоя бензиностанция.

— Странно — рекох. — Ето ни тук, а аз не знам защо сме дошли.

— Чисто и просто сме любопитни, ето защо — рече Джинкс.

Пак почухах на вратата и този път тя помръдна. Всички стояхме там, загледани в цепнатината, която се отвори, после аз протегнах ръка, бутнах я и влязох вътре — все едно бях поканена.

Тери и Джинкс ме последваха.

— Не постъпваме правилно — каза той.

— Така е — съгласи се Джинкс.

Никой от двамата обаче не се обърна да си върви. Продължиха след мен.

Къщата представляваше само една голяма скосена стая, която бе преградена с одеяла, окачени на въжета, така че можеха да се дърпат настрана и събират. Най-голямата част бе за бащата на Мей Лин; бяха опънати няколко одеяла, за да я отделят. Едно от тях бе дръпнато и можах да видя легло там и малка масичка с Библия на нея, в която имаше много листчета хартия. Като погледнах по-отблизо видях, че са за свиване на цигари. На рафта имаше тенекиена кутия с образа на принц Албърт, а навсякъде наоколо — по масата, леглото, пода и дори върху единствения дървен стол — бяха петната от тютюн — като мръсни люспи пърхот. Спомням си, че веднъж го бях гледала как свива цигара, а ръцете му толкова силно трепереха в края на едноседмичен запой, че разпиля тютюна навсякъде.

Част от стаята бе отделена за място за готвене, където имаше печка с дърва, с кюнци, които излизаха навън от дупка в стената, до един прозорец. Над него висяха пердета, направени от същия плат на сини цветя, от който бе ушита и роклята на Мей Лин.

Мястото на Мей Лин бе преградено с одеяла и не бе кой знае колко голямо. Ако Джейк някога е имал свое място, то вече бе окупирано от стареца му. Трудно бе за вярване, че тук някога са живели четирима души.

Дръпнахме одеялата на Мей Лин и надникнахме вътре. На пода имаше малък пухен дюшек, по него имаше петна от вода и пот. На него имаше две съвсем ниски възглавници. Едната от тях бе с калъфка от същия плат като роклята ѝ и завесите в кухнята. Другата беше без калъфка. До стената имаше скрин с пукнато огледало. Бе принадлежало на майката на Мей Лин и бе единствената истинска мебел в къщата.

Върху шкафчето имаше огромна купчина филмови списания. До скрина имаше стол, а в подножието на леглото — още един. Обикновено Мей Лин седеше на единия, а аз — на другия, тя ми показваше списанията и хората в тях. Приличаха на хора от някакъв сън, като ангели, слезли от рая. Не приличаха на никой от хората, които познавах, освен на Мей Лин, макар и дрехите ѝ да не бяха като техните.

Джинкс докосна списанията, вдигна ги.

— Тези тук, всичките заедно — каза, — са достатъчни да потопят цяла лодка.

— Тя сигурно много ги е обичала — добави Тери.

— Смятах, че някой ден ще замине и ще стане филмова звезда — рекох аз. — Ако някой можеше да го направи, това бе тя.

Тери седна на стола в подножието на леглото и взе една от възглавниците ѝ.

— Мирише на нея — рече. — На онзи неин парфюм.

Остави възглавницата и ни погледна.

— Знаете ли, Мей Лин наистина заслужаваше да отиде в Холивуд.

— Тя е съвсем мъртва — каза Джинкс и седна на дюшека.

— Тя все пак трябва да се отправи на това пътуване — отбеляза Тери и кръстоса крака. — Единственото, което искаше, а сега лежи заровена в една дупка като мъртъв домашен любимец. Не мисля, че заслужава такъв край.

— И аз не смятам, че трябва да се умирисвам, когато се напъвам в нужника — рече Джинкс, — но засега няма друг начин.

— Можем да я отведем в Холивуд — каза Тери.

— Да направим какво? — зяпнах аз.

— Можем да я отнесем.

— Искаш да кажеш да я изкопаем? — попита Джинкс.

— Да — отвърна Тери. — Сама няма да се изрови.

— Съвсем вярно — рекох.

— Наистина го мисля — настоя Тери.

Аз и Джинкс се спогледахме.

— Значи — каза тя, — изравяме я и я мъкнем заедно с ковчега по целия път до Холивуд на гръб и когато стигнем там, отиваме да видим ония хора от киното и им казваме, че сме довели следващата им звезда, един труп, който вече няма нищо общо с Мей Лин и така мирише, че птиците може да изпопадат мъртви от дърветата?

— Разбира се, че не — възрази Тери. — Просто отбелязвам очевидния факт, че нямаме толкова приятели, че да не се погрижим за мъртвия. Смятам, че трябва да я изровим, да ѝ направим погребение, както са погребвали героите в древна Гърция. Нали разбирате, да я изгорим на погребална клада и да съберем праха ѝ; него можем да отнесем в Холивуд.

— Тя не е от древна Гърция — отбеляза Джинкс.

— Но беше като богиня, не мислиш ли? — не се отказваше Тери.

— Беше само дете, израсло в затънтените места край реката, много красиво, което изплува мъртво с шевна машина, завързана за краката — казах аз. — Ти си луд, Тери. Не можем да я изровим, да я изгорим и да отнесем праха ѝ в Холивуд.

— Така стоят принципно нещата — рече Тери.

— Как така? — попита Джинкс.

— За нея нищо няма да значи, прави сте — отбеляза Тери. — В смъртта вече няма нищо забавно. Знам го. Имах куче, което умря, молех се да се съживи, но нищо не стана. А накрая реших, че Бог го е върнал към живота, но не го е пуснал да излезе от дупката. Излязох и копах да му помогна да излезе, само че то си бе все така мъртво и не изглеждаше добре.

— Мога да ви кажа предварително какво ще излезе от тая работа — рече Джинкс.

— Май никой от нас не иска да остава тук — продължи Тери.

— Вярно — съгласи се Джинкс. — На мен не ми се ще. Ще свърша с това да бърша белички бебешки дупета, затънала в пране и готвене за някой местен дръвник през останалата част от живота си. И ако това е, което ме очаква, може да направя като мисис Бакстър, да омотая някоя риза около главата си и да се удавя в реката.

— Недей дори да го споменаващ — смъмрих я аз.

— Току-що го направих.

— Е, не го прави повече.

— Тук няма нищо за нас — каза Тери. — В действителност не можеш да растеш тук. Не и както трябва. Ако останем, винаги нещо тежко ще е надвиснало над главите ни и ще ни притиска. Харесва ми идеята да отнесем праха на Мей Лин в Холивуд и да го разпилеем там, където тя винаги ще остане част от него. Имаше приключенски дух и мисля, че не ѝ оставаха повече от няколко месеца, докато напусне това място.

— Трябвало е да побърза — отбеляза Джинкс.

— Ние имаме възможност да заминем — продължи Тери. — Единственото, което можем да направим, е да прегърнем идеята. Заедно можем да приведем плана в действие. Можем да си помогнем да постигнем целта.

— Това, което ти е нужно, са малко хубава храна и сън — казах аз, като гледах Тери.

Той поклати глава.

— Не. Нужна са ми и лопата и приятели да ми помогнат да я изкопая. После ще я изгорим, нея и списанията заедно. Така ще е символично.

— Символично? — повтори Джинкс.

— После слагаме пепелта от всичко в буркан...

— Буркан? — повтори Джинкс.

— Или някакъв съд — обясни Тери. — После отплаваме по реката до някой по-голям град, хващаме автобуса и потегляме за Холивуд.

— Автобус? — повтори пак Джинкс.

— Престани да повтаряш като присмехулник^[2] — скастри я Тери намръщено.

— Звучи налудничаво — намесих се и аз.

— По ми харесва да ме смятат за луд, отколкото да седя тук — каза той.

— Ставаме двама — подкрепи го Джинкс.

И двамата се вторачиха в мен, предполагам, че очакваха съгласието ми.

— Нека си помисля — казах.

— Познавам те — рече Тери. — Всъщност няма да го обмисляш. Казваш го само за да си затворя устата.

— Докато размишляваш върху това — включи се Джинкс, — ние с Тери се захващаме да изгорим Мей Лин и списанията и докато решиш по един или друг начин, ще сме се качили в някоя лодка, може би някоя без дупка на дъното, и ще плаваме към Холивуд с праха на това момиче в буркан.

— Поне толкова знам — рекох, — че река Сабайн не стига до Холивуд.

— Да, ама ние ще пристигнем някак там — подчерта Тери.

Сякаш едва ли не виждах как колелца се завъртат в главата му.

Той вирна глава и присви устни в тъгълчетата.

— Баржата^[3] е там. Можем да я вземем. Достатъчно голяма е да живеем на нея.

— Твърде голяма е за някои по-тесни места по реката — отбеляза Джинкс. — По-добре да позакърпим лодката или да вземем някоя друга.

— Обзалагам се, че можем да я прекараме по ония места, ако се потрудим здравата — подчерта Тери.

— Баржата, както я нарече, не е по-различна от някой сал — вметнах аз.

— Може всъщност да я завържем за брега нощем и да спим на нея — добави Тери.

— Искам да си помисля — рекох, чувствах се притисната и се надявах цялата тая работа да им изхвърчи от главите, докато се върнем обратно през реката.

— За какво има да мислиш? — попита Джинкс. — Каза ни, че дори не можеш да спиш добре, за да дебнеш баща ти да не влезе в стаята ти.

Кимнах и се замислих за това как обикновено спях с едно дърво за огрев в леглото до себе си, със заключена врата, с едно отворено око и едно ухо — нащрек.

— Истина е.

— Е, тогава... — рече Тери.

— Има някои неща, които първо трябва да свърша вкъщи — рекох, като още си мислех, че скоро може да забравят за всичко, а всъщност идеята постепенно ме разпалваше.

— Добре тогава — съгласи се Тери. — Може всички да си отидем и да се приготвим и ако някой има някакви пари, сега е подходящ момент да ги донесе.

— Имам двайсет и пет цента — казах. — Само толкова.

— Имам само зъбите в устата си — рече Джинкс.

— Аз имам няколко долара — каза Тери. — Онова, от което имаме нужда обаче, е някакъв план.

[1] Безцветна, маслена, запалима течност, извличана от дървесен или каменовъглен катран посредством дестилация. ↑

[2] Птица, принадлежаща към разред Вrabчоподобни, от семейство Присмехулникови, известна с навика да имитира звуците на насекоми и земноводни, както и песни на други птици. ↑

[3] Шлеп, баркас. ↑

4.

Събрахме списанията и решихме, че всичко е наред, тъй като Мей Лин ни бе казала, че баща ѝ винаги е смятал желанието ѝ да участва във филми за глупаво; рекъл ѝ, че да се появи на екрана, облечена като някоя пачавра в прилепнали по тялото ѝ дрехи и да е наплескана с грим като някой индиански воин не е подходяща перспектива за пораснала жена. Това означаваше, че скоро тези списания щяха да бъдат използвани за подпалки в огъня или да бъдат изхвърлени някъде да гният, щом той се върнеше и научеше, че е мъртва. Представих си, че тази част от къщата също ще стане негова и навсякъде ще са разхвърляни хартийки за свиване на цигари и сдъвкан тютюн.

Както и да е, взехме ги и докато ги натъпквахме в две калъфки за възглавници, измежду тях изпадна бележник в червено картонено калъфче и тупна на пода. Джинкс го вдигна.

— Я вижте — рече.

На корицата отпред с почерка на Мей Лин бе изписано „ДНЕВНИК“. Бе написано с молив и бе толкова протрито, а корицата най-вече толкова потъмняла, че думата едва се забелязваше.

— Смятате ли, че може да надзорнем вътре? — попита Джинкс.

— Не би трябвало — отвърнах, — но знаем, че ще го направим.

— Щом ще изравяме тялото ѝ, ще я горим и ще носим праха ѝ в Холивуд, мисля, че трябва да докараме работата докрай, включително и да я шпионираме.

— Все пак не тук — казах аз, като начаса бях променила мнението си по въпроса. — Можем да отидем някъде, да седнем и да го прочетем. Не искам баща ѝ да се появи и след като сме нахлули в дома им като крадци, да ни пипне точно тук така лесно. Престъпниците, мисля, трябва да действат скришом и по тъмно.

— Може би трябва да го изгорим със списанията — предложи Тери, като взе дневника от ръцете на Джинкс така чевръсто, че ми се стори, че трябва да бе изминала минута, преди тя да разбере, че той

вече не е в ръцете ѝ. — Тя не е тук да каже, че ни позволява да го разгледаме.

— Така е правилно да постъпим — подкрепих го аз. — Да го изгорим. А така ли ще постъпим?

— И тримата знаем, че ще го разгледаме — рече Джинкс, — така че давайте.

— Мисля, че доброто възпитание изисква поне да се престорим, че няма да го правим — рекох.

Мисълта да си ходя вкъщи точно в този момент изхвърча от главата ми като птица, пусната на воля от клетката. Решихме да отидем на някое усамотено място и да прочетем дневника. Но когато излязохме от къщата, Тери, който все така го стискаше, ме остави да държа възглавницата, пълна със списания, и отиде до нужника.

— Да не си посмял да четеш от него там вътре — каза Джинкс.

— Няма — отвърна той.

— Остави го — рекох.

— Няма, защото знам, че няма да го чета — отвърна той. — Но на вас ви нямам доверие.

— Това не беше много мило — отбеляза Джинкс, когато Тери влезе в нужника и затвори вратата.

* * *

Недалеч надолу по течението бе баржата, онази, която Тери каза, че трябва да откраднем. Тя бе привързана на кол като козела Юда^[1] към един дънер на кипарис наред реката. Наистина е като един голям сал, но всички я наричаха „баржа“. От дънера бе изникнало клонче, бе пораснало високо и раззеленило се, хвърляше сянка над една част от нея. Пладне, мъртвило посред лято, сянката изглеждаше зелена заради начина, по който слънцето прониква през листата на дърветата и пада върху грубите дъски, заковани към трупите. Баржата бе завързана към дънера с дебело усукано изтъркано въже, което от време на време биваше заменяно от някого с по-ново, щом имаше желание за това. Там, където бе тя, реката бе по-широка. На нея можеха да се съберат доста хора и бе оставена там от някого много отдавна и забравена. Който и да бе я построил, той я бе направил солидна, а трупите бяха

издържали и не бяха изгнили. Долната им част, както и дъските бяха покрити с креозот. Всички я използваха и никой не бе я местил поне от десет години. Бурите и покачването на водата не бяха успели да откъснат въжетата, дори и в случая, когато тя се бе покачила по-нагоре от въжето, с което бе вързана. Понякога, когато реката бе по-буйна, привързаната част на баржата оставаше по-ниско, а другата плаваше отгоре и се виждаше как краят ѝ стърчи от водата. Когато спаднеше, сякаш нищо не се бе случвало. Понякога, когато се разхождах край реката и поглеждах към нея, виждах жаби или дълги водни змии с жълти коремчета, а понякога и отровни змии, на вид дебели и тлъсти, зли и готови да хапят.

Който успееше да стигне пръв до нея, я използваше за място за пикник, за риболов и да поплува. Нощем децата смъкваша шортите и се къпеха голи. Хората говорят, че няколко бебета били направени там върху одеяла в късни доби на нощта, когато водата е спокойна, а луната огрява със сребриста светлина влюбените. Не се съмнявам, че е вярно.

Мнозина се бяха удавили край баржата, казват, че веднъж я подпалили, за да не може хората да се качват на нея. Ала истината е, че хората винаги ще се хвърлят във водата и ще се давят и не им е необходим никакъв си там сал, за да го правят. Някои дори го правят нарочно, както майката на Мей Лин доказва, че е възможно и без сала. Колкото до ризата, омотана около главата ѝ, може да го направиш и така, ако искаш, но не е задължително.

Ние гребяхме и изгребвахме водата от нашата лодка надолу по реката, докато стигнахме до баржата. Нямаше никой там, само сенките.

Изкачихме се на нея и издърпахме лодката си. Беше трудно, но успяхме. Седнахме под сянката на разлистения клон и Тери отвори дневника. Няколко страници бяха откъснати, а в полето имаше драскулки. Тери зачете на глас. Не беше написано по начина, по който говореше тя, беше се опитала да го направи както трябва. Натъжих се. Имаше донякъде истина, но също и доста неща, които можеше да не са се случили — неща, които Мей Лин бе убедена, че някой ден щяха да се случат. Като това да отиде в Холивуд и да я открият в някое улично магазинче и тогава да стане голяма звезда. Описваше как това се е

случило, а аз знаех, че не се е случвало. Никога не бе излизала от Източен Тексас, да не говорим за ходене до Холивуд.

За нас споменаваше мимоходом, все едно че отбелязваше как онзи ден е видяла някое червено птиче. Не се майтапя, това малко ме обезпокои. Смятах, че заслужаваме повече от това да ни спомене тук-там. Ние се бяхме заели с погребението ѝ и планирахме да я изгорим, да отнесем праха ѝ в Холивуд, а не получавахме нищо повече от някое споменаване мимоходом. Чувствах, че в историята на нейния живот, дори и с лъжите, би могла да ни отдели по-голяма роля.

Сянката бе пораснала до момента, в който Тери стигна до онази част от дневника, която правеше плановете ни и всичко, за което бяхме говорили, реални. Бе място, което ме разплака вътрешно и малко ме поизплаши, макар че не мога да кажа точно защо. Бе там, където си бяхме обещали да отидем — в Холивуд. Онази част, която щеше да промени живота ни и да го преобърне така, сякаш нищо вече нямаше да бъде пак същото.

Бяха страница-две за брат ѝ и имаше нейна снимка, пъхната в дневника. Беше хубава, но в нея самата имаше нещо, което една снимка не можеше да запечата; дори в старата ѝ избеляла рокля на цветя изглеждаше зашеметяващо. В дневника имаше и още нещо, малка карта върху тънка хартия. Тази карта заедно с нещата, които прочетохме в дневника, помогнаха да узнаем, че брат ѝ, за когото знаехме, че краде, е бил по-голям крадец, отколкото си мислехме, макар че предполагам, че можеше и да си го е измислила — както някои от другите неща, които бе записала.

Мей Лин пишеше следното за брат си: „Не би следвало да пиша за това, защото е скандално за нашето семейство.“

Ала във всеки случай го правеше, защото дневникът си беше неин, както казваше, и можеше да пише каквото си иска. Нямаше кой да види освен тя и светлината на лампата.

Изненада ме как възприемаше кражбите на Джейк. Казваше, че той ѝ давал от парите, които крадял. Баща ѝ също получавал част от тях и винаги се радвала, като видела, че Джейк се връща, не само защото обичала брат си, но ѝ харесвало, че има пари. Мислела си, че скоро щял да ѝ даде повече — не само за парфюм и някое кино, може би достатъчно за някои нови дрехи и билет за автобуса до Холивуд.

В дневника пишеше, че Джейк се бил насочил най-вече към бензиностанции и малки магазинчета, докато не си намерил партньор на име Уорън Кейн и заради това станал по-смел. Отишли в малък град, където имало банка, двамата влезли и я обрели с насочени пистолети, скочили в колата и отпрашили — дошли да се крият край реката. Повече не споменаваше Уорън Кейн, но няколко страници по-нататък Мей Лин пишеше как, преди Джейк да се разболеє от гръдна болест и да умре, той закопал всичките пари, които откраднал, защото баща му не преставал да души наоколо, а Джейк знаел, че ще ги изпие по-бързо и от котка в устремен скок.

Джейк ми даде картата, пишеше тя, за да мога да намеря парите. Може и да не е с всичкия си и нищо от това, което казва, да не е истина, а парите може и да ги няма. Относно това, че казва как трябва да внимавам, може и да не си струва да се безпокоя. Попитах го от какво трябва да се пазя, а той отвърна от това да не ме убият. Когато го попитах какво или кой да ме убие, той подбели очи нагоре, сякаш имаше нещо на тавана. Предполагам, че имаше. Може би виждаше ангела на смъртта, защото не мина и минута, след като стори това, когато очите му се изцъклиха и разбрах, че е престанал да диша и си е отишъл.

Ако парите наистина са там, ще се опитам да ги намеря и да замина за Холивуд да започна нов живот. Смятам, че Бог сигурно иска да имам тези пари, иначе нямаше да позволи на брат ми да обира банки, да ги закопае и после да умре. Благодаря на Господ, че ги остави на мен.

Тери спря да чете и каза:

— Това е интересно заключение.

— Звучи ми като кражба — рекох аз. — А ако Бог ѝ е оставил парите, тогава и той е крадец.

— На мен ми прилича на начин да се измъкне от тази дяволска дупка — подчерта Джинкс. — И макар че при нормални обстоятелства аз не съм крадец, ако знаех къде са парите, щях да се втурна към тях, сякаш бягам от вонята на мъртъв опосум.

— Можем да използваме картата — рече Тери.

— Ами ако е още една от нейните измислици? — попитах аз. — Дневникът е пълен с тях. Дори по някаква причина липсват страници.

— Предполагам, че така е внасяла поправки — отбеляза Тери. — Да пишеш неща за себе си в някакъв дневник може дори да е трудно. Винаги частица от теб, предполагам, се страхува, че някой може да го види.

— Като например тримата приятели, които го отмъкнаха от дома ѝ — каза Джинкс.

— Например — съгласи се Тери. — Мисля, че по-голямата част от това прилича на роман или на повест. Може би е започнала да пише дневник и просто не е имало достатъчно интересни неща за разказване.

Със сигурност имаше всякакви глупости за това как е писала на известни филмови звезди и те са ѝ отговаряли и как изпратила снимката си и някакъв режисьор харесал как изглежда и поискал да се срещнат. Всичко това бяха глупости, нищо повече, но други неща аз знаех, че са истина. Някои бяха за събития, които знаех, че са се случили.

— Е, добре — рече Тери, — ние знаем, че Джейк беше крадец, нали така? А тя има подробна карта, която казва, че е получила от брат си на смъртния му одър, така че...

— Трябва само да вземем картата — каза Джинкс, — да следваме указанията, да видим дали ще ни отведе някъде, после да разделим парите и да бягаме като луди.

— Не точно това имах предвид — каза Тери. — Но ми хрумна, че с този четвърт долар, който Сю Елън има, и твоите „нищо освен зъби“, Джинкс, както и с моите няколко долара може и да не стигнем далеч, или докъдето и да стигнем, няма да е кой знае каква утеха. Но веднъж щом се пуснем по реката и стигнем до някой град, парите ще успеят да направят нещата доста по-добри. Така че отиваме да проверим дали откраднатите пари са там и ако това е така, взимаме ги. После постъпваме с тялото, както казах. Изгаряме го и отнасяме праха ѝ в Холивуд. Тя това искаше.

— Това са крадени пари — рекох.

— Дори не знаем от коя банка са, ако ни се прииска да ги върнем обратно — подчерта Тери.

— Нали виждате? — каза Джинкс, като кимна бързо няколко пъти. — Наистина нямаме друг избор.

— Може да ги предадем на властите — предложих.

— На полицай Сай ли? — попита Тери.

— Сигурно има някой друг — отбелязах.

— Може би — рече Джинкс, — но не искам да ги търся тия изедници. Полицай Сай просто ще си ги прибере за себе си. Искам да направим каквото казва Тери. Ще го направим по-евтино и ако останат пари, ще си ги поделим. Ако пък ти толкова се тормозиш, Сю Елън, аз ще взема и твоя дял.

— Казвам ви, че са пари на някоя банка — настоях аз. — Защо Мей Лин не ги е взела и самата тя не е заминала?

— Може да не е била готова — отвърна Джинкс. — Може да не е разгадала картата. Това не означава, че парите не са там, нито, че не е възнамерявала да ги вземе. Сега, като се замисля, трябва да вземем автобус. Водата не ми харесва чак толкова. Мога да плувам, но недотам добре, а има змии и всякакви подобни. На автобуса ще трябва да се возя отзад, на местата за чернокожи, като мръсно пране, но поне е много по-малко вероятно да се удавя или да ме ухапе змия.

— И откъде ще хванем автобуса? — попита Тери.

— От Глейдуотър — отвърна Джинкс. — Татко го взема оттам. Минава по моста над река Сабайн, хваща някой да го закара до града и взема автобуса оттам на север към земята на янките. Ние ще го вземем на запад.

— Баща ти има кола — възразих.

— Сега да, но първия път отишъл така. С автобус.

— Най-добрият начин за нас да стигнем до Глейдуотър е да тръгнем по реката — подчерта Тери. — По-бързо е, отколкото пеша, по-сигурно от някоя кола и няма да се налага да се чудим с какъв човек пътуваме. Пътуването на стоп може да е причината, поради която Мей Лин е мъртва. Може да се е качила не при когото трябва. Казвам ви, ще намерим парите, ще изровим тялото, ще го изгорим, ще сложим праха ѝ в буркан, ще доплаваме близо до Глейдуотър, ще си купим билети на автогарата и ще продължим към Холивуд.

— Звучи разумно — съгласи се Джинкс. — И когато пристигнем в Глейдуотър и хванем автобуса, може да изхарчим малко пари да си купим обяд за из път. Винаги съм искала да мога да си го позволя. Макар че вие ще трябва да ми го купите. На чернокожите не им е позволено да влизат в кафенетата, такива работи.

— Не се безпокой — каза Тери. — Ще се погрижим.

Погледна към мен.

— Не си много приказлива.

— Седя си тук и обмислям криминалния си живот и как той би ми помогнал да си купя обяд за едно пътуване с автобус.

— Това са пари, които вече са били откраднати — настоя Тери.
— Не е като да си ги откраднала ти.

— Ако ги взема, все едно съм ги откраднала, защото точно това ще правя. Да крадеш от крадец ще значи, че и аз не съм нещо повече от него.

— Крадецът е мъртъв, също и наследниците му — отбеляза Тери.

— Остава баща му — рекох.

— Не се брои — отвърна Тери.

— И защо? — попитах.

— Защото не го харесвам и ако се замислиш над това, не можеш да бъдеш наследник на откраднати пари. Не и по закон във всеки случай.

— Радвам се, че това поставя нас на такава солидна законова почва — отвърнах му.

[1] Козел, който води стадото на закление и чийто живот бива пощаден. ↑

5.

Отблъснахме лодката от баржата — онова, което аз наричам „сал“ — обратно в реката и загребахме към брега. След като слязохме там, измъкнахме я под едно дърво и намерихме сух храсталак, където да я скрием. Не беше кой знае какво скривалище, но само с това разполагахме.

Преди да тръгнем оттам, поседнахме под едно дърво, извадихме картата и я обръцахме на всички страни, опитвайки се да разберем какво означава. Със същия успех можеше да е написана и на гръцки. Успяхме да разберем къде е къщата на Мей Лин и реката, изрисувана криволичещо, а над нея — едно възвишение, което изглеждаше познато. Накрая имаше две дебели линии с мънички между тях. Решихме, че това е железопътна линия. Оттатък релсите имаше някакви могили, имаше и надпис „Малкълм Къзинс“. Нито те, нито името означаваха нещо за нас.

Отдалечихме се от реката и брега, върнахме се обратно там, където бе къщата на Мей Лин. Подминахме я и тръгнахме към гората.

Тя бе гъста, отне ни известно време да минем през нея и да се изкачим по висок хълм. Накрая се озовахме на пътеката, която излизаше от ниското и ни отведе до поле, обрасло със захарна тръстика. Растеше нависоко и не бе толкова хубава, колкото онази в долината, но все пак ставаше. Беше голямо поле, обхващаше доста акри земя, а стъблата бяха дебели и високи. Тръстиката бе станала леко морава, а аз знаех, че след като се обели, захарта в нея ще е сладка.

Имах джобно ножче, отрязах едно стъбло в началото на полето, след това го разрязах на три. Костваше ми малко усилие, но всеки получи своето парче обелено и така можехме да дъвчем сърцевината. Бе сладка и бяхме щастливи, заети с нея, докато вървахме. Смятам, че ако се замислим подобаващо, все пак не бяхме новобранци крадци в крайна сметка, а бяхме навъртели доста практика сред захарната тръстика и бостаните с дини. Дяволите да го вземат, бях започнала престъпния си живот известно време преди това, но едва сега осъзнавах това. Естествената следваща стъпка бе да взема крадени от

банка пари и да ги похарча за пътуване до Холивуд с мъртво момиче, изгорено и прахът му — сложен в буркан.

Продължихме нататък по маршрута на картата и стигнахме до място, обрасло с борове, а отгатак боровете бяха релсите. Отвъд тях имаше още дървета. Повечето бяха орехи и хикория и преди може да са били част от овощна градина, но сега бяха изоставени и неокастриени. Духаше приятен лек ветреца, долавяхме уханието на дърветата при полъха на вятъра, сред клоните имаше птици, най-вече червенокрили косове, накацали нагъсто из листата.

Чу се грохот, а железопътните релси се разтресоха. Отстъпихме назад сред боровите на сянка и зачакахме. Влакът отмина с пухтене и скърцане по релсите. Помислих си, че може би това е начинът да се измъкнем оттук, като се метнем на някой в движение. Ала той се движеше бързо и никоя от вратите на товарните вагони не бе отворена; беше идея, която бързо отлетя. Мисля, че ако бях посегнала да се хвана за влака, ръцете ми щяха да се изплъзнат.

И все пак беше страшно приятно да наблюдаваш как отминава, всичките вагони потракват и докато се изнизваше, аз си мислех за Мей Лин. Предполагам, че заради влака, който се отдалечаваше от нас, на път за някое друго място, далеч оттук, аз мислех за нея. За нея и нашите планове, разбира се.

Спомням си как веднъж седяхме заедно в нейната къща, на дюшека на пода, тя говореше за филмите и плановете си да се снима в тях, а после ми каза нещо, което се стовари изневиделица като камък и сякаш ме удари отзад по тила.

— Сю Елън, какво искаш да правиш с живота си? — бе попитала тя.

Докато тя не зададе въпроса, аз дори не знаех, че имам шансове да се замисля да правя нещо различно от това, което правех в момента, но след като ми разказа за всички свои планове и после зададе този въпрос, неясните чувства, които имах, изплуваха на повърхността като мъртъв шаран. Тогава разбрах, че ми се ще да се измъкна от това място, на което се намирах, и искам нещо по-различно от това, което имах, но печалният факт беше, че не знаех къде искам да отида, нито какво искам да правя.

Смяхме се и разговаряхме за това-онова, за някакви момчета, които познавахме, нито едно от тях кой знае колко интересно, а Мей

Лин каза, че наистина мисли, че Тери е сладък, но го имаше тоя проблем, че е обратен. Разресвахме си косата една на друга, а майка ѝ, само няколко месеца преди да се удави, се движеше като някое животно, което умира бавно; та тя ни сготви булгур и ние го ядохме без масло и мляко. Спомням си, че тогава си помислих, че Мей Лин е най-чудното момиче на света и със сигурност най-красивото. Ала онова, което ме караше да се чувствам наистина добре, докато ям булгур без масло и мляко, бе, че тя разговаря с мен, сякаш можех да имам планове и трябваше да ги имам, и че животът ми можеше да е по-добър. Точно тогава и на това място аз самата повярвах в това. Недостатъчно, че да му посветиш песен, но мъничко. Не знаех какво ще правя, но знаех, че все още е нещо. Не мога да кажа, че да откраднеш пари и да тръгнеш със сал надолу по мътната река Сабайн с праха на Мей Лин в буркан е било някаква част от онези планове, но в този момент знаех, че няма да се задоволя с живота, който познавах, нямаше да свърша като мама, която пиеше еликсира, лекуващ всичко, и отнасяше по някой пердах от съпруга си, което смяташе за толкова естествено, колкото течението на реката.

Вдигнах поглед и се откъснах от всички тези мисли, видях влака да отминава надолу по релсите и да се изгубва от очите ми. Стояхме и гледахме натам, където бе изчезнал, после погледнахме отново картата и решихме, че поне знаем къде са релсите. Всичко друго бе изключително озадачаващо. Малките могили, а от тях имаше доста в няколко редици върху хартията, пък и името Малкълм Къзинс не се връзваше никак.

Като прекосихме релсите и навлязохме под дърветата, от тях се разлетяха ято червенокрили косове. Сякаш бяха окървавени, когато профучаха, устремени нагоре, и скриха небето като облак, а после изчезнаха.

— Е — рече Тери, като гледаше картата, — аз нищо не успявам да разбера. Не мога да определя какво значат тези могили. Пък и името, написано на картата, е загадка за мен.

Джинкс и аз бяхме еднакво объркани, продължавахме да изучаваме картата, сякаш всичко накрая щеше да ни се разкрие, но не стана така. Факт беше, че ме позаболя главата.

— Няма нищо друго освен няколко дървета тук — рекох. — Мисля, че има едно старо гробище ей там, а оттатък него има път.

— Спомням си го — каза Джинкс и ми кимна. — Веднъж бяхме тук като деца. Видяхме ги, някои от гробовете.

— Смътно си спомням — отвърнах аз.

— Казах ти, че има духове, ще ни сграбчат и повлекат дълбоко в земята — припомни ми Джинкс. — Помислих си, че ще се напишкаш в гащите.

— Това не е особено мило — отбелязах.

— Точно това му беше смешното — добави тя.

Огледахме се малко, после се отказахме, върнахме се долу при полето със захарна тръстика и си отрязяхме по още едно стъбло.

Докато дъвчехме и вървахме, аз рекох:

— Мисля, че на нашите планове за Холивуд им е рано без онези пари. Затова смятам, че засега няма да изгорим Мей Лин, да я сложим в буркан и да потегляме веднага. Предполагам, че можем да стигнем до Глейдуотър, но по-нататък ще ни е доста трудно да се доберем.

Никой не каза нищо дълго време, но бях напълно сигурна, че, също като мен, те чуваха как се пропукват нашите планове, пукат като суха хартия в пламъците на огъня.

Докато стигнем обратно при лодката, слънцето бе започнало да потъва зад дърветата, сенките по земята и по водата се издължиха и станаха по-тъмни. Жабите крякаха по-силно, свирнята на щурците също се усили. Гребяхме напърно течението и докато се доберем до отсрещната страна, през дупката в лодката бе нахлула доста вода, въпреки че двете с Джинкс се редувахме да я изгребваме.

Когато излязохме от нея, я издърпахме на брега, бутнахме я под някакви дървета, а Джинкс каза:

— Едно нещо трябва да признаем със сигурност. Тази проклета лодка изобщо не става. Ако тръгнем по реката, ще трябва да вземем баржата, иначе ще се изтощим за час-два. Лодката ще се напълни и ще отиде на дъното. В черепите ни ще заживеят сомове, преди още да е изминала седмица.

Това изказване бе необоримо. Всичко, за което говорехме, изглеждаше вече толкова вятърничаво. Да се приказва не струва нищо и е вълнуващо, но когато се заловиш да вършиш нещо, обикновено са нужни пари. Планирането често е по-добре от осъществяването на самия план. Веднъж чух един старец да казва, че очакванията малко

напомнят дебели птици — би могъл да ги убиеш, преди да успеят да отлетят.

Разделихме се и всеки пое по пътя си. Докато вървах, сенките още се издължиха. Разбрах, че ще настъпи непрогледен мрак много преди да стигна вкъщи. Макар че бях израсла в долината, тук се разправяха разни истории и това изопна нервите ми. Предимно бяха за същества, които излизали в тъмното гневни и гладни, завличали те някъде и изсмуквали костния ти мозък от кокалите. Всеки кръсък на бухал, изпращяването на сух клон или скърцането на някой храст, разлюлян от вятъра, ме караше да подскачам. За капак на всичко, на изток блеснаха светкавици и прорязваха черното небе, сякаш пияна шивачка се бе захванала да шие с яркожълт конец. Излезе вятър, дърветата стенеха и се удряха още по-силно и не след дълго отгоре ми закапах капки дъжд. Докато успея да стигна достатъчно близо до нашата къща, за да видя светлинка в прозореца, вече се изливаше пороен дъжд, едри като чакъл капки, а вятърът плющеше сред клоните на върбите покрай реката, сякаш някой учител шибя задника на хулиган с пръчка.

В двора се стреснах от едно от бродещите на воля прасета, което изникна иззад къщата и загрузтя срещу мен може би с надежда да имам ябълка или нещо друго. Беше онова огромното, черно с бяло. Понечих да го погалея, но след като щяхме да го ядем през есента, се въздържах. Никога не ми се отразяваше добре, когато се сприятелявах с някое животно, което щях да имам в чинията с пресни картофи и зеле. Чувствах, че е уместно да има пълна яснота между човек и прасе, че не е възможно да има никакво приятелство, макар че ако прасето знаеше естеството на своето предназначение, сигурна съм, щеше да намери причина да си тръгне към неизвестни места, като вероятно отведе и другото прасе, и билетата със себе си. Освен това да погалиш мокро прасе, независимо дали е приятел или вечеря, значи да се усмърдиш.

Баща ми си беше вкъщи. Забелязах очукания му пикап, паркиран в двора. Качих се на верандата, тя заскърца под краката ми и това ме изнерви. Не че баща ми го интересуваше кога се прибирам, а през повечето време можеше и да не разбере, че ме няма. Но ако го събудиш, можеше да изпадне в лошо настроение и да измъкне ремъка

за точене на бръснача си. Не ми бе до това да се спасявам от ударите му, нито пък да се измъквам от ръцете му, които ме наgrabват.

На верандата имаше купчина дърва за огрев, близо до стената на къщата. Взех една яка цепеница, стиснах я в юмрук, отворих вратата и влязох вътре. Къщата ни не бе за показ, но беше голяма. Била е построена дълго преди речното корито да се измести. Баща ми я получил в наследство, когато неговият баща умрял, а той — според онова, което бях чувала — не бил по-добър от него. Ала дядо му бил солиден джентълмен с пари, които донесъл от Севера някъде през 1800 г. Говореше се, че ги е спечелил по корабите, после решил, че му стига толкова, и заминал на юг. Бе построил здрава къща и хамбар, няколко бараки, които неговият син, а сега и внук бяха занемарили и оставили да се рушат.

Преди няколко години реката преля и бе отнесла много от другите постройки. Бях чувала за наводнението през 1900 г., как загинали много семейства и как тогава нашата къща останала високо на хълма. После реката се развилняла като глутница разярени индианци. Подкопала брега и го отнесла, а водата се покачила до мястото, което по-рано било хълм. Там, където почвата устояла, сега имаше завой в реката, водата стигаше високо до брега, може би на стотина фута от нашата двуетажна къща. Харесваше ми да си представям, че водата, която отнесла другите постройки, ги е завлякла на дъното на реката с помощта на сомовете и че в хамбара, който никога не бях виждала, живеят русалки, а в нужника са се настанили водни чудовища с множество дълги лепкави крайници и дълги като камшици езици, разцепени в края.

Срамота наистина какво позволили да се случи с това място татко и неговият баща. Сега голямата къща скърцаше, като се качваш на горния етаж и трябваше да внимаваш къде стъпваш, защото имаше изгнили стъпала. В главната стая, която бе голяма, бе твърде студено през зимата. Камината се бе наклонила от стената и от външната страна бе подпряна с голям прът, който сякаш щеше да се скърши всеки миг. През пукнатините в тухлите вятърът нахлуваше като крадец, лете пък — змиите и жабите — и всякакви други паразити.

В къщата живеехме само тримата, а баща ми и майка ми предимно се избягваха един друг. Имаха малко за казване помежду си освен обичайните неща за кокошките и прасетата, а напоследък и по-

малко дори. Татко прекарваше доста от времето си някъде другаде, а на мама не ѝ пукаше. Тя често си лягаше, лежеше подпряна на възглавници, пълни с памук, и пиеше от евтиния си еликсир за всяка болка, който купуваше от един мъж, обикалящ страната в мръсната си черна кола. Носеше винаги голяма черна шапка, черни дрехи и ботуши, а ризата му имаше цвят на каша от брашно. Обикаляше от години и изглеждаше все така. Някои казваха, че така е от двайсет години, а други твърдяха, че негов син бил заел мястото на баща си. Трети пък дори настояваха, че бил самият дявол. Виждала съм го — висок, тънък като върлина, с черна шапка и лъскав черен костюм. Лицето му изглеждаше като изсечено от дърво, брадичката му бе издължена и заострена.

— Дяволът не се нуждае от никаква кола, която върви с бензин — бе казала Джинкс. — Тъй че не е никакъв дявол. Във всеки случай няма ни дяволи, ни ангели.

Джинкс бе категорична по този въпрос. А за мен пък зависеше от това дали е вторник или не. Бях склонна да вярвам във всякакви неща, ако е вторник. Знам със сигурност следното: това, което търговецът продаваше на мама, бе работа на дявола. Бе смес от алкохол и най-вероятно опиева тинктура. Продаваше го за четвърт долар, а на него може би му струваше десет цента. Не можехме да си позволим тези пари, но тя си го купуваше редовно и го смучеше жадно, като малко бебе — шишето с мляко.

Татко си имаше уискито, а мама — нейния еликсир за всичко. Помагаше ѝ да изпада в дълбок унес, а сънищата ѝ бяха чудесни и светли и реката не стигаше до вратата ѝ. В тези дълбоки сънища, казваше тя, ние с нея си живеехме добре в чиста бяла къща високо на брега. Татко бе обръснат и чист, изправен, не му липсват толкова зъби и живее нормално. Казваше, че когато се събуди, ѝ се струва, че живее в кошмар и всичко, което има значение, е потъпкано, объркано и зле подхванато, но няколко големи глътки от еликсира я отвеждаха обратно там, където ѝ харесваше да живее. Болеше ме, като се замисля, че губех мама заради двайсет и петцентова бутилка и лъжовен сън.

Светлината в къщата идваше от един фенер, поставен на нощно шкафче близо до прозореца. Мама го бе запалила и оставила заради мен. Зарадвах се, но си помислих, че е дяволски опасно да бъде оставен да гори така, толкова близо до завесите. Но пък на мама ѝ

липсваше правилна преценка напоследък. Изгасих фенера и погледнах навън през прозореца. Дъждът бе спрял така бързо, както се бе излял изведнъж, облаците се бяха разнесли, а луната, която приличаше на парче ябълка, грееше ярко със светлина, която изглеждаше мазна през стъклото, от нея дворът проблясваше като мокра монета.

Тръгнах нагоре по стълбите с цепеницата в ръка, напипвах по памет пътя по стъпалата. Татко не ми скочи. Внимавах за изгнилите дъски и стигнах до горе, без нито едно от стъпалата да се счупи и да пропадна като от скеле. Горе бе плесенясало, старият килим бе изгнил. В края на коридора през една дупка капеше дъжд, а понякога влизаха и гълъби. Татко вечно кроеше планове да я оправи, но когато настанеше моментът да купи дъски, вместо тях си купуваше уиски.

Онова, което наистина харесвах, бе, че си имам собствена стая с резе на вратата. Повечето хора от долината нямаха такива работи и дори Тери, който произхождаше от по-добро семейство, спеше на сламеник в тяхната всекидневна заедно с още четири деца, които бяха дошли в комплект с новия съпруг на майка му.

Понечих да вляза в стаята си, но спрях и тръгнах надолу по коридора към мамината. Вратата бе откряната. Когато надзърнах, видях силуета на леглото и с изненада забелязах и друго тяло. Дори на тъмно бях сигурна, че е татко. Лунната светлина, макар и слаба, осветяваше лицето му и то изглеждаше сякаш е надянал маска. Бе наполовина под завивките, а главата му бе обърната към мен.

Мама бе пийнала повече лауданум^[1] и това бе безспорно. В противен случай изобщо не би му позволила да спи с нея, дори и само да полегне в краката ѝ да ги топли.

Докато стоях там и ги гледах, татко отвори очи и ме видя. Не помръдна. Просто не преставаше да ме гледа. След малко се усмихна и малкото зъби, които му бяха останали, блеснаха на лунната светлина.

Аз се намръщих, потупах цепеницата в дланта си няколко пъти, докато усмивката му изчезна, после затворих вратата и се отдалечих.

Бръкнах в гащеризона си за ключа, отключих вратата си, затворих и заключих. Съблякох се, навлякох нощницата си, отметнах завивките и пропъльзах в леглото с цепеницата до себе си. Лежах там, а лунната светлина надзърташе през тънките пердета на прозореца ми. Потупах цепеницата, сякаш беше котка, нищо че имаше кора. Сетих се как видях мама и татко заедно и би следвало да е правилно, но не беше

така. Бяха толкова отчуждени и стояха далече един от друг през последните месеци, колкото Луната от Земята, и сега — това.

Стигнах до заключението, че тази нощ в сънищата на мама под влияние на опиума той може да е бил бляскав рицар на бял кон и тя, така да се каже, е отворила портите на замъка и го пустила да влезе. Блажено да е сърцето ѝ, отварата я бе подвела. Все пак коя съм аз, че да я съдя? Всяко прасе^[2] си има нужди, а — подозирам — има право и на мечти.

Леглото бе меко, а аз — уморена. Лежах полубудна, наполовина унесена в дрямка. Сънувах как аз, Джинкс и Тери плаваме по река Сабайн чак до Холивуд, излизаме от мрака в светлината, носим се по една широка, мокра улица. От двете ни страни, застанали върху златни тухли, стояха красиви мъже и жени, всичките те — филмови звезди, които сме гледали на кино. Махаха ни, докато плавахме край тях, и ние им отвърщахме, отминавахме на откраднатия сал с голяма бяла чанта с крадени пари с отпечатан в черно знака за долар върху нея. До чантата имаше златна урна с праха на Мей Лин.

От двете страни на улицата всички онези хора — те знаеха коя е Мей Лин и каква е била, знаеха за всички филми, в които тя не успя да се снима, за живота, който не живя — спряха да махат с ръка и заплакаха. Ние отплавахме тихо надолу по улицата и се загубихме от погледа им, и потънахме в сенки, черни като гарвани.

[1] Опиева тинктура. ↑

[2] Прасе, пуснато на воля да оцелява само. ↑

6.

На следващата сутрин се събудих от песента на присмехулник пред прозореца, кацнал на клона на една топола. Имитираше пойна птичка и звучеше толкова щастливо, сякаш песента си беше негова — присмехулникът бе нещо като крадец, какъвто възнамерявах да стана и аз. Огромната разлика бе, че той изглеждаше щастлив при тези обстоятелства, а аз не бях; а и засега не бях откраднала нищо освен захарна тръстика и дини.

Полежах малко и го слушах как пее, после станах и се облякох, отключих вратата и излязох с цепеницата в ръка. Исках да видя мама, но се боях, че татко може да е още там. Слязох долу, погледнах навън през прозореца и видях, че камионът му го няма. Порових в съда за притопляне над печката и намерих една бисквита, твърда като сърцето на banker. Изядох я, като внимавах да не си счупя зъбите.

Щом се върнах горе, почуках на вратата на мама и тя ми извика да вляза. В стаята бе тъмно, след снощи някой бе пуснал пердето и аз отидох да го дръпна леко. Слънчевата светлина се надипли по леглото и видях, че мама е дръпнала завивките до под брадичката си, главата ѝ бе подпряна на възглавниците.

Русата ѝ коса бе пусната и се разпиляваше наоколо като разлят мед. Лицето ѝ бе бяло като мляко, а костите ѝ изпъкваха по-силно от обикновено, но дори и така тя бе доста хубава. Приличаше на порцеланова кукла.

На слънчевата светлина се бяха извили пращинки, прах бе полепнал и по долния край на завивката. В ъглите на стаята имаше паяжини, гъсти, сякаш готов за бране памук. Ветрецьт отвън нахлуваше през пролуките в стената и разнасяше носещия се наоколо прах. Не че беше нещо, което с малко усилено търкане и дървен материал за двайсет и пет паунда да не може да се оправи с чук, но никой от нас не се заемаше с това. Живеехме там като плъхове, вкопчили се в кораба, който знаехме, че потъва.

Мама ми се усмихна, когато седнах на един паянтов стол до леглото. Той миришеше на влага и старост, като някоя мокра баба.

— Ще ми се да стана да ти приготвя нещо за хапване, миличка — каза тя, — но нещо нямам сили.

— Няма нищо — отвърнах ѝ. — Намерих май някаква бисквита.

— От лекарството е — каза тя. — От него се чувствам замаяна. Просто нямам сили за нищо, с него или без него.

— Знам.

Загледа се в мен продължително, сякаш се опитваше да съзре нещо под кожата ми, и тогава пристъпи към признанието.

— Баща ти беше тук снощи.

Не бях сигурна защо ми го казва, но възкликнах:

— О! — сякаш не знаех за какво говори.

Бе факт, който бих предпочела да натикам на някое място, където да не мога да се докосна до него — например на дъното, в леговището на някой алигатор.

— Така ме е срам — каза тя и извърна глава от мен. — Не би трябвало дори да ти казвам, ти си съвсем малко момиче.

— Наясно съм с някои неща, които може би мислиш, че не знам.

Всъщност подозирах, че ме е видяла или татко ѝ беше казал и тя се чувстваше длъжна да обясни.

Бавно повдигна глава по-нагоре на възглавницата и отново ме погледна.

— Не си спомням наистина много добре, но тази сутрин разбрах. Той е бил тук. През нощта.

— Всичко е наред, мамо.

— Не — каза тя. — Не е. Той не струва.

Поседяхме малко така — тя ме гледаше, а аз гледах в пода.

След известно време попитах:

— Какво ще кажеш, ако реша да замина?

— Защо ли би поискала да заминеш? — рече тя. — Ти няма какво да правиш тук.

Не точно това бях очаквала и трябваше да попрехвърля тази мисъл в главата си за миг, да се уверя, че съм чула правилно.

— Не, мадам, тук не е^[1] нищо за мен.

— Няма — поправи ме тя. — Не използвай „не е“.

— Съжалявам — извиних се. — Все забравям.

— Всъщност не си ходила на училище достатъчно, за да знаеш, а и аз не съм ти помогнала по-нататък с образованието, като все лежа в

леглото, но ти знаеш, че много-много не ставам. Някога смятах, че мога да стана учителка или медицинска сестра.

— Наистина ли?

— Разбира се — отвърна тя.

— Мамо, ако твоя приятелка се е удавила и си намерила тялото ѝ, а тя винаги е искала да отиде в Холивуд, за да стане филмова звезда, грешно ли ще е да я изровиш, след като е погребана, да изгориш останките ѝ, да отплаваш по реката, да отнесеш праха ѝ в буркан до Глейдуотър, да хванеш автобуса и да стигнеш с нея чак до Холивуд?

— Какво?

Повторих пак.

— За какво говориш? Кое е това момиче, което ще изкопаеш?

— Мей Лин.

— Красивата Мей Лин? — попита тя, сякаш имаше дузина с това име.

— Точно тя.

— Боже мой, мъртва ли е?

— Татко не ти ли каза?

Тя поклати отрицателно глава.

— Ти беше малко неконтактна — рекох. — Намерихме я вчера със завързана за краката ѝ шевна машина и днес я погребяха. Щях да ти кажа снощи, но не можах.

— Дон знаеше ли за това?

— Да, мамо. Той и чичо Джийн, аз и Тери я намерихме в реката.

— О, Боже — възкликна мама. — Беше толкова млада. А неотдавна загуби и брат си, преди това майка си.

— Беше на моите години — рекох. — Никога никъде не отиде. Искаше, но не можа.

— Татко ти е бил там, когато сте я намерили? — попита мама, сякаш вече не бях ѝ казала.

— Беше.

— Изобщо не ми спомена нищо.

— Нищо чудно. Искаше да я бутнем обратно със сингера във водата.

— Той не обича проблемите — каза тя, сякаш това обясняваше всичките му постъпки.

— Предполагам — съгласих се.

— И сега ти искаш да заминеш?

— Не знам какво искам. Аз, Тери и Джинкс...

— Още ли се виждаш с онова чернокожо момиче?

— Да.

— О. Всичко е наред — рече мама. — Не говоря против нея.

Просто се изненадвам, че не си като всички останали.

— Всички останали?

— Обикновено става така, че децата, бели и цветнокожи, играят заедно, докато пораснат, а после не общуват. Така си е.

— Благодаря, че имаш високо мнение за мен — рекох.

— Не исках да кажа това, Сю Елън. Просто имах предвид, че не е по обичайния начин за тези места, пък и почти навсякъде другаде, във всеки случай, а съществува и целият този проблем относно това как влияе на говора ти. Приказваш, сякаш си полска работничка.

Тя млъкна, сякаш внезапно бе проумяла какво ѝ бях казала за Мей Лин.

— Каза, че искате да изровите приятелката си, да изгорите тялото и да отнесете праха ѝ в Холивуд?

— Това казах, да, но дали ще го направя? Не знам.

— Доста налудничаво — отбеляза мама.

— Ти знаеш — рекох и се намразих на мига, щом го казах.

Мама извърна лице от мен.

— Нямах предвид това — поправих се. — Съжалявам, мамо.

Тя бавно се обърна към мен.

— Не. Всичко е наред. Не бях много деликатна, като се изказах.

А и предполагам, не съм аз човекът, който може да съди останалите по каквото и да било начин, нали така?

— Нищо ти няма.

— Не. Не е така. Чуй ме. Не знам дали трябва да изкопаете, или изгорите нечие тяло. Напълно сигурна съм, че е престъпление. Смятам, че има списък на абсурдните престъпления и това е едно от тях, както да ядеш изпражнения, нещо такова. Просто не се прави. Така че забрави. Ала смятам, че за теб ще е добре да заминеш. Нямам акъл вече за нищо кой знае какво, дори и за майка, но ти не бива да оставаш тук. Ако нещо се случи с мен, оставате ти и баща ти... а ти не би искала това.

— Не искам да те оставя тук с него — рекох ѝ, — още по-малко аз да остана с него. Още има доста здраво ляво кроше.

— Не оставай заради мен — каза мама. — Пуснала съм го да влезе снощи, макар че не си спомням всичко ясно. Било е от онзи лек за всичко. Замайва ме. И ми става толкова самотно.

— Той не лекува нищо — рекох ѝ. — Само те упойва, приспива и ти дава повод за извинения. Не бива да го пиеш повече.

— Не знаеш как стоят нещата — възрази тя. — Кара ме да се чувствам добре, когато съм зле, а без него се чувствам твърде зле през цялото време. Трябва да заминеш. Забрави за това да изкопаваш тялото на когото и да било — това е лоша идея, но ти трябва да заминеш.

— Казах ти, че не искам да те оставя с татко.

— Мога да се справя с него.

— Не искам да ти се налага — настоях.

Мама се замисли за нещо по-продължително. Едва ли не виждах какво се мъти в главата ѝ и мърда там някъде, като човек в пълен мрак. За времето, което ѝ бе нужно, преди да заговори отново, щом толкова ми се щеше на мен, а това не беше така, можех да изпуша цяла пура и да си свия друга.

— Нека ти кажа нещо, скъпа — каза тя. — Нещо, което може би трябваше да ти кажа преди години, но се срамувах. Не исках да знаеш каква жена съм.

— Всичко ти е наред.

— Не — възрази мама. — Не ми е наред. Казах го и преди и го мисля. Не ми е наред. Не съм добра християнка.

Не беше вторник, затова религията не ми бе приоритет.

— Знам само, че ако нещо сработва, възхваляваме Бога за това — рекох. — Ако пък не стане, такава била волята Му. Струва ми се, че винаги е кацнал горе, готов да се спусне и да си припише заслугата за всякакви неща, за които нищо не е сторил по един или друг начин.

— Не говори така. Кръщавана си.

— Намокрена съм — възразих. — Единственото, което си спомням, е как свещеникът натисна главата ми в реката, а когато ме измъкна оттам, казваше нещо, докато от носа ми се лееше вода.

— Не би трябвало да говориш така — настоя тя. — Адът е горещо, лошо място.

— Смятам, че мога да тръгна направо за там, вместо да стоя тук — и ще се почувствам облекчена — отбелязах.

— Да не го обсъждаме повече — прекъсна ме тя. — Няма да слушам как някой говори лошо за Бог.

Нужно ѝ бе малко време. Реших да я оставя на мира. Седях там, чоплех ноктите си, гледах в краката си и наблюдавах как прахът се носи из въздуха. После тя каза нещо, което бе толкова изненадващо, сякаш бе отворила уста и от нея бе излетяло ято пъдпъдъци.

— Човекът, когото наричаш „татко“, не ти е баща.

Онемях. Продължих да седя там, вцепенена като ампутиран крак.

— Истинският ти баща е Брайън Колинс. Беше адвокат, може и още да е. В Глейдуотър. Той и аз... е, имахме своите хубави моменти и тогава... аз забременях с теб.

— Значи Дон не е баща?

— Не казвай „не е“.

— Майната му, забрави тая лайняна работа с „не е“. Не ми ли е баща?

— Не. И не ругай... каква мръсна дума. Никога не я използвай... Отдавна смятах да ти кажа, че не ти е баща. Чаках подходящия момент.

— Всеки момент след раждането ми щеше да е подходящ.

— Знам, че е шок — добави мама. — Не ти казах, защото не Брайън те отгледа.

— Не че Дон свърши нещо кой знае какво с отглеждането — отбелязах аз. — Моят истински баща... какъв е бил?

— Отнасяше се с мен много добре. По-възрастен е с около пет години. Обичахме се и аз забременях.

— И той не е искал да има нищо общо с теб повече?

— Искаше да се оженим. Обичахме се.

— Обичала си го толкова много, че си дошла тук и си се омъжила за Дон, и си ме оставила да си мисля, че той ми е баща? Напуснала си родния ми баща, който е бил адвокат и добър човек, и си се омъжила за един задник? Какво си си мислила?

— Виждаш ли? Казах ти, че съм лоша майка.

— Е, добре. Печелиш. Лоша майка си.

— Чуй ме, Сю Елън. Срамувах се. Християнка, която чака извънбрачно дете. Не бе редно. Поставяше Брайън в лоша светлина.

— Казал е, че ще се ожени за теб, нали?

— Започваше да ми личи — продължи тя. — Не исках да се омъжа за него в такъв вид, дори и пред мирови съдия. Имаше добра работа, хората го уважаваха, и не исках да изгуби всичко това, защото аз не съм могла да си стискам краката.

— И той е имал нещо общо с това благословено събитие.

Тя леко се усмихна.

— Да, така е.

— И за да си остане уважаван той, си го зарязала, дошла си тук, накрая си се омъжила за Дон, докато ти е личало, и ето ни нас сега — аз, помъкнала една цепеница, а ти — пияна от еликсир за всякакви болки.

— Бях на седемнайсет — каза тя. — Не разсъждавах ясно.

— Аз съм на седемнайсет.

— На шестнайсет си.

— Почти на седемнайсет.

— Не си същата, каквато бях аз на твоята възраст. Ти си силна. Като истинския си баща. Имаш неговата решителност. Твърдоглава си като него. Искаше да се ожени за мен независимо от всичко. Избягах посред нощ, качих се на стоп и се озовах в едно кафене, където започнах работа. Там срещнах Дон. Не беше толкова парцалив и противен като сега. Не бе умник, нито финансово подсигурен и не бе дотам уважаван, че ако се ожени за бременна, това да е от някакво значение. Реших, че на него мога да причиня това, което не можах на Брайън. Брайън заслужаваше повече.

— Смятала си, че не била достатъчно добра за него?

— „Че не си била“ — поправи ме тя. — „Не си“ е правилно.

— Спиш през цялото време тук, бродиш замаяна от всемогъщия си еликсир, а сега си намерила време да ми оправяш английския?

— Брайън беше добър човек и това щеше да промени всичко за него.

— Ами аз? — попитах.

— Бях млада. Не разсъждавах ясно.

— Това ли ти е грешката? Била си млада?

— Исках ти да имаш дом. Дон каза, че не му пука чие е детето. Искаше мен. Мислех, че го мисли и нещата ще са наред, а Брайън би могъл да продължи живота си. На следващия ден след сватбата ни Дон се напи и ми насини окото, тогава разбрах какъв е. Но бях в

безизходица. Той получи онова, което искаше, и тогава адът започна. Продължава вече повече от шестнайсет години. Има мигове, в които прилича на човека, когото срещнах, но по-често е този, когото познавам сега.

— А ето те и теб, скрила си си главата в ада и си щастлива от това.

— Мисля, че Дон даде най-доброто, на което бе способен — каза тя. — Мисля, че по своя си начин той ме обича.

— Знам това, мамо — на Джинкс не ѝ се налага да ляга с цепеница до себе си нощем.

— Останах заради теб.

— Не е така — казах и се наведох напред в стола към нея. — Ако е заради мен, отдавна щяхме да сме заминали далеч. Останала си, защото са ти слаби ангелите да направиш нещо друго. Била си слаба и преди да започнеш да се наливаш с този еликсир. Слаба и доволна, че си такава. Просто си доволна, че не те удря толкова, колкото по-рано, а когато го направи — че не е толкова силно. Сега те е уловил с една бутилка и може да те налива и да те използва както си ще. Това не е правилно, мамо. Оставила си ме да се справям с него, докато ти плаваш върху някой облак нанякъде. Не обвинявам всемогъщия ти еликсир, мамо. Виня теб.

Забелязах, че думите ми я ужилиха като пчела и се почувствах щастлива.

— Права си — каза тя. — Аз съм малодушна. Изоставих човека, когото обичах. Отказах се от живота, омъжих се за губещ, напълно заряхах теб, но нямах такова намерение.

— И това те извинява.

— Не съм искала да те нараня — добави тя.

— Е, все някой е искал — казах ѝ. — Ти не си се наливала с всемогъщ еликсир, като си забременяла и си избягала. Ето какво ще ти кажа. Ще ти оставя някое здраво дърво до леглото. Когато не си пиана от лекарството си, което значи петнайсетина минути на ден, може да го използваш срещу него. Мисля, че едно точно попадение в главата е по-добре. През останалото време можеш да си плуваш в облаците, а той да прави каквото си ще, ти можеш да се преструваш, че не знаеш или не разбираш. Но мен не правите на глупак и нека ти повторя „не правите“. Не правите.

Станах, взех си цепеницата, поколебах се и я оставих на стола до леглото.

— Ето ти дървото — рекох. — Мога да го сложа и до теб, ако желаеш.

— Миличка, не се ядосвай.

Бях стигнала до долния край на леглото и бях се отправила към вратата.

— Ако бях по-бясна, къщата щеше да се подпали.

Излязох и затръшнах вратата, отидох до стаята си, затръшнах и моята врата, заключих се и плаках известно време. После станах, омръзна ми да рева, виждах, че не помага изобщо. Реших, че съм толкова бясна, че искам да обуя обувки. Намерих някакви чорапи, които имаха само по една дупка всеки, обух ги, също и обувките, слязох долу, излязох навън и закрачих чевръсто по брега на реката.

[1] Разговорно, диалект: „не съм“ „не е“; Сю Елън и Джинкс постоянно използват диалектната форма. ↑

7.

Слънцето вече бе доста високо, въздухът — жежък, без никакъв ветреца и лепкав като меласа. Точно в този момент не знаех накъде отивам, но пък ходех бързо и бях твърде изпотена, докато го правех.

Вървях часове и накрая пристигнах на мястото, където бяхме намерили Мей Лин. Не знам дали се озовах там нарочно или просто ей така — но стигнах до него.

Вървях близо до брега и погледнах шевната машина „Сингер“ оставена, където си беше. Наведох се и я разгледах по-отблизо. Там, където бе вързана жицата, имаше парченца посивяла плът с мухи по нея. Убиецът бе огънал двата края по такъв начин, че да ги усуче, а после ги бе завързал на фльонга. Сякаш бе използвал панделка, а не жица.

Чудех се дали на него това му се е струвало смешно. Не преставах да мисля как човекът, когото смятах за свой баща, и полицай Сай Хигинс бяха освободили рязко краката ѝ от телта и не бяха си направили труда да я отмотаят от нея. Все още чувах как изпукаха костите на Мей Лин. Спомнях си как мократа кожа се обели от краката ѝ като лепкаво тесто и остана по телта.

Махах с ръка да прогоня мухите и докато правех това, нещо в мен се размърда и ме накара да се чувствам странно — подобно на диво животно, което се опитва да си намери място да се настани. Отново тръгнах нататък.

Вървях, докато дърветата и храстите оредяха и се озовах на мокра кална пътека, която извиваше нагоре по обрасъл с трева хълм, сякаш нож прорязваше яркооранжев сладък картоф. Когато стигнах до върха, имаше още един кален път, който лъкатушеше нататък и извеждаше до върха на друг хълм, а на него имаше малка бяла къщурка, която изглеждаше свежа като новородено теленце. Отстрани на къщичката имаше зелена градинка с ограда, за да я пази от сърни и всякакъв дивеч, а по-назад — малък червен нужник. Изглеждаше толкова ярък и весел, че почувствах порив да се изкача там и да го използвам, дори да не ми се налагаше.

Червеникавата пръст, мокра от предишната нощ, залепваше по обувките ми и те натезаха. Отклоних се от пътеката, свалих ги и търках калта в тревата, докато я изчистих. Отново ги обух, продължих нагоре и изкачих хълма. Горе бе равно и нямаше трева. Земята бе заравнена с търмък, в пръстта имаше парчета чакъл, които бащата на Джинкс бе разхвърлял там. Пред къщата имаше път във формата на подкова, но нямаше кола. Бащата на Джинкс бе някъде на север с нея.

Домът им бе много малък, може би с две стаи, но за разлика от нашата голяма къща изглеждаше чудесно, а покривът май неотдавна е бил покрит с шиндли^[1]. Те бяха от хубаво дърво, изсечени съвършено, наредени и заковани, полети с катран отгоре, за да не гният. Знам, че бащата на Джинкс го е направил, преди да се отпрати пак на север. Това бе обичайно за него — да поддържа всичко в свеж и стегнат вид.

На двора имаше няколко кокошки, но нямаше животни. Бащата на Джинкс им изпращаше пари и за разлика от повечето от останалите хора от долината те си купуваха месото, което ядяха, с изключение на пилешкото от време на време и понякога риба. Отглеждаха кокошките предимно да носят яйца и трябваше да внимават къде ги снасят — в противен случай, ако искаш яйце за закуска, трябва да тръгнеш на лов, преди да успееш да чукнеш едно в тигана. Знаех това — трябваше да правя същото у нас.

Почти бях стигнала до вратата, когато видях Джинкс да излиза от къщата с кош за пране, с огромен куп в него. Косата ѝ не бе на обичайните плитки, а събрана на кок отзад, който приличаше на купчина от магарешки бодли, завързана с бял ширит. Носеше синя мъжка работна риза, гащеризон и обувки, които сякаш можеха да поберат още нечий крака.

Тя ме извика, аз я последвах към задния двор и въжето за простиране, опънато между два високи пръта. В коша имаше щипки и ѝ помогнах да простре прането. Окачвахме го внимателно и опъвахме старателно, а докато се движехме, си говорехме.

— Прииска ми се да замина, както говорехме — рекох ѝ.

— И на мен ми се щеше — рече Джинкс. — После се размислих, че мама ще остане тук само с малкото ми братче. Сега, като съм си въкъщи, а не там, при реката, струва ми се, че по-правилно е да остана.

— Не и на мен. Единственото, което имам тук, е голяма къща, която всеки миг ще се стовари върху главата ми, пияна майка и един

задник, от когото трябва да се браня с цепеница, за когото си мислех, че ми е баща, но не е. Така че май днес се оказва, че произлизам от някакво място, което не е същото от вчера.

— Какво казваш? — попита Джинкс, като спря с щипка в ръката, готова да защити едни долни гащи. — Оная част, дете не ти е баща.

— Точно така. Не ми е. В Глейдуотър има някакъв на име Брайън Колинс, той ми е баща. Адвокат е.

— Не думай.

— Истина е.

— Това се казва новина — рече Джинкс.

— Най-хубавото нещо, което ми се е случвало от доста време насам — да открия, че онова дърто копеле не ми е род.

— Въпреки това той те е отгледал и те е хранил — рече Джинкс.

— Не, мама правеше каквото трябваше, после почна да не става от леглото и не е правила кой знае какво, откакто съм достатъчно голяма да се грижа сама за себе си. Предполагам, че това, което искам да кажа, Джинкс, е, че заминавам, дори и да трябва да тръгна сама.

Тя остави репликата да увисне във въздуха, сякаш бе някакво си пране. Продължихме да се движим и окачваме дрехи и когато приключихме, попита:

— Кога тръгвате?

— Колкото може по-скоро. Искам само още веднъж да погледна картата, да видя дали мога да разбера къде са парите, да ги взема, да изгорим тялото на Мей Лин, да поставим праха ѝ в буркан и тръгваме. Тръгвам си от вас, ще намеря Тери, ще говоря с него, ще взема картата и ще видя какво мога да направя с нея. За мен е въпрос на това да избира дали да умра като куче, или да си понеса последствията. Заминавам бързо. Искам да се махна оттук, и то колкото се може по-скоро. Мама съвсем се е предала. Така ми каза. Даде ми благословията си да изчезвам. Освен това точно сега се чувствам по-малко благоразположена към нея, щом е чакала чак досега да ми каже, че нямам нищо общо с Дон. Все едно ми каза: „О, между другото, тези крака, те не са твои. Откраднах ги, когато се роди, а сега си ги искат.“

— Може да е мислела, че ще го приемеш по-леко, като пораснеш — предположи Джинкс.

— Знам само, че ми е хубаво да узная, че не ми е баща, а мама каза, че истинският бил добър човек.

Джинкс кимна, вдигна празния кош за пране и тръгна обратно към къщата, а аз я последвах.

— Трябва да не забравяш, че никога не си виждала истинския си баща, а майка ти не го е срещала от шестнайсет години. Може да е същият като Дон. Може и по-зле. Може дори да е умрял.

— Не казвай това — спрях я аз.

— Не се опитвам да се намесвам в сегашните ти чувства, но като приятелка те предупреждавам. Понякога, когато нещата тръгнат на зле, няма как да се оправят. Влошават се и когато си мислиш, че не може да е по-зле, се оказва, че може и още.

— Не е много оптимистичен начин да гледаш на нещата — рекох.

— Не е. Но много често всичко идва и отминава.

— Надявам се да не е истина.

— Впрочем — рече Джинкс, като се ухили — отказваш ли се от тях?

— Какво?

— От краката, които майка ти е взела назаем.

Тери живееше в града — само няколко постройки, сякаш довлечени от някое торнадо и поставени тук върху неравната улица; затова и не бяха подредени добре. Неговата къща бе встрани от главната улица и надолу по един асфалтов път. Бе доста хубава, колкото тази на Джинкс и по-голяма. От двете страни на пътя имаше по една къща и за разлика от центъра бяха подредени правилно и си приличаха. Всички постройки на това място имаха малък преден двор и малък отзад, отпред имаше цветя, а в този ден в предния двор у Тери имаше едно дете. Беше дребничко, пълно, с коса с цвят на морков, със зеленикав сопол на лицето, изсъхнал надолу чак до крайчеца на устата му, също като отходната тръба на някой нужник.

Около къщата имаше бяла ограда с двойна порта. Минах през нея и магнах на детето. Беше едно от доведените братчета на Тери. Той ги мразеше всичките. Мисля, че най-много мразеше факта, че вече не е център на внимание, откакто майка му се омъжи повторно. След като се случи, той имаше чувството, че са го изоставили под дъжда без

шапка. Аз самата не смятах, че е чак толкова зле, но предполагам, че може да се използва такова сравнение.

Тери наричаше момчето на двора Бугър^[2], така му викаха и почти всички от семейството, включително бащата и мащехата. Смятам, че това име щеше да му остане и го преследва и след като порасне — като един мой братовчед, когото наричаха Пут...^[3] Предполагам, че бе по-неприятно от това да те наричат Търд^[4], особено ако етикетът, който са ти лепнали, има нещо общо с истината.

— Тери тук ли е? — попитах Бугър.

Той ме изгледа, сякаш преценяваше дали ставам за ядене.

— Там отзад е, с един черньо.

Ябълката не падаше по-далеч от корена си. Тери казваше, че новият му баща е от ония, дето все се ядосваха, че трябва да платят на негрите по някоя дребна монета за един-два часа работа и си мислеше, че трябва да ги наема за такава, за която купуваше мулета.

— Благодаря — казах.

— Знаеш ли, че момчетата и момичета имат различни работи там? — попита момчето.

— Дааа — отвърнах.

Отидох отзад. Близо до оградата имаше голяма купчина дърва и Тери стоеше до тях. По-близо до тях видях едър негър с брадва в ръка. Той цепеше едно дърво за огрев върху пън и го правеше с лекота, както рибата плува във водата. Стоях и го наблюдавах как работи, правеше го така добре. Бе махнал ризата си, имаше здрави мускули, а кожата му бе с цвета на изпотен сладник. Обръщах внимание на много неща относно мъжете напоследък, независимо с бяла или черна кожа, и онова, което забелязвах, ме изнервяше или тревожеше.

Тери също беше без риза и веднага забелязах и това. Нямах мускулите на негъра, но изглеждаше доста добре и си спомням, че в този момент си помислих, че е жалко, че е обратен.

Той грабваше нацепените дърва и ги трупаше на ръчна количка. Правеше го бързо и умело, за да успее между вдигането и стоварването на брадвата. Озърна се, видя ме и кимна. Знаех, че си има работа за вършене, затова отидох и седнах на верандата отзад. Чух, че зад мен се отваря врата и майката на Тери излезе оттам. Беше красива, с тъмна къса коса, навита на ролки. Седна на стълбите до мен и каза:

— Как си, Сю Елън?

— Чудесно, мадам.

Не я погледнах в очите, защото си мислех, че ако го направя, ще види, че се чувствам виновна, имайки предвид плановете, в които бях включила и сина ѝ.

— Много отдавна не съм те виждала — каза тя.

— Да, мадам.

Сега трябваше да я погледна. Доброто възпитание го изискваше. Използвах най-лъжовното си изражение и се обърнах към нея. Когато го сторих, видях, че изглежда малко повече лишена от жизненост, отколкото когато я бях видяла последния път; все така хубава, но нещо, от което имаше нужда, бе изсмукано от нея и у мен остана впечатлението, че ако я докосна по-силно, може да се разпадне, като ваза, зле залепена, след като е била счупена. Все пак в сравнение с майка ми бе твърда като скала.

Според Тери този, който изпиваше жизнените ѝ сокове, бе доведеният му баща, който, както казваше, бил заможен, но имал всички качества на гаден парцал. Веднъж ми рече: „Доведеният ми баща не е забогатял от чара си. Забогатял, като открил нефт на някакво парче земя, което купил, и като построил компания за печене на тухли, в която наел повечето от хората в града. След това не се налагало да бъде чаровен. Просто трябвало да носи портфейла у себе си.“

— Как мислиш, че се чувства Тери? — попита тя.

— Мадам?

— Смяташ ли, че е добре?

— Да, мадам. Предполагам.

— Мисля, че новото положение му тежи.

Май сякаш казваше, че да продадеш едно от децата си, за да купиш прасе, може да е лоша идея. Но тъй като обмислях дори по-нови планове за него, не знаех какво друго да отговоря освен:

— Предполагам, че е така.

След известно време негърът спря да цепи дърва, взе ризата си от купа, избърса лицето и гърдите си с нея и после я облече. Тери закара ръчната количка до верандата и започна да я разтоварва, като подреждаше цепениците на купчина под навеса.

Негърът отиде усмихнат при него, като тътреше бавно крака. Джинкс казваше, че така вървят чернокожите, ако не искат да бъдат посетени от Ку-клукс-клан. Казваше, че никога не знаеш кога ще

решат, че си надут в присъствието на бели, а да проявяваш високомерие значеше, че може да пострадаш. Нещо повече, вероятно бе добре известно, че бащата на Тери имаше бяла роба и качулка, окачени в килера.

Негърът не каза нищо, просто седеше там и се усмихваше като глупак, който чака да му подхвърлят някой морков. Чувствах се странно, като гледах възрастен човек да се държи така.

Майката на Тери стана, усмихна се и му подаде нещо, което държеше в ръка. Той го взе, без да поглежда какво е, и си тръгна. Когато вече го нямаше, тя погледна надолу към мен и каза:

— Смятам, че струваше повече от пет цента, нали? Нацепи доста дърва и е горещо.

— Да, мадам — отвърнах.

— Дадох му четвърт долар.

— Заслужава си — отбелязах.

Тери свърши с дървата, дойде и седна до мен на стъпалата на верандата. Усецах горещината, която се излъчваше от тялото му, и долавях мириса на пот.

— Е — каза майка му, застанала на стъпалата, — ще ви оставя двамата да се видите. Но не забравяй другите си задължения, Тери. Знаеш какъв става баща ти, когато не са свършени.

— Не ми е баща — каза Тери.

— Не искаш да кажеш това — рече тя.

— Точно това искам да кажа.

— Е, ще ти е нужно малко време да свикнеш.

— Докато свикна, светът ще е друг — отвърна Тери.

— Няма да го разискваме точно сега... Сю Елън, радвам се, че те видях.

— Благодаря, мадам.

Тя влезе в къщата.

— Нараняваш чувствата й — отбелязах аз.

— Знам — отвърна той. — Нямах такова намерение. Не нея мразя, а онзи мъж, за когото се омъжи, и всичките му деца. Най-умното от тях дори не се сеца да влезе вътре, като завали, и го прави едва след като дълго са го подканяли.

— Искам да погледна онази карта пак — рекох. — Ще ми се да намерим онези пари.

— Сигурна ли си?

— Да. Джинкс може да дойде, може и да не дойде. Аз обаче искам да вървя.

— Кога?

— Довечера.

— Мисля, че доста се поразбързах онзи ден — отбеляза Тери.

— Вече не искаш ли да дойдеш?

— А, не. Искам. Но мисля, че трябва да намерим парите, после да изкопаем Мей Лин и да изгорим тялото ѝ. Трябва и да посвърша малко работа по сала, за да плава по-добре, като се спуснем по реката.

— Знаеш ли как да го направиш?

— Мога да правя доста неща. Истинският ми баща ме научи на разни работи и ми показва как сам да се оправям с нещата, които не умея. Показва ми как да уча, а мама ме научи на същото.

— Колко ти трябва, за да се справиш?

— За това, което сме намислили — малко, почти нищо. Но ми трябва време. Да се изгори едно тяло е нужно повече време и работа, отколкото си мислиш. Необходим е наистина голям огън и трябва да е някъде, където няма да ни видят. Имам една идея, но предпочитам да не я обсъждам, преди да съм имал време да я обмисля. Първото нещо, което трябва да направим, е да определим дали картата е истинска и ако е така, трябва да разберем дали някъде тук има закопани пари.

— После ги открадваме.

— Примири ли се с тази идея вече? — попита той.

— Ако „примирена“ означава, че я приемам, добре — така е.

— Това се иска — отбеляза той.

[1] Шинда, шиндел — дъсчица, използвана вместо керемидата. ↑

[2] Сопол, сополанко. ↑

[3] От холандски: пътьо (root). ↑

[4] Лайно (turd). ↑

8.

Тери измъкна картата отнякъде в къщата, облече риза и тръгнахме да се поразходим надолу по улицата. Наблизо имаше гробище и ние отидохме там. Беше закътано място, където да поговорим. Седнахме на обичайното място, на метална пейка под голям дъб, а пред нас бяха гробовете на загиналите войници на Конфедерацията^[1] — редици от огрени от слънцето надгробни камъни, под тях почиваха някогашните бунтовници, простреляни или починали по-късно от раните си, от старост или разочарование.

Разгърнахме картата, опънахме я между нас двамата и се загледахме в нея.

— Това, което не мога да разбера — рече Тери, — е какво означават тези могили. Всичко останало по нея изглежда точно, но тях не ги разбирам, както и това име, написано тук — Малкълм Къзинс.

Кимнах и рекох:

— Май трябва да се върнем там, да огледаме нещата по-внимателно и да видим какво може да ни хрумне. Може би, ако погледнем пак, нещо ще ни хрумне и ще съответства. Мислех си, че може да означава хълмове, но след като стигнахме там, нямаше нищо. Нищо освен няколко дървета и...

В този миг ме осени мисълта.

Погледнах Тери.

— Ние сме най-тъпите хора, които бродят по тая земя.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Погледни тук — рекох и махнах с ръка към гробовете наоколо.

Той се огледа.

— Е, добре. Много мъртъвци с надгробни камъни при главата.

— Точно така, паметниците — потвърдих. — Пропуснали сме нещо.

— Имаш предвид старото гробище там горе, при боровете?

— Не това имам предвид. Със сигурност. Тези могили на картата може да са надгробни камъни.

— Но повечето от тях са премахнати от вандали — възрази той.
— Или изпотрошени.

— Да, но от това не следва, че не означават гробище. Може този, който е съставил картата, така да е обозначил нещата. В гробището се предполага да има надгробни паметници, дори и вече да ги няма. Може и един-два да са останали там и ние да не сме ги видели, и на някой от тях да пише „Малкълм“. Парите може и да са там.

— Знаеш ли, Сю Елън, може и да си права. Трябва да проверим. Може да имаме късмет.

— Май късметът е или план, или случайност — рекох. — Ние имаме план.

Отидохме да намерим Джинкс и ѝ помогнахме да свърши домакинската си работа. Тя взе варени яйца и ги уви в кърпа на черно-бели карета и ги постави в кофичка от сироп. Взехме една от лопатите на баща ѝ, тя каза на майка си, че отиваме да изкопаем червеи за риболов, и тримата изхвърчахме. Използвахме пак пробитата лодка, прекосихме реката и слязохме недалеч от къщата на Мей Лин.

Като следвахме картата, тръгнахме по пътя, който бяхме минали по-рано, натам, където беше гробището, спряхме и си поехме дъх. Под дърветата имаше сенки и те падаха върху мястото, където трябваше да е то. Предполагаше се, че в него витаят призраците на погребаните там. Някои казваха, че е пълно с роби, други, че е гробище на отдавна забравен род. Трети твърдяха, че тук са погребани християни от племето чероки.

В сенките бе по-прохладно, от дърветата капеше вода след дъжда снощи и това правеше прохладата по-осезаема. Не се виждаха надгробни камъни, но почвата бе хлътнала там, където трябва да са били древните гробове. Никой не беше разкопавал наскоро обаче и след като копнахме тук-там с лопатата, накрая се изморихме да се оглеждаме, спряхме и седнахме на земята под боровете. Джинкс извади яйцата от кофичката, разгърна кърпата, взехме си по едно и се заехме да ги белим. Ядяхме, мислехме и слушахме птиците.

Вареното яйце бе хубаво, но сухо, припи ми се вода, когато Тери се обади:

— Вижте тук.

Той натъпка останалата част от яйцето в устата и се изправи, като продължи да говори с пълна уста.

— Седнал съм на стар надгробен камък.

Двете с Джинкс се изправихме и се огледахме. Беше с надпис, издълбан върху него, и никакви дати. Паднал или са го сложили легнал. Името върху него не бе Малкълм Къзинс, но въпреки това сърцето ми затуптя по-силно.

Захванахме се отново с търсенето, огън ни гореше отвътре и не след дълго Джинкс извика:

— Ей, това ще ви хареса.

С Тери отидохме да видим и проследихме натам, където сочеше тя. Край един отровен бръшлян имаше ниско възвишение и през една цепнатина в клоните на боровете отгоре се процеждаше толкова обилна слънчева светлина, сякаш се изливаше от някое ведро. Огриваше един надгробен камък. Бе се прекатурил, но бе подпрян на купчина пръст. Човек лесно би могъл да го подмине, почти се бе слял с боровете иглички по земята в гората. На него имаше надпис и на слънцето се открояваше име:

„МАЛКЪЛМ КЪЗИНС“

— Не се ли казва това находка? — възкликна Джинкс. — Търсихме ли търсихме, после седнахме да хапнем по едно сварено яйце и го открихме.

— Такава е волята Божия — отбеляза Тери.

— Или пък го намерихме, защото имахме карта и търсехме наоколо — рече Джинкс.

Грабнах лопатата, поизсякох отровния бръшлян и започнах да копая. Твърде бързо разбрах, че пръстта е била прекопавана. Първата ми мисъл бе, че Мей Лин може да е взела парите вече, но тогава лопатата удари в нещо, пуснах я, свлякох се на колене, подпях се с длани. Същото сториха Джинкс и Тери. Тримата започнахме да загребваме пръстта с голи ръце.

Копаехме, а денят си отиваше, отнякъде горе откъм хълма се чу козодой^[2]. Ние продължихме да копаем.

Ръцете ми напипаха нещо твърдо и аз извиках. Тери и Джинкс се притекоха да разровим мястото и не след дълго се натъкнахме на глинен съд. Той бе затворен плътно и когато опипахме капака, разбрахме, че е запечатан с восък.

Продължихме да разравяме пръстта около него и го измъкнахме. Беше малко глинено гърне, доста тежко. Тери извади джобното си ножче и го прокара по запечатания с восък капак, докато се поразхлаби и можахме да го отворим. В него имаше торба от плат на синьо-бели цветя. Измъкнах я. Познах, че е от същия плат като калъфките за възглавници, пердетата и роклята на Мей Лин. Доста тежеше. Бе здраво завързана с канап. Преди да успее да го развържа, Тери го сръза с ножа си. Отворихме торбата и погледнахме вътре.

Беше пълна със зелени банкноти, дори имаше и малко монети. Имаше също и една стоножка. Мъртва и изсъхнала като сърцето на някой търговец.

— О, дявол да го вземе! — възкликна Джинкс.

— Това са много пари — рекох аз.

— Нямам това предвид — поясни Джинкс. — Погледнете тук.

Тя сочеше нещо в гроба. Било е точно под гърнето, което измъкнахме. Бяхме толкова развълнувани, че не сме го видели. Беше чене, покрито с пръст.

— Е — рече Тери, — това е гроб. Очаква се да има и кости.

— Да, но погледни натам — настоя Джинкс, като сочеше нещо.

Малко по-нататък имаше ръка. По нея все още имаше плът, а в нея — червеи.

— Тия червеи щяха да са изгризали всичко, ако човекът е бил погребан отдавна — рече Джинкс. — Този тук може да не е свеж като тазсутрешното мляко, но е доста отскоро в земята.

— Права е — потвърди Тери.

Изправи се, взе лопатата и започна внимателно да разкопава около тялото. Отне известно време, но накрая то цялото се показа. Беше мъж в костюм на тънко кафяво и бяло райе, леко полегнал на една страна, със свити към стомаха крака. Зъбите, които бяхме забелязали, бяха в черепа. Голяма част от него липсваше, но той нямаше потребност да си я получи обратно.

Белите райета в костюма му бяха придобили цвета на червената глина, на краката му нямаше обувки, само кафяви копринени чорапи със синя бродерия по тях. Още имаше късове плът по лицето, а върху черепа — кафява шапка с тясна периферия. Беше смачкана, но лесно можеше да се забележи, че, също като костюма, бе струвала доста пари и най-вероятно вървеше с някоя скъпа пура и златна верижка за часовник.

Тери застана на колене и ръце и огледа тялото.

— Още мирише — каза той. — Права си, Джинкс. Не е в земята чак толкова отдавна.

Разгърна втвърденото от пръстта сако на мъжа, краят на който бе залепнал за разлагащото се тяло, и се чу звук от разпаряне. Пребърка вътрешните джобове, но в тях нямаше нищо. Порови във външните, намери конци и копче. Махна шапката и когато го стори, черепът се поразпадна. Ясно се виждаше, че отзад главата му е размазана. Тери вдигна шапката, която бе тъмна отзад, и я размаха да си възвърне формата. Надникна вътре и въздъхна.

— Има етикетче с името му — рече. — Уорън Кейн.

Показа ни го. Аз въздъгнах.

— Не беше ли името му в дневника на Мей Лин? — попитах.

— Мъжът, с когото брат й е движел — обясни Тери. — Онзи, дете му помогнал да ограби банката. Сега знаем какво се е случило с тяхното партньорство.

— Сякаш не е било достатъчно, че са му взели и проклетите обувки — вметна Джинкс.

— Нека отгатна, бил е Джейк — рече Тери. — Звучи логично, че са дошли тук да закопаят парите, последвал е някакъв спор...

— Последвал? — повтори Джинкс.

— Започнал — поясни Тери. — После станало напечено, Джейк го убил, заровил го и сложил парите отгоре му. Предположението ми е, че вече са били изкопали дупката заради парите и на Джейк не му се е копаело повече. Вероятно го е изненадал отзад с лопатата.

— Може и да не е имало спор, а той е планирал да го убие — предположих аз.

— И това звучи логично — съгласи се Тери. — Убил го е, сложил парите отгоре му и взел обувките, защото ги харесвал. Вероятно би

взел и шапката, и костюма, ако не бил ги изцапал с кръв, като цапардосал Уорън с лопатата.

— Жестоко и жалко за мъртвеца — намеси се Джинкс, — но може би трябва да преброим парите. Той май няма да стане по-мъртъв.

Преброихме ги два пъти. Имаше близо хиляда долара. Когато върнахме парите в торбата, почти бе станало нощ.

— Сякаш сме изкопали пиратско ковчеже — рече Джинкс.

— Така си е — съгласих се.

Джинкс се изкашля и добави:

— Ясно ви е, че това са доста пари, дори и да не изгорим тялото на Мей Лин.

— Трябва да се придържаме към плана — подчерта Тери.

— Така ли? — попитах аз.

— Така — настоя Тери. — Заради нея намерихме парите.

— Със сигурност ще похарчим доста от тях, за да стигнем до Калифорния — отбеляза Джинкс. — Бихме могли да ги използваме някъде по-наблизо.

— Звучи алчно — рече Тери. — Ако не беше тя, нямаше да знаем за тези пари и щом стана въпрос за това, те не са наши.

— Щом наистина в това е въпросът — отбеляза Джинкс, — те не са и нейни. Нито на брат й. На банката са.

— Мислите ли, че баща й знае къде са заровени? — попитах аз.

Тери поклати глава.

— Ако знаеше, щеше вече да ги е изровил и изпил. Не е точно от сорта „да пестим по мъничко за черни дни“. Джейк е казал на Мей Лин къде са, когато е бил болен, защото не е искал никой друг да знае. Тя очевидно не е имала време да ги изкопае и замине, преди нещата да се объркат.

— Мислите ли, че е знаела за убийтия? — попитах и кимнах към дупката.

— Не знам — отвърна Тери. — Мисля, че когато Джейк е разбрал, че умира, я е накарал да начертае картата и не й е казал, че приятелчето, с което са обрали банката, лежи под тях. Чуйте, нали искаме да се измъкнем оттук?

Двете с Джинкс кимнахме в отговор.

— Ето го шанса ни — подчерта Тери. — И трябва да вземем Мей Лин с нас.

— Много си е добре в гробищата — рече Джинкс.

Тери я изгледа сърдито.

— Тя ни е приятелка.

— Беше — поправи го тя.

— Трябва ли да я забравим само защото е мъртва? — попита той.

— Аз не я забравям — възрази Джинкс. — Помня я наистина с добро. Казвам само, че е мъртва, че в тази торба има доста пари и не смятам, че е имала намерение да ги подели с нас.

— Има ли значение? — попита Тери.

— Имаш да купиш билети за автобуса, храна, за да стигнеш дотам, някъде да отседнеш и тъй нататък — изброи Джинкс. — Може да влезем в разходи и не съм сигурна, че точно така искаме да изхарчим парите.

— Мей Лин не е искала да свърши погребана в някой горещ парцел пръст в оная част на гробището, отделена за бедняци — рече Тери, — и не мисля, че ние трябва да го допуснем.

Трябва да си призная, че мисълта да я изкопаем, да изгорим тялото ѝ и да изменим целия път чак до Холивуд, за да разпилеем праха ѝ, ми изглеждаше все по-малко примамлива сега, когато имахме огромна торба с пари. Малко се срамувах от себе си заради тези мисли, но така стояха нещата.

— Е? — настоя Тери. — Не това искаме. Нали?

— Май не.

Джинкс изкриви лице в гримаса, после бавно си възвърна обичайното изражение.

— Е, добре — каза, а думите с усилие излизаха от устата ѝ като някой плъх, който с мъка се измъква от тясна дупка. — Разбира се. Да я изгорим и да я замъкнем там.

— Добре — рече Тери. — Решено.

[1] Конфедерация на южните щати по време на Гражданската война в САЩ. ↑

[2] Козодой — нощна лястовица или мраченик, голяма колкото кос. ↑

9.

Тръгнахме да се връщаме, а Тери носеше торбата с парите от глиненото гърне. Когато стигнахме до полето със захарна тръстика, спряхме и аз отрязах пак да похапнем. Смятах, че след като бяхме така дълбоко затънали в кражбите, можехме да стигнем докрай и да нападнем тръстиката пак.

Нощният мрак се съгъстваше, ние излязохме от полето, минахме покрай някакви дървета и излязохме на ливада с буйна трева. Пътят малко се различаваше от онзи, по който бяхме дошли, а от лунната светлина тревата приличаше на лъскава водна повърхност, вятърът шумолеше в нея, сякаш някой размяташе книжна торба, пълна с бонбони.

Като минахме по този път, стигнахме точно зад къщата, където бе живяла Мей Лин. Докато приближавахме, чувахме как устремно тече реката под нас, видяхме къщата и доловихме как скърца от вятъра. Клетъс си бе вкъщи, видяхме стария му камион, паркиран на пътеката, която извеждаше горе при къщата. Естествено, ако камионът не беше там, това не значеше, че не си е вкъщи. Понякога, когато се напиеше, го забравяше някъде, някой му го докарваше и оставяше пред тях — така поне казваше Мей Лин, а аз нямах никаква причина да се съмнявам в това. Затова бях предпазлива и извиках в очакване някой да ми отговори предния път, когато бяхме тук. Искях да се уверя, че той е разбрал, че сме там — ако си е бил вкъщи. Страх ме беше, че е от хората, които първо стрелят, а после задават въпроси.

Джинкс огледа нужника недалеч от нас.

— Ще трябва да се отбия да го използвам — каза тя.

— Не можеш ли да изчакаш? — попита Тери.

— Мога, ама няма да ти хареса после, като тръгнем да отиваме към лодката.

— Е, добре, побързай — примири се Тери. — Ще те чакаме до онова дърво.

Той посочи един голям бряст на хълма над реката.

Джинкс се втурна напред, шмугна се в нужника и затвори вратата.

Тери и аз отидохме до бряста, седнахме един до друг под него, облегнахме гърбове на ствола му. Тери постави торбата с парите между краката си и се загледа към къщата на Мей Лин и камиона, паркиран до нея.

— Мислиш ли, че вече е научил за нея? — попита ме.

— Не знам, но не ми се ще вече да му казвам. Особено след като изровихме парите, които синът му е откраднал, и мислим да изкопаем и дъщеря му. Не знам дали ще мога да го погледна в очите.

— Не ми пука — каза Тери. — С тези пари можем да се махнем оттук.

— Разделени на три, няма да стигнат задълго — отбелязах аз. — Добър старт е, но само толкова.

— Само това ми е нужно — рече Тери. — Добър старт. Аз съм като птица, която някой е настъпил по опашката. Не мога да излети. Вторият ми баща чул какви слухове се разнасят за мен, за мен и едно момче, което идваше на гости, преди той да се ожени за мама. Тези клюки не са верни. Ала той им вярва и се отнася зле с мен, говори ми лоши неща и наранява чувствата на майка ми. Вади й душата, сякаш е просто някое празноглаво момиче. И как така го е приел това за мен? Как другите може да си го мислят? На теб приличам ли ти на обратен?

Аз се стъписах.

— Значи ти приличам! — възкликна той. — Разбрах от това, че премисляш какво да кажеш.

— Ами, много си красив, имаш добри маниери. Не съм те виждала с много момичета.

— Ти си момиче — отбеляза той.

— Ама ние сме приятели — отвърнах му.

Тери поклати глава.

— Видът ми не е по мой избор, а пък има много хора с добри маниери.

— Не съм ги срещала — отвърнах му.

— Само затова ли смяташ, че съм обратен?

Поклатих глава.

— Не. Заради Мей Лин е. Ти не я гледаше както всички останали мъже. Дори не я забелязваше, когато се къпехме голи в реката, дори не

я поглеждаше.

— Ти си я оглеждала, иначе нямаше да ме питаш защо аз не съм я заглеждал — настоя Тери. — Значи ли, че харесваш момичета?

— Понякога, да си остане между мен и теб, си мислех, че може да си падна по нея. Приличаше на сладоледов десерт. Ала не, майтапя се. Май ме влекат мъжете и скапаният живот с някой от тях.

— Не всички мъже са гадняри — рече Тери. — Мъжът и жената може да са приятели и да са женени.

— Мама и Дон не са приятели — отвърнах му.

— Да, и точно това е причината да не се разбират — отвърна Тери.

— Хвана ме — казах аз.

— Онзи път, като се къпахме и Мей Лин бе гола като някоя нимфа, аз я огледах. Доста я поогледах. Направих го крадешком, но го направих. Слушай: Мей Лин обичаше да използва тялото си да упражнява власт, а аз не исках да ѝ я дам. Не исках да знае, че ми харесва онова, което виждам. Не желая никой да има власт над мен. Никой. По никакъв начин.

Преди да успея да осмисля напълно тази нова информация, видях мъж да излиза от къщата на Мей Лин и да се влачи нагоре под лунната светлина. Вървеше към нужника. Имаше скъсана шапка, беше облечен в гащеризон и обут в чепици с развързани връзки. Приличаше на плашило, което е слязло от кола, на който са го закачили.

— Това е Клетъс — казах и знаех, че Тери всъщност го вижда за пръв път.

Изправихме се, но останахме в сянката под дървото. Въпреки това тази нощ бе толкова светло, че той щеше да ни види, стига да бе погледнал в тази посока, но той бе навел глава и вървеше бързо. Приличаше на човек, тръгнал да изпълни своя си мисия.

Отиде до нужника, дръпна вратата, но тя не се отвори. Джинкс бе пуснала резето отвътре. То не беше от тоя сорт, дето щеше да издържи, ако някой напъне по-силно, по-скоро служеше дружески да напомни, че някой е там.

Старецът на Мей Лин отстъпи назад и погледна нужника, сякаш му бе непознат.

— Кой е вътре? — извика.

— Отбих се за малко — отвърна Джинкс. — Веднага излизам.

— Чернилка ли е вътре? — попита той. — Звучиш като чернилка.

— Не — отвърна Джинкс. — Бяла съм.

— По-добре да не си някой черен задник, клекнал в моя кенеф — рече той.

Последва продължителна пауза и после отстрани нужникът се разтресе веднъж и повтори. Една дъска се разхлаби със скърцане и се откърти. После — друга. Джинкс изхвърча оттам като поле и от това дъските се откъртиха съвсем и паднаха. Тя се носеше устремно към дървото, където стояхме, и премяташе презрамката на гащеризона си през рамо, докато тичаше.

Зад нея с огромна скорост препускаше Клетъс, а развързаните връзки на чепиците му плющяха.

Предполагам, че би било правилно да изчакаме Джинкс, но не го направихме. Тери грабна торбата, двамата хукнахме като подплашени зайци и я оставихме да ни настига. Когато погледнах назад през рамо, тя бе почти до нас, но Клетъс бързо я настигаше.

— Ей, ей — крещеше той. — Онова е моята торба.

Дори в тъмното я бе разпознал.

Пробягахме по хълма, надолу към реката и после по брега. Когато отново погледнах назад, Клетъс не бе намалил скоростта и бе грабнал голяма сопа. В същото време Джинкс се препъна и падна на брега.

— Пипнах те — изкрещя Клетъс и наистина го направи.

Спрях и се обърнах, видях го да стоварва сопата отзад върху главата на Джинкс, докато тя се опитваше да стане. Беше як удар и не бе предназначен просто да я нарани. Целеше да убие. Джинкс падна и заби нос в калта, вирна крака като две подплашени птици.

Клетъс пусна сопата, сграбчи я, завлече я до брега и натисна главата ѝ под водата. Джинкс започна да мята ръце и крака и да се дави.

Клетъс ни изгледа.

— Вие двамата по-добре се връщайте или ще удавя тая малка чернилка. Ако значи нещо за вас, по-добре елате тук.

Напипах камък на брега, почти колкото пъпеш, измъкнах го от тинята, вдигнах го в ръка и се втурнах към него. Тогава забелязах, че

Тери тича редом с мен — в едната си ръка стискаше торбата, в другата бе грабнал къса, дебела сопа.

Клетъс натискаше пак главата на Джинкс под водата, когато се озовахме до него. Той й крещеше, макар че калъфката от възглавница не бе у нея.

— Защо сте ми отмъкнали калъфката? По-добре казвай. По-добре я връщайте.

Аз се озовах до него и стоварих камъка с две ръце. Ударих го в челото с него точно когато се обърна да ме погледне. Той се прекатури настрани и шапката му падна. Не беше съвсем успешна атака. Камъкът се изплъзна от ръцете ми, падна и удари Джинкс по гърба. Клетъс се опита да се изправи, с една ръка държеше окървавената си глава.

Тогавя Тери се озова върху него със сопата и я размаха като луд. Клетъс сграбчи Тери през кръста, повали го върху Джинкс, която още лежеше на земята, опитвайки се да се подпре на ръце и да се изправи. До този момент бе успяла само да измъкне лице от водата.

Когато Тери бе повален, торбата се изплъзна от ръката му, отвори се и пачка от парите се разпиля като гъша перушина от стар дюшек.

Клетъс се хвърли върху Тери с вдигнат юмрук, после съзря разпилените пари.

— Това са моите пари — извика.

Джинкс, която се бе изправила на крака и се бе посъвзела, сграбчи тоягата, която Тери бе изпуснал, и замахна. Бе адски удар, чух как вятърът изсвистя, издаде същия звук като бухал, връхлитащ върху мишка. Ударът се стовари отзад върху главата на Клетъс. Тиквата му отскочи, сякаш можеше да се откърши от врата, после главата му клюмна напред, той потрепери веднъж, а сопата се стовари отново. Човече, на това му се вика удар. Вероятно можеше да се чуе чак в Глейдуотър. От него Клетъс нададе лай подобно на стреснато куче и после се прекатури от Тери.

Джинкс отново скочи върху него и налагаше нокаутирания вече навсякъде със сопата, удряше го по-бързо от човката на кълвач. Аз изтичах до тях, сграбчих я и притиснах нея и сопата към себе си. Тя започна да грухти и да се мята като омазано прасе.

— Ще го убиеш — извиках й.

— Тъкмо това се опитвам да направя — отвърна ми.

Дръпнах я назад и паднах на земята. Тя продължи да се мята отгоре ми.

Тери отиде и погледна Клетъс.

— Добре е, в безсъзнание — каза ни.

— Надявам се да е мъртъв — рече Джинкс, като не спираше да се бори. — Нарече ме чернилка, размаза ми фасона, удари ме по главата и ми натисна лицето във водата. Проклет стар смотаняк. Не искам никога повече някой да ме нарича чернилка. Писна ми от това. Писна ми. Не мога да понасям това проклето място. Не понасям никое място.

— Джинкс — извиках ѝ, — престани. Няма да го удриш повече.

— Ами ако се съвземе?

— Тогава можеш да го удариш — съгласих се.

— Добре тогава, пусни ме.

Аз я пуснах, тя веднага скочи и се втурна да го цапардоса със сопата отново. Тери я хвана за ръката и рече:

— Достатъчно, Джинкс. Той е само един стар глупак.

— Тези пари са колкото негови, толкова и наши — каза Джинкс, опитвайки се да освободи ръката си. — Няма значение кой ги е откраднал пръв. Освен това той дори не знаеше къде са. Ние стигнахме до тях и ги изкопахме.

Накрая отидох и заставах зад нея, помогнах да я удържим, не след дълго Джинкс се взе в ръце и започна да диша по-спокойно пак. Тери я пусна, но не преди да ѝ вземе сопата.

— Хайде да събираме парите, преди да е дошъл на себе си и Джинкс да се е превърнала в убиец — настоя Тери.

Натъпкахме ги обратно в торбата и точно преди да си тръгнем, Джинкс срита Клетъс в главата с всичка сила. Трябваше да я издърпаме от него и да я влачим по брега, а тя проклинаше бясно; мятеше ръце и крака като стоножка върху напечена от слънцето скала.

10.

Река Сабайн е дълга, но недотам широка по местата, които познавам. Не е — както съм чувала — като Мисисипи, която може да достига до миля напъряко. Сабайн е кафява на цвят и лъкатуши покрай мръсни брегове, под надвесени над нея дървета и сянката им. На места е дълбока, но на повечето не чак дотам, ала има наистина достатъчно количество вода да плават и потъват лодки в нея. Достатъчно да се удавиш. Тъмни води, отколешна река, тя е царството на змиите; дом най-вече на отровния мокасин — дебело влечуго с къса, масивна опашка, агресивно. Мислех за това, когато стигнахме до другия бряг и измъкнахме пробитата лодка от водата под една плачеща върба.

Плановете ни се бяха променили. Нямахме да имаме много време за каквото и да било, трябваше да хукуваме веднага. Не бях много сигурна какво се случваше с идеята да изгорим тялото на Мей Лин, но бях уверена, че тя все още се върти някъде в главата на Тери. Всички нас ни бе грижа за нея, но Тери, който винаги изглеждаше по-малко обвързан с нея, отколкото с мен, бе взел всичко наистина присърце. Изглеждаше най-покрусен от нейната смърт и несправедливостта във всичко това. Не че аз можех да забравя и да продължа нататък, но не можех да си представя по какъв начин е възможно да поправа случилото се. Нямахме как да разбера кой го е извършил или как да го пипна, ако успея. Колкото до Джинкс, тя също обичаше Мей Лин, но беше от хората, които гледат на нещата по-трезво или поне така ми изглеждаше. Смятам, че мислеше, че мъртвите са си мъртви, това е тъжно, чувстваше се зле, но нямаше намерение да се тревожи дали Мей Лин ще бъде изгорена и замъкната някъде, ако можеше да го избегне. Тая работа бе по план на Тери.

Решихме той да пази торбата с парите, да си отидем до вкъщи, да приготвим набързо каквото можем, да се срещнем скоро пак на това място и да потегляме. Докато гледах как приятелите ми вървят всеки по своя път, се размислих за дните и нощите, изживени край реката. Колкото и да бе лош животът ми, такъв го познавах. И макар че мама ме бе лъгала и разочаровала цял живот, а баща ми не ми беше баща

изобщо, все пак си мислех, че трябва да поразмисля. Вероятно можеше да дадем парите на Клетъс и каквото било — било. Да отида в Глейдуотър, да намеря истинския си баща, после да стигна до Холивуд бяха все хубави мисли, но не смятах, че е чак толкова добре да се осъществят, макар и да имаше крадени пари в сделката — тайно си мислех, че мога да получа част от тях за една хубава рокля и чифт обувки, да си направя прическа, както никога досега, можеше да си купя и една от онези шапки, които носят жените и сякаш задължително вървят с колчан стрели и някой и друг приятел от веселата дружина на Робин Худ.

Във всеки случай стоях си там край реката, обзета от такива мисли, премислях какво ми бе казал Тери относно това, че не е обратен, и се чувствах объркана. Почти всичко, което смятах, че познавам в моя си свят, се бе променило. И тогава истината се стовари върху ми. Изведнъж не можех повече да вървя, нито да стоя права. Разревах се.

Наблизо имаше един дънер, отидох и седнах на него, продължих да плача. Не беше задълго, но се наплаках добре. Скоро приключих и не бях напълно сигурна за какво точно рева. Подсмърчах като малко дете, поседях там, докато се уверя, че всичко е приключило, станах и закрачих бързо към къщи — чувствах се глупаво, че пропилях ценно време да седя на един пън.

Когато наближих къщата ни, видях, че не свети, но отстрани в двора имаше три пикапа. На Дон, на чичо Джийн и... по дяволите, на Клетъс. Обмислях следващата си стъпка, когато някой излезе от сенките на дърветата, докосна ме по рамото и запусти устата ми с ръка.

— Аз съм, Сю Елън — каза нечий глас и, разбира се, веднага познах, че е мама. — Тихо сега.

Тя махна ръката си от устата ми и ме стисна за раменете.

— Какво правиш тук навън? — попитах я.

— Знаех, че ще дойдеш оттук, затова те чаках.

— Но защо?

— Клетъс дойде за теб, полицаи Сай също ще дойде. Чух Клетъс да казва на Дон и Джийн как сте откраднали някакви пари. Това не е истина, нали?

— Дълго е за разказване — рекох й.

Помислих си: „Дотук с пророческите способности на Дон.“
Получил е цялата си информация от втора ръка.

— Хайде — подкани ме мама. — Да отидем да намерим някое място да поговорим.

Фактът, че тя бе излязла от къщата, бе изумителен, но преди да тръгнем нанякъде да говорим, тя се върна пак под дърветата, взе някаква торба и я повлече след себе си. Взех я от нея и я помъкнах аз, защото тя бе немошна като току-що родено пале, а торбата тежеше. Бях толкова изненадана, че не я попитах защо ѝ е, нито какво има в нея.

Отидохме пак при дънера, на който седях и плаках. Когато стигнахме до него, мама бе толкова изтощена и дишаше така тежко, че ми домъчня за нея, но ми се стори добра идея да сме по-далеч от къщата. Когато седнахме, поставих торбата между краката си и я попитах:

— Какво казват за мен?

— Чух Джийн да пристига. Погледнах през прозореца. После видях камиона на Клетъс зад него. Клетъс трябва да е отишъл първо при чичо ти, защото са по-близки приятели, и после са дошли тук. Тъй като прозорецът бе отворен, чувах ги какво си говорят. Клетъс каза, че ти, едно момче и една негърка сте откраднали някакви пари от него. Каза, че черното момиче го ударило по главата, за да му ги вземе. Става въпрос за Джинкс, предполагам. А момчето трябва да е Тери.

— Той не ги познава — рекох. — Те никога не са ходили в дома на Мей Лин, когато Клетъс си е бил вкъщи.

— Да, но няма да им е трудно да го разберат. Дон знае с кого се събираш и мрази Тери.

— Истина е — съгласих се. — Но не точно така се случи всичко.

— Откраднахте ли парите?

— Откраднахме крадени пари.

— Кражбата си е кражба — настоя мама.

— Знам го и да ти кажа честно, мога да го преживея.

Тя не спори с мен. Седеше и чакаше да продължа, затова ѝ разказах всичко, включително това, че под парите имаше труп и кой беше той. Разказах и как Джинкс бе преследвана и ударена, как отвърнала и как ние ѝ помогнахме. Продължих с това, че

възнамеряваме да изкопаем Мей Лин, освен ако нещо не се промени в следващите няколко часа.

Мама седеше и не каза нищо доста време, след като свърших моя разказ.

— Труп?

— Да, мамо.

— Толкова съм изтощена — каза тя и за миг си помислих, че ще се свлече от дънера.

— Съжалявам, мамо — рекох. — Казах някои неща, които не биваше да казвам, сега съм крадец, а скоро ще бъда и осквернител на гробове.

Тя поклати глава.

— Не, не ми прималя заради това, което си направила. Изтощена съм заради живота, който живея. Лежането в леглото толкова много също не ми се е отразило добре. Не биваше изобщо да напускам Брайън, нито пък да се омъжвам.

— Ти си го предпазвала — рекох.

Тя пак поклати глава.

— Не смятах, че съм достатъчно добра за него. Изобщо не ме биваше за нищо, майка ми все това повтаряше, а когато срещнах Брайън, за миг си помислих, че може би струвам нещо. После, като забременях, се почувствах зле и омърсена. Не исках да омърся и Брайън. Най-вече обаче вярвах, че Господ ми казва коя съм, че съм наказана и че съдбата ми винаги ще е нещастна.

— Благодаря — рекох.

— Не исках да кажа това, скъпа. Едва тази сутрин стигнах до заключението, че ако Той е любящ Бог, не би сторил такова нещо и че Той изобщо не ме наказва. Аз се самонаказвам. Слушах онези мъже да разговарят, чух Дон да казва, че не му пука какво ще ти се случи. Каза това, след като Клетъс рече, че след като си вземе парите обратно, ще даде на Дон и Джийн от тях. Предложи им по петдесет долара на всеки, но Дон се спазари за седемдесет и пет на човек. Каза, че ако не му помогнат да те намери, ще наеме онзи негър, който живее в гората.

— Скунк ли?

— Да. Скунк.

— Няма никакъв Скунк.

— Друго съм чувала — възрази мамо.

Тя също вярваше в знаците на съдбата, ангели и призраци, затова не приех насериозно приказките ѝ за Скунк.

— По седемдесет и пет на всеки, а? — попитах.

— Толкова предложи Клетъс окончателно — отвърна тя.

— Имайки предвид, че става дума за хиляда долара, не е кой знае каква добра сделка — рекох. — Но поне знам колко струвам, както и Джинкс, и Тери. Спомена ли Клетъс, че са крадени и под тях е имало труп, облечен в костюм, който някога е бил хубав и скъп?

— Не.

— Е, предполагам, че да ме продадат за сто и петдесет долара за двамата е по-добре, отколкото Дон и Джийн да го правят за без пари — отбелязах. — Така вървят доведените дъщери, предполагам. Чудя се за колко биха изтъргували собствените си роднини.

— Това са много пари в днешно време — отвърна тя.

Аз се втренчих в нея.

— Нямам предвид, че му е позволено да го прави. Просто отбелязвам факта.

— Трябва да се връщаш, преди да са усетили, че те няма — рекох ѝ. — Трябва да предупредя Тери и Джинкс.

— Няма да се върна. Идвам с теб — рече мама.

— Така ли?

— Затова донесох тази торба — заобяснява тя. — В нея има някои неща за двете ни. Сложих ти даже официалната рокля и обувките.

— Благодаря ти, Боже, за това — възкликнах. — Надявам се, че си взела и тоалетната масичка от стаята ми. Оная с огледалото.

— Роклята може да ти потрябва по пътя — рече тя. — Никога не знаеш кого можеш да срещнеш.

— Ако тръгнеш с нас, това прави и теб крадла.

— Тогава нека всички да сме крадци — рече тя. — Виждаш ли, Сю Елън, днес, докато преминаваше ефектът от еликсира, сънувах голям черен кон и той ме следваше по брега на реката. Беше голям и все повече приближаваше към мен. После видях и един бял напред, в храсталака, и някак си знаех, че ако успея да стигна до него, да се метна върху гърба му, той ще ме отведе далеч от черния.

— Може и да е някой добър черен кон — предположих аз.

— Не мисля така, скъпа. Не мисля.

— Стигна ли до белия?

— Събудих се. Така че не. И сега какво ще правим?

* * *

Звучи твърде зле, но оставих мама да седи на дънера и отидох да предупредя първо Тери, защото бе по-наблизо. Тя просто нямаше достатъчно сили да се прави на скаут. Оставих я там да си мисли за конете.

Отне ми известно време да се изкача нагоре по брега и да стигна до разхвърляните постройки в града. Вървах и се оглеждах предпазливо и докато отивах към Тери, опитвайки се да измисля как мога да стигна до него, без да попадна на доведените му роднини или майка му, той се зададе отдолу по улицата, вървеше огрян от лунната светлина и се движеше сякаш единият му крак стъпваше в някаква канавка, а другият — по нещо хлъзгаво. Бе нарамил две лопати. Видя ме и ми махна с ръка.

Когато се срещнахме, набързо разказах онова, което бях чула от мама. Не споменах, че тя смята да тръгне с нас. Реших да спестя тая дребна подробност.

— По дяволите — рече Тери. — Смятах, че вече ще съм изкопал Мей Лин, докато вие с Джинкс се появите. Знаех си, че твърде скоро Клетъс ще събере две и две и ще стигне до мен и нея и затова направих няколко тура. Така си изкълчих глезена. Стъпих в една дупка.

Тръгнахме заедно към гробищата, където бе заровена Мей Лин.

— Няколко тура ли? — попитах.

— Вече бях на гробището и занесох една мушама да поставим тялото. Направих три тура и занесох неща, които ще ни трябват. Закарах и ръчна количка там. Не съм се спирал. Ала не съм изровил тялото още. Затова нося лопатите.

— Джинкс вероятно е вече там — рекох.

— Добре ще е — рече Тери. — Докато отидат да кажат на майка ми и ония кретени, доведените ми братя, как стоят нещата, ще сме изкопали Мей Лин и няма да имат представа къде сме. Приготвил съм им и една изненада.

Отне ни около половин час да стигнем до мястото, където бе погребана Мей Лин. Когато стигнахме, Джинкс седеше до гроба с малка торба с багаж. Като ни видя да идваме, скочи на крака.

— Доста време ви отне — рече тя.

— Идвах преди теб — отвърна Тери.

— Така и реших, като видях всички тия неща тук — отвърна тя. — Чаках и мислех как Клетъс ще ме преследва като някое прасе трюфел^[1], тъй като познава Сю Елън, а тя — нас.

— Добра логика — рекох. — Всъщност приложима.

Осведомих набързо Джинкс как стоят нещата.

— Мама — каза тя — знае, че заминавам. Не можех просто ей така да я нарежа. Казах й.

— Как го прие? — попитах.

— Добре — отвърна Джинкс. — Толкова добре, че едва не останах. Каза ми, че може да се налага да тръгна и без да съм откраднала нещо, че тук няма нищо, което да ме задържа, а там навън може и да намеря. Каза, че чернокожо момиче може да има шанс в Калифорния или някъде на север, а тук не ме чакало нищо друго освен мазоли по ръцете и уморени кокали. Ще й пиша, когато всичко отшуми, татко също — оттам, където работи на север. Почти си вярвам, че го правя за тях, като си давам шанс. Освен това фактът, че съм ударила онзи бял човек с тояга по главата, няма да бъде приет добре тук.

— Мисля, че си права — отбелязах.

— Вземи една лопата — каза Тери и ми я подаде.

Взех я и двамата с него започнахме да копаем.

След известно време се разменихме с Джинкс и докато седях на земята до гроба, внезапно осъзнах. Изкопавахме мъртвото тяло на Мей Лин.

Сепнах се от собствените си мисли, когато лопатата на Джинкс удари капака на ковчега. Двамата с Тери спряха за миг.

— Стоим точно върху нея — каза тя.

— Трябва да изгребем пръстта, да вдигнем капака и да я извадим — обясни Тери. — Донесох ръкавици. В количката са.

Взех ръкавиците и когато го направих, а после надникнах в дупката, капакът на дървения ковчег се виждаше. Тери махаше

останалата пръст с ръце. Ковчегът бе направен от толкова евтино дърво, че можеше да го пробие с лопатата.

Джинкс се измъкна от дупката. Тери хвана лопатата, пъкна крайчеца ѝ под капака и започна да го надига. Той не устоя дълго. Гвоздеите изскърцаха като плъх, капакът се отвори и пропука по средата, а отдолу се разнесе воня — достатъчно силна да получи правителствено признание.

Обърнах се и повърнах. Когато погледнах пак в гроба, видях, че капакът е махнат и зърнах тялото в ковчега. Бяха я хвърлили вътре на една страна. Сега бе по-слабичка и потъмняла, все така бе облечена в онази стара рокля, която сякаш се бе сраснала с нея. Вече не бе така подпухнала. Беше се спихнала и кожата бе залепнала по костите. Виждаше се откъде отдолу е проникнала вода, от която дъното на този ковчег се бе разпаднало на места. Ако дървото бе и едно пени поевтино, тя щеше да изпадне оттам, преди да са я погребали в земята.

— Тези копелета... — възкликна Тери. — Това нещо не може да издържи и ден в такава влажна почва.

Посегна към задния си джоб и извади носна кърпа, която завърза над носа си. Ние с Джинкс нямахме, така че трябваше да сбръчкаме лица и да се опитаме да мислим за друго. Но двете слязохме в дупката и измъкнахме Мей Лин оттам. Когато го сторихме, едната ѝ ръка се откърши и аз трябваше да се изкатеря обратно, и пак повърнах. Когато се върнах пак долу, Джинкс повръщаше в гроба.

Тери само кашляше, но когато накрая я измъкнахме от дупката, той се отдалечи и повърна. Хвърлих поглед към Мей Лин и видях, че лицето ѝ е потъмняло като стара мъзга от бор. Нямаше очи, защото буболечките и червеите, както и подпочвената вода се бяха заели с тях и цялата плуваше във вода, като я извадихме оттам, така че изглеждаше доста по-зле от онзи мъртвец под торбата с парите — а не бе толкова отдавна мъртва, колкото него. Не бе справедливо.

След малко Тери се върна и ни помогна да натоварим тялото в ръчната количка. Първо сложихме мушамата и я поставихме отгоре. Трябваше да я поприсвием малко, за да я наместим, и тя още се поразпадна, нещо изпадна от нея, а аз не можах да позная какво е. Тери използва лопатата, за да сложи и него в количката. Джинкс донесе ръката ѝ и я постави върху тялото. Тери я загърна с брезента и го подпъкна в краищата.

— Сега какво? — попитах.
— Пещта за тухли — отвърна.

[1] За откриване на този вкусен и изключително скъп деликатес се използват прасета. ↑

11.

Няма нужда да навлизаме в подробности; бих казала само, че е цяло чудо, че не ни пипнаха в крайна сметка. Предполагам, че стана така, защото бе късно и не срещнахме никого освен две кучета. Те дойдоха да помиришат мъртвото месо; Джинкс хвърли камъни по тях и те избягаха.

Редувахме се да бутаме количката, но не бе кой знае каква трудна работа, защото онова, което бе останало от Мей Лин, изглеждаше толкова леко, колкото току-що опечен хляб — без свежестта на неговия аромат. Нощта бе ясна, а количката поскърцваше леко. Вонята ни караше да я бутаме чевръсто.

Тери ни заведе отзад в компанията за тухли на доведения си баща. Спряхме под един прозорец, двете с Джинкс сплетохме ръце, Тери стъпи върху тях и бутна прозореца, той се откряна. Промуши се вътре и в следващия миг задната врата се отвори да влезем. Аз вкарах количката през нея.

Прекарах я между редици от купове тухли и накрал стигнахме до едно място до стената с дузина пещи с дупки като килийки на пчелен кошер. Всички имаха метални врати с дръжки по тях — дървени в метални жлеbove, а на стената между всеки две вратички имаше шайба.

Тери измъкна кибрит от джоба си и запали парче смачкана хартия, което взе от пода. Завъртя една от шайбите и отвори една метална врата. Чу се съскане като от изненадан опосум. От една решетка на дъното на пещта нагоре изтичаше газ. Тери пъкна пламналата хартия през решетката, докосна някакво място вътре и съскането се превърна в свистене; горещината оттам почти опърли веждите ми. Огънят лумна нагоре с огнени сини и жълти езици и аз в миг се изпотих.

— Трябва да изчакаме малко — каза Тери и затвори вратата.

Наоколо имаше струпани тухли и ние ги използвахме да седнем върху тях.

— Ще трябва да загрее до много висока температура — обясни Тери. — Когато това стане, тя ще изгори бързо. Тялото ѝ ще се превърне в пепел — костите и всичко.

Не знам колко дълго чакахме там, но знам, че през цялото време бях нервна. Непрекъснато бях в очакване полицаят и онези гадни мъже, които преди бях смятала за роднини, да се нахвърлят върху нас, но те не се появиха.

Най-после Тери се изправи, измъкна ръкавиците, които бе пъхнал под колана си, и отвори вратата; пламъкът вътре се виеше и търкаляше. Като използвахме ръкавици и лопатите, вдигнахме от количката мушамата, в която бе увито тялото на Мей Лин заедно с отчупената ѝ ръка и онази тъмна част, която не можахме да разпознаем. Заедно я отнесохме до отворения кошер, пъгнахме тялото с краката напред и го набутахме. Пламъците го обгърнаха на мига. Лизнаха мушамата жадно. Тери блъсна вратата. Погледна ни. Лицето му бе осеяно с капки пот заради огъня и изглеждаше сякаш не бе с нас там.

— Някой трябва да каже нещо — каза той.

— Съжалявам, че е толкова горещо там вътре — рече Джинкс.

— Нещо друго.

— Сбогом, Мей Лин — рекох аз. — Беше добра приятелка, макар че напоследък не се виждахме много, но може би си имала причини за това. Благодарим ти за картата и крадените пари, които ни предоставиха възможност да си тръгнем. Надявам се, че не си страдала дълго, преди да умреш. Надявам се да е било бързо.

— Аз също се надявам — добави Тери и сякаш се задави. — Заминаваш за Холивуд, Мей Лин.

Закарахме количката обратно до гробището, зарихме гроба с лопатите. Натоварихме багажа си на нея заедно с лопатите и тръгнахме. Гробището бе на пътя надолу към брега, така че най-добре бе нещата да бъдат оставени там, затова Тери при едно от предишните си отивания бе сложил торбата с парите в тенекия от свинска мас и я бе закопал близо до гроба на Мей Лин. Сега я изкопа, натовари нея с останалия багаж на количката точно до една малка запечатана

картонена кутия, която бяхме взели от фабриката за тухли — в нея бяхме поставили праха на Мей Лин.

Тръгнахме и когато навлязохме в гората и приближихме мястото, където бе лодката, а тя бе близо до това, където бе мама, аз им изясних ситуацията.

— Мама не само ми каза, че Клетъс е вкъщи, тя идва с нас.

— Какво рече? — попита Джинкс.

В този момент се спускахме по едно малко възвишение и те можеха да я видят, седнала там, на дънера, огряна от лунната светлина. Тя се обърна, погледна към нас и скърцащата количка.

— Не я ли нарече „страхлива“ и „несериозна“? — попита Джинкс.

— Не е нито едно от двете — рекох.

— Не е — каза тя. — Но със сигурност сме малко множко вече.

* * *

След като натоварихме багажа си в лодката и бутнахме количката в река Сабайн, Тери отсече три дълги пръта с брадвичка, която извади от чантата си. Сложихме ги напърно на лодката и те стърчаха доста от двата края, после се качихме, а Джинкс ги държеше, докато аз и Тери гребяхме надолу по реката към сала. Мама използваше канчето да изгребва водата.

— Позабавихте се малко — рече тя. — Помислих си, че сте тръгнали без мен.

— Трябваше да изгорим тялото на Мей Лин — обясних й.

— Наистина ли го направихте? — попита тя.

— В една пещ за тухли — каза Тери.

— Да — потвърди Джинкс. — Сложихме я в една кутия.

— О, Боже — възкликна мама.

Когато стигнахме до сала — или баржата, ако предпочитате, — натоварихме всичко там. Така се получи добре, защото ни беше тясно в лодката, а водата нахлуваше в нея по-бързо от всякога, макар че мама изгребваше като вятърна мелница при силен вятър. Взехме греблата и отблъснахме лодката от сала; в нея вече бе нахлула доста вода, когато се отдалечаваше от нас.

След като се настанихме удобно, Тери извади брадвичката и се зае да реже въжето, с което салът бе привързан към дървото. Когато се поразхлаби, салът леко се наклони на една страна, после се изправи и потегли по бавното, спокойно течение на реката.

Погледнах назад към лодката, която оставихме. Тя се бе наклонила леко на една страна и бе доста потънала във водата. Все повече потъваше, докато наблюдавах, и сигурно след няколко мига щях да я видя как изчезва. Ала такава възможност не ми се удаде. Салът се завъртя леко, тъй като реката извиваше край един пясъчен насип, и ние трябваше да се захванем за работа с коловете, за да го прекараме през плитчините. После течението ни отнесе далеч от насипа по един завой и потъващата лодка се изгуби от погледа ни.

ЧАСТ ВТОРА
ЦАРСТВОТО НА ЗМИИТЕ

12.

Нощта бе толкова светла, че виждахме реката, сякаш бе ден. Забелязвахме отдалеч плитчините и лесно ги заобикаляхме с помощта на прътовете. Виждахме ясно пролуките между дърветата, а лунната светлина се спускаше над върховете им като някакъв пухест ореол. Над водата падаха меки сенки, сякаш бяха летвички от щори. Беше лесно да видиш дори подобните на пръчка глави на костенурките да се подават от водата.

След като бяхме изминали известно разстояние, реката потече надолу права и широка, видяхме елен да преплува с разклонени огромни рога, които можеха да послужат за закачалка на всичките зимни палта на някой богаташ — а и на някоя друга шапка.

Мама седеше в средата на сала, обгърнала с ръце свитите си колене, докато ние тримата отблъскваме с прътите. Кутията, в която бе Мей Лин, бе близо до нея, тя беше обърнала глава и я гледаше. Знаеше какво е, предполагам, макар че всъщност не бяхме я посочили като лобното място на Мей Лин.

Тя с нищо не помагаше, а и ние не очаквахме. По дяволите, не бяхме планирали да идва, затова бе трудно да имаме някакви очаквания. А това, което всички разбрахме само като я погледнехме, бе, че е слаба и болна и би могла да бъде съборена на земята от някое игриво котенце. Дори се боях, че по-силни думи могат да я нокаутират.

Не знам точно колко дълго работихме с прътите, но изглежда се справяхме добре и Тери каза, че смята, че за пет до седем дни ще стигнем до Глейдуотър в зависимост от обстоятелствата и колко усилено наблягаме на гребането.

След доста време се почувствах гладна и се нуждаех от сън, защото денят бе напрегнат, но не ми се щеше да съм първата, която ще го обяви — а и не ми се наложи. Стигнахме до едно място, където реката доста се стесняваше и Тери каза:

— Погледнете натам.

Това, което видяхме, бе малко водно пространство встрани от течението на реката. Трябваше да си на точното място, за да успееш да

го забележиш. Ако бе твърде рано, единственото, което щеше да зърнеш, бе надвисналия кипарис и оклюмали плачещи върби, а ако погледнеш твърде късно — вече бе отминал край него. Бе блестящо вирче и не приличаше на застояла вода, нито бе позеленяло от мъх. Бе достатъчно голямо, два пъти колкото сала. Там нахлуваше вода, завърташе се и изтичаше обратно, от което мястото оставаше чисто, пълно с бистра вода — а от това, че тя бе по-тъмна, реших, че е и дълбока.

— Давайте натам — каза Тери.

Аз и Джинкс наблегнахме на прътите в тази посока. Да завием в тези бързи води бе трудна работа, но ние натискахме яко, за да ускорим, и салът плавно навлезе в малкото водно пространство и се удари в брега.

Аз опрях пръта в брега, за да попреча на сала да отплава обратно, а Тери извади чук и гвоздеи от чантата си. Заби два дяволски дълги, като метални шипове, в предната част на сала, после измъкна въже от чантата, размота го, уви го около шиповете и с чука ги поизкриви над въжето. Завърза краищата към корените на кипариса, а те бяха внушителни и стърчаха от брега на около десет фута и се виеха надолу и встрани като тлъсти змии, които се гърчат във водата.

— Не сме достатъчно далеч, за да се скрием тук — рекох.

— Вярвам, че стартът бе добър — рече Тери. — Пък и те не знаят как се каним да избягаме. Само дето ще си помислят, че ще е с лодка, тъй като откраднахме тази на баща ти. Изчезнала е, значи може да решат, че ще се измъкнем по този начин, но предполагам, че първо ще се сетят за автобуса и ще отидат на автогарата в Глейдуотър. Че сме се качили в някоя кола. Ала ние няма да сме там и няма да знаят кога да ни очакват.

— Той не ми е баща — рекох.

— Какво? — попита Тери.

— Не — потвърди мама. — Не е. А Дон лесно се отказва. Ако нещо не сработи на мига за него, той го зарязва. Това знам от опит, и то не от еднократен.

Наложих си да не започна да броя наум, но казах:

— Лови рибата с отрова, ток и динамит, защото така избягва чакането и проблемите.

— Няма значение, трябва да си починем и е по-добре да не се изтощаваме докрай още в началото — обясни Тери. — Най-вероятно е по-добре да пътуваме през деня, отколкото през нощта, дори и да е възможно да ни видят. Луната няма да е толкова ярка утре вечер и ще се смалява, докато плаваме. По-вероятно е да заседнем някъде или да преобърнем това нещо, като не виждаме в тъмното. През деня може да плаваме по-бързо, дори да е възможно да ни забележат по-лесно.

Никой от нас не възрази. Бяхме изтощени.

Тери бе напъхал две одеяла в чантата си, мама се бе сетила да направи същото, както и Джинкс. Всичките бяха тънки, но в хубава нощ като тази нямахме голяма нужда от тях. Дъските, които бяха заковани върху трупите, бяха хубави и гладки от годините, в които хората бяха стъпвали по тях, така че бе лесно да се опънем, да се завием и да ни е удобно. Мама избра средата на сала и аз в крайна сметка легнах близо до нея. Тялото ѝ бе топло, а тя ме прегърна с една ръка. Щурците пееха, жабите крякаха, духаше вятър, а комарите си бяха взели една нощ почивка; водата леко поклащаше сала.

— Не е искал да е такъв, какъвто е — пошепна мама в ухото ми.

— Какво?

Тя говореше тихо и макар че Джинкс и Тери може да са я чули, сигурно не са я разбрали.

— Дон. Мисля, че се е пречупил по-рано като мен, само е бил по-смазан. Произлиза от доста заможно семейство, но баща му пропилял наследството. Побоите, които е отнасял, са си казали своето и също като мен си е мислел, че не струва нищо. Моето семейство със сигурност не знаеше какво да ме прави. Не че не се разбирахме, само дето май бяха някъде другаде дори когато аз си бях там. Не съм ти разказвала много за тях, за майка ми и баща ми.

— Каза, че са умрели от едра шарка — рекох.

— Да. Така е. Но преди да умрат наистина, бяха мъртви отдавна. Ние с Дон бяхме същите с теб. Със сигурност не сме сторили нищо добро за теб, но ти не стана като нас, а аз не съм много наясно защо.

— Смятам, че си дала всичко според силите си — възразих. — Ала все пак трябва да избираш как искаш да постъпваш или накъде да вървиш, нали така?

— Така е. Не всеки обаче избира правилно.

— Тяхна си работа — рекох.

— Знам. Нося си грешките като палто, само дето е все по-тежко — каза мама.

— Предполагам, че си сторила каквото можеш.

— Каквото можах — да, но не беше много. Искам да се справя по-добре сега. Дон не е просто човек без никакви надежди вече. Той няма сърце. Мога да понеса единия, но не и другия в него. Сред всичко, което се случваше между нас, когато ме биеше, имаше и мигове, които бяха много хубави. После пак започваше отначало. Настройвах се така, че да живея за промеждутъците.

— Това, което каза за татко... искам да кажа Дон... че лесно се отказва — попитах, — вярваш ли го?

— Да — отвърна тя. — Но преди понякога съм грешала. Може би има повече енергия, отколкото подозирам. Знам също и следното: Джийн не се отказва лесно, нито пък приятелчето му Клетъс, нито, със сигурност, полицай Сай. Никой от тях няма да се спре, щом смятат, че има възможност да получат нещо безплатно или когато гонят нещо в свой интерес. Ония двамата ще се борят до смърт да получат нещо даром и няма да се помръднат за нещо, което се придобива с честен труд. Ще преследват тези пари, докато ги получат или разберат, че няма начин да ги имат. Сигурна съм в това. Познавам ги, откакто познавам баща ти, и знам достатъчно за тях. Някога смятах, че дълбоко в себе си Дон е добър човек, смазан от съдбата. Мислех, че може да се нахъса, да бъде друг в някой момент, но не стана така. Той не е бил винаги лош с мен, миличка. Бил е и добър в някои моменти.

— Каза ми го вече — рекох. — Не е кой знае каква утеха.

— Само дето тези моменти ставаха все по-редки и мисля, че толкова дълго е бил гадняр, че ще си остане такъв. Това, което ме кара да се гордея с теб, е, че не позволи на никой от нас двамата да те смачка. Ти се изправяше отново и не губеше надежда. Аз някога имах и се опитвам да си спомня какво беше тогава. Искам да съм сигурна, че ти ще опазиш своите моменти с него.

— Опитвам се — рекох. — Но той винаги бе толкова лош с мен и му се искаше да е колкото може по-зле.

— Май знаех, че е така.

— Защо не направи нищо?

— Защото нямах сили.

Това не бе задоволителен отговор, но знаех, че е най-добрият, който мога да получа. Реших, че трябва да започна на чисто с нея именно тази нощ и да го нарека ново начало. Тя докосна ръката ми и после притихна. Аз се притиснах по-близо. Почувствах се като тъжно старо куче, което най-после бяха погалили.

През нощта всички се събудихме, а мама бе надвесена над ръба на сала. Лежеше по корем с оклюмала глава и повръщаше. Когато изхвърли всичко в реката, аз я върнах обратно по средата на сала, завих я, прегърнах я, но тя трепереше, сякаш ѝ бе студено, а това бе напълно нелогично, тъй като нощта бе топла.

— Имам нужда от еликсира — рече тя. — Това е. Не съм си го взела. Трябваше да го намаля, а не да го прекратя рязко. Толкова ми е зле. Стори ми се, че Бог ме призовава, но беше козодой. Сънувах пак черния кон, видях и белия, но той тичаше пред мен твърде бързо, за да го настигна.

— Ще го стигнеш навреме — рекох ѝ.

Тя потрепери още малко, после притихна и двете заспахме.

Всички станахме с изгрева. Мама се чувстваше доста по-добре, а на светло аз бях по-обнадеждена откъм възможностите ни.

Мама, също като Тери, бе дошла добре подготвена. Носеше варени царевични пирожки в кофичка в чантата си и даде на всички ни по две, пийнахме вода от манерка, която Тери бе донесъл. Бяха най-хубавите царевични питки, които някога бях яла, и най-сладката вода, която бях пила. Мама, забелязах това, пийна малко вода, но не хапна нищо.

След като отвързахме въжето, използвахме прътите, отблъснахме се от брега и продължихме по реката. Водата бе спокойна, нямаше завои. Продължихме напред, не се налагаше да правим кой знае какво, докато салът не взе да занася на една или друга страна, тогава се наложи да се отблъскваме силно натам, където водата течеше бързо и нямаше завои. Но такава, каквото бе течението сега, и така солидно, както бе построен салът, ние оставахме предимно наред реката и развивахме добра скорост. Понякога бе трудно дори да усещаме, че се движим. Можеше и да не разберем, че такъв е случаят, ако не

поглеждах към брега и не виждах дървета, храсти и камънаци да отминават.

Докато попремина засищането от царевичните питки, а слънцето се бе издигнало високо и започна да става горещо, до нас стигна песен. Нежна и силна, цял хор от гласове.

— Сякаш ангели са слезли от небето — рече Тери.

— Да — потвърди Джинкс. — Или цял хор пее.

Беше хубаво, сякаш песните танцуваха над водата. Колкото по-надолу плавахме, толкова по-силна ставаше песента. Накрая успяхме да видим откъде идваше. Група бели хора се бяха насъбрали край реката. Мнозина от тях бяха край брега, но множеството извиваше нагоре към малко възвишение, обрасло с трева, която на върха бе пожълтяла, окъпана в слънчева светлина. Повечето от хората бяха добре докарани, поне като за Източен Тексас, а долу при реката имаше босоног мъж с черни панталони и бяла риза с навити ръкави. Той размахваше голяма, черна книга. Човек, облечен по същия начин, стоеше до него с наведена глава — също като куче, на което се караш.

Но не беше каране. Разбрах какво е, когато осъзнах, че е неделя. Бях изгубила представа за времето, но сега си спомних кой ден сме заради това, което виждах. Бяха група баптисти и бяха на кръщение. Знаех, защото го бях виждала преди. Направиха го и на мен, но бях толкова малка, че не си спомнях много за него.

Готвеха се да потопят някого в реката. Така го разбираха баптистите — това потапяне в реката означаваше, че ще отидеш в рая, дори и преди или по-късно да си познал някоя крава в библейския смисъл или да си подпалил детско креватче с бебето в него. След като веднъж те потопят и проповедникът каже няколко думи, раят ти бе осигурен и св. Петър вече ти почиства мястото и ти настройва арфата. Тъй като почти всички в тази околност бяха кръстени, полята и затворите бяха пълни с тях, това изглеждаше доста добра сделка.

Докато отминавахме, видяхме как пеещите надигнаха глави да ни погледнат. Децата ни помахаха. Някои получиха по шамар заради това. Проповедникът с огряна от слънцето светла като злато коса повлече мъжа до себе си към реката. Краищата на ризите им изплуваха над водата.

Отминавайки, погледнахме назад; видяхме мъжа да стиска носа си, да се отпуска в ръцете на свещеника, а той да го потапя във водата.

Мама, която се бе обърнала да наблюдава всичко, каза:

— Той е кръстен.

— Като нас, може да извърши каквото му се прииска престъпление и ще бъде опростен — отбелязах аз.

— Тихо — каза тя. — Не е точно така.

Подминахме церемонията.

Течението бе бързо заради наскоро падналия дъжд, по реката имаше доста завой и понякога, когато извиваше и се стесняваше, салът се обръщаше така, че тръгваше със задната си част напред и нямаше как да попречим на това с прътите, защото бе много дълбоко. Хващяхме греблата, но все едно се опитвахме да използваме пръчици за сладолед за тая работа.

Накрая завихме зад един завой на реката, салът се завъртя и в крайна сметка изви в едно разклонение. Единственото, което можахме да направим, бе да останем по местата си и да се надяваме да не се обърнем. Стана по-плитко и можахме да използваме прътите отново. Навреме успяхме да се отблъснем към брега. Аз скочих и завързах сала за един дъб.

Изнемощяла седнах на земята. След като бях във водата толкова дълго, земята под задника ми бе странно усещане, сякаш съм била на някоя въртележка, люляла съм се твърде бързо и съм изхвърчала от нея.

Всички слязоха от сала и седнаха. Мама порови в чантата си и извади още студени царевични питки и вода. Питките още бяха хубави, а водата все така сладка. Дори и мама похапна този път.

Когато приключихме с яденето, никой от нас не изгаряше от нетърпение да се качи пак на сала, макар че не подлежеше на обсъждане. Просто си седяхме там замислени и не казвахме нищо. Тери извади чиста бяла платнена торба, отвори кутията с праха на Мей Лин, изсипа го в нея и я завърза.

— Това... тя ли е? — попита мама.

— Да — рекох.

Тери прибра торбата и всички продължихме да седим и да мълчим. Така, както си седяхме, се стреснахме, като чухме глас.

— Какво правите тук?

Аз скочих на крака, както и всички останали освен мама — щом веднъж седнеше, беше ѝ трудно да стане.

Беше някакъв мъж, застанал на възвишението над нас. Слънцето го огряваше отзад, така че единственото, което можехме да различим, бе тъмен човешки силует. Изглеждаше сякаш светлината се излъчва от него самия и се устремява към небето.

— Вие ли построихте сала си? — попита фигурата.

— Какво казахте? — попитах аз.

— Попитах дали вие сте построили сала си.

— Е, взехме го назаем — отвърнах.

— Прилича на онзи, дето бе нагоре по реката — рече силуетът.
— Дето бе завързан за един дънер.

— Доста прилича на него — обади се Тери.

— На практика са близнаци — рече Джинкс.

— Напълно съм сигурен, че е същият — чухме гласа, а мъжът слезе надолу по хълма към нас.

Докато се спускаше, а хълмът бе зад гърба му, слънцето — сега над него, а не отзад, имахме възможността да го огледаме добре.

Беше висок и слаб, с оня тип жълтеникава коса, която, като побелява, просто изглежда по-руса — от слънцето се виждаше, че това е станало с неговата по слепоочията и отпред. Изглежда нямаше нищо мазно по нея, бе зализана назад с вода и слънцето я бе изсушило така. От вятъра тя се развяваше като шумата на узряла царевица.

Беше облечен с бяла риза и черни панталони, с крачоли, изцапани с кал по края, обут в износени, посмачкани обувки. Беше може би над четиридесетте, хубав. Усмихна ни се и видяхме, че всичките му зъби си бяха на мястото. В моя свят да срещнеш някого с всичките му зъби, с двете му уши и с несмачкан нос до четирийсетгодишна възраст бе такава рядкост — като да намериш диня в полога на някоя кокошка. Мама бе изключение и, разбира се, ние тримата, но ние имахме още доста път да извървим, докато станем на четирийсет, ако това се случеше, а на мама ѝ оставаха само още няколко години да ги навърши, макар че се грижеше добре за себе си и се стараеше винаги да е изкъпана, а малкото ѝ дрехи винаги да са чисти.

Докато слизаше надолу по хълма, той не преставаше да се усмихва. Не беше едър човек и след като бях видяла какво прави Джинкс, когато побеснее, сметнах, че ако той се окажеше някаква

заплаха, бихме могли я пуснем да се нахвърли отгоре му с някое гребло.

Когато ни наближи, обърна глава и погледна мама. Сякаш огън припламна в очите му. Погледнах и нея. Изглеждаше много хубава тази сутрин. Като богиня на път, която се възстановява от болест. Дългата ѝ черна коса блестеше на слънцето, лицето ѝ бе бяло като овесено мляко. Главата ѝ бе обърната, гледаше нагоре и с изключение на тъжните ѝ очи тя изглеждаше много по-млада от своите трийсет и няколко години. Винаги съм знаела, че е хубава, но в този миг осъзнах, че е красива, и тогава разбрах защо Дон я е пожелал и защо баща ми я е обичал. Прииска ми се и аз да съм хубава като нея.

— Взехме сала, защото ни трябваше — каза мама.

— Не съм от съдебните власти — рече мъжът. — Мисля, че съдените са много. Макар че трябва да отбележа, че е казано: „Не кради.“

— Но не е казано: „Не взимай назаем“ — обади се Джинкс.

Мъжът се усмихна и изведнъж осъзнах нещо, за което трябваше веднага да се сетя, когато видях в какво бе облечен, пък и калното дъно на панталона му — той бе свещеникът, който извърши кръщенето.

Приближи се още и когато го стори, аз се плъзнах по-близо до един по-внушителен камък, който бе близо до водата, мислено преценявах дали мога да го хвърля достатъчно бързо и силно, да го уцеля точно в тиквата, ако се наложеше. Но той не даваше никакви признаци това да се налага. Дойде при нас усмихнат, застана до водата, докосна с ръка брадата си и огледа добре сала ни.

— Трудно е да се управлява, нали? — попита.

— Малко — отвърна Тери.

— Повече от малко — обади се Джинкс. — По-опак е от шетландско^[1] пони.

— О, тези кончета хапят здраво — рече свещеникът. — Знам го.

— Това е сал — рече Тери. — Не е пони.

— Да — съгласи се свещеникът, — но младото момиче и аз разговаряхме метафорично.

— Разбра ли го, Тери? — попита Джинкс. — Точно така говорихме.

— Разбирам — отвърна Тери. — Но аз не говоря с метафори.

Мъжът се обърна с усмивка към мама.

— Тези тук, без чернокожото момиче, и двете ли са ваши?

— Само Сю Елън — отвърна тя и кимна към мен. — Другите са приятели на дъщеря ми.

— И ваши? — попита той.

— Предполагам, че е така — отвърна мама. — Да. Приятели са ми.

— Е, тогава май, щом са приятели на такава прекрасна дама като вас, трябва да станат и мои. Аз съм преподобният Джак Джой^[2]. Второто ми име е истинско. Не съм си го измислил по верски причини, макар че със сигурност смятам себе си за весел човек, жадуващ да създава радостна възхвала в името Божие.

— Аз съм Хелън Уилсън — каза мама. — Това е дъщеря ми Сю Елън, чернокожото момиче е Джинкс, а младежът — Тери.

— Вие двамата нямате ли си фамилни имена? — рече той и им се усмихна, нещо, което правеше през цялото време.

— Собствените стигат — отвърна Тери.

Тогава осъзнах, че мама доста споделяше, имайки предвид, че бяхме бегълци и тъй нататък.

— Денят бе горещ — отбеляза преподобният Джой. — Бихте ли дошли в дома ми да пийнем чай? Една жена от паството ми преди по-малко от половин час ми донесе блок лед, който докарала с колата си по целия път от Марвъл Крийк, половината се разтекъл по пода, преди да стигне до мен. Донесе и цяло плато с пържено пиле. Ледът и пилето са поставени в хладилника. Ако има достатъчно лед, може да разбия малко сладолед, макар че не мога да обещаая предварително.

— Какво правите тогава край реката, като си имате всичко това у вас? — попита Джинкс.

— Още не бях огладнял и дойдох да видя дали е придошла. Мислех си да половя малко риба по-късно и ми се щеше да видя как е водата.

— И как е? — попитах аз.

— Придошла е. Хайде да отидем да си приготвим нещо. Добър повод е да се махнем отгук и от слънцето за малко. Не ми се ходеше чак толкова на риболов.

— Току-що се нахранихме — рекох.

— Тогава само чай — настоя той.

— Трябва да тръгваме — казах.

— Разбирам, че сте предпазливи — рече преподобният Джой, — защото не ме познавате, хора. Но аз съм свещеник в тази околия от две години и досега нито съм застрелял, нито изял никого.

— Вече е толкова горещо — каза мама и пооправи косата си. — Бих пийнала чаша чай, а по-късно бих хапнала нещо. Може би сладолед.

Погледнах мама учудено. Тя флиртуваше. Никога не бях я виждала да го прави, но бях наблюдавала Мей Лин, а тя бе майстор в това, затова осъзнах какво става. Въпреки това мама да го прави бе толкова странно, колкото ако погледнех в огледало и откриех за пръв път, че всъщност съм хипопотам с шапка за дерби.

— Добре тогава — каза преподобният Джой. — Ще ви водя.

— Не можем да оставим сала — рекох.

— Разбира се, че можете — възрази преподобният. — Завързан е добре. И след като се поосвежим с нещо, имам малко дървен материал и каквото трябва и ще направим рул. Ще се спуснете надолу по реката, с кормило ще ви е доста по-лесно да управлявате своя плавателен съд. Май някак си течението, което е силно тук, ви е повлякло далеч от основната част на реката. След като пийнете нещо студено и може би похапнете, може да потегляте веднага.

За разлика от мама ние се колебаехме. Тя от своя страна се бе поизправила и се готвеше да поеме към хълма. Преподобният Джой забеляза това, побърза да я хване под ръка и я поведе нагоре. Не знам какво й говореше, като се отдалечиха, но на нея й се стори смешно. Разсмя се безгрижно. Отдавна не бях я чувала да се смее. Всъщност никога не бях я чувала да го прави точно така, като ученичка, която играе на някаква игра.

Когато мама и преподобният Джой имаха някаква преднина, аз се обърнах към Джинкс и Тери.

— Не съм сигурна, че това ми харесва.

— Може да знае, че бягаме, и да ни издаде — рече Джинкс.

— Съмнявам се, че преследвачите ни са се разприказвали — възрази Тери. — Ще поискат да запазят в тайна парите. Ала той може да има кола и както е привлечен от майка ти, може да прояви великодушие и да ни откара до Глейдуотър, тогава няма да имаме нужда от сала. Хайде, да не изпусваме майка ти от погледа си.

Събрахме си нещата, също и парите и торбата с праха на Мей Лин и последвахме преподобния Джой и мама нагоре по хълма.

[1] Шетландски острови — северно от Шотландия; шетландско пони — вид пони с груба козина. ↑

[2] Радост, удоволствие (joy). ↑

13.

Къщата на преподобния не беше голяма, но бе направена от солидни трупи, имаше и ошлайфани шиндли на покрива. Издигаше се по-високо от повечето едноетажни къщи. Шиндлите бяха покрити с тънък слой катран, за да не пропускат вода и по ръбовете им виждах да стърчи хартията, покрити с него. Покривът блестеше на слънцето. Верандата отпред бе тясна, със здрави стъпала и на нея имаше люлеещ се стол.

Пред къщата видях черна кола, покрити с прах, а една от предните гуми и колелото ѝ липсваха. Оста от тази страна бе подпряна на дървени трупчета, а край колата растеше трева като козина на къртица. Шест врани бяха накацали по нея и я бяха нацапали цялата с белите си курешки. Когато се появихме, впериха в нас мънистените си очи. С тая кола на трупчета май нямаше как да убедим преподобния да ни откара където и да било.

Отпред имаше и покрит кладенец. Беше построен от красив, отлежал дървен материал. Имаше покрив отгоре и платформа отстрани, за да можеш да стъпиш, да хванеш въжето и завъртиш макаратата, за да пуснеш ведрото в кладенеца. Наблизо имаше и доста голяма барака. Беше направена от трупи, беше със същите шиндли като на покрива. Имаше открита част с навес и голяма пейка под него, а другата секция бе затворена, имаше стени и врата. Недалеч видях построен наскоро нужник, боядисан в кървавочервено, а на двора край него още лежах разхвърляни остатъчни материали. Само градината изглеждаше различно. Беше доста голяма, с квадратна форма, в нея растяха големи тикви върху зле окопани купчини пръст и един ред боб, който бе пожълтял и произсъхнал. Цялото място изглеждаше сякаш плаче да бъде подпалено и изорано, за да бъде спасено от собственото си нещастие.

На един хълм в близост имаше църква. Предполагам, че тя бе на преподобния и че това бе къщата, която паството му предоставяше.

Вътре в нея имаше прозорец на всяка стена и по два на по-дългите. Всички бяха отворени, за да влиза въздух, а отвън над тях

имаше мрежи, за да не влизат насекоми. Вътре бе по-прохладно, отколкото бих допуснала, и това вероятно бе заради високия таван. Той имаше нов хладилник в единия ъгъл, а в къщата всичко бе разхвърляно и достатъчно старо, че може и да е било намерено в някоя пирамида в Египет. А имаше доста неща. Всички седнахме край една голяма дъсчена маса в средата на стаята. Преподобният донесе няколко чаши от някакъв скрин, отиде до хладилника, извади лед и се зае да го разбива с шило. Постави парченцата в чашите, а от друга част на хладилника извади кана с чай и ни наля.

Ние седяхме, гледахме се един друг и отпивахме от солидно подсладения чай — беше толкова сладък, че главата ми се завъртя, но беше студен и освежаващ и аз бях доволна, че го пия.

Преподобният Джой изгуби интерес към нас и през цялото време гледаше мама — с онзи болезнен вид на теле, което гледа майка си.

— На някакъв пикник ли сте тръгнали? — попита я той.

— На поклонение един вид — отвърна мама. — Тръгнали сме да видим каквото можем.

— Това така ли е? — попита той.

— Така е — отвърна тя.

— Е, със сигурност се радвам, че мога да ви посрещна в моята къща и че Бог ни е събрал — каза преподобният Джой.

— Или по-точно реката — вметна Джинкс.

— Какво значи това? — попита той.

— Може би реката ни събра, а не Бог — поясни Джинкс.

— Не е ли едно и също? — попита той.

— Може, но само ако са едно — същата тази река, която ще ни сбере за чаша чай, със сигурност ще те удави или пък някоя змия ще те ухапе, докато си в нея.

Преподобният се ухили на Джинкс. Тя изглеждаше мърлява като останалите нас — с изключение на мама. Да припомним, че тя не бе изкопала два трупа, изгорила единия от тях в някаква фабрика за тухли, товарила багаж на сала, размахвала пръта и гребала по течението на реката. Тоя сорт неща бе отнел свежестта на останалите. Ала Джинкс — тя бе особено измърляна. Имаше борови иглички в плитките, а панталонът ѝ отзад бе мокър и изцапан с кал. Предполагам, че когато станеше от стола си, щеше да остави

достатъчно мокра пръст, за да се посадят в нея няколко стръкове царевича и да остане още място за едно-две гнезда краставици.

— Не звучиш като твърдо убедена в словото и любовта Божия — отбеляза преподобният Джой, а усмивката нито за миг не слизаше от лицето му.

— Имам си свои убеждения — отвърна му тя.

Това беше самата истина, но аз я познавах достатъчно, за да съм сигурна, че не са здраво заключени, че могат да излязат навън и да бъдат видени и при най-малък опит за догадки. Надявах се, че преподобният Джой ще остави нещата така, но също като себеподобните си, както и политиците, той просто не можеше да го стори.

— Предполагам, че си от онези, дето искат да видят чудото, преди да повярват в него — рече й.

— Би било добре за начало — отвърна Джинкс. — Мисля, че това би могло да ме вкара веднага в лодката.

Преподобният Джой се изсмя кратко, сякаш се кискаше на нещо глупаво, което някое котенце е направило, а може би зад смеха му се криеше намерението му да сложи в чувал котенцето с малко камъни и да потегли към реката.

— Чудеса се случват всеки ден.

— Виждал ли си някое? — попита Джинкс.

— Синята птица, която пее сутрин — отвърна той. — Слънцето, което изгрява...

— Онова, което искам да видя — прекъсна го тя, — е нещо малко по-изненадващо и по-необичайно.

— Не бъди груба, Джинкс — предупреди мама.

След забележката усмивката изчезна от лицето на преподобния и в стаята стана толкова тихо, че можеше да се чуе врабче, ако пръднеше от върха на някой висок бор. Замислих се, че когато ми се удаде възможност, ще се наложи да дръпна Джинкс настрана и да ѝ обясня как просто трябва да оставиш набожните хора да изразяват мислите си, защото ако не вярваш в онова, в което те вярват, ще се връщат пак при теб, докато накрая те направят вярващ или ги излъжеш — или пък се удавиш само за да те оставят на мира.

Накрая усмивката се завърна и озари лицето на преподобния Джой.

— Познавах един човек, който претърпя ужасен инцидент. Един камион минал отгоре му и смазал гръдния му кош. Докато стигнат при доктора, той умрял. Изнесли го навън и повикали семейството, и когато те дошли да го видят, той се съживил.

— Значи изобщо не е бил мъртъв — отсече Джинкс. — Мъртвите не се съживяват.

— Беше чудо.

— Не е бил мъртъв — не се отказваше Джинкс.

— Докторът каза, че е.

— Сбъркал е.

— Е, ти не си била там — отбеляза преподобният Джой.

— Ами вие?

— Джинкс... — намеси се мама.

— Не, но го знам от достоверен източник — отвърна преподобният.

Джинкс кимна и отпи от чая си.

— Този човек, дето камион минал отгоре му, да не би да е станал от масата и да се е заел с обичайните си дела все едно нищо не се е случило?

— Направил го — отвърна преподобният.

— В онзи миг?

— Не. Трябвало да се възстанови. Ребрата и гърдите му трябвало да оздравеят.

— Значи — рече Джинкс, — е било чудо, за което било нужно докторът да го прегледа, нужно било време да преодолее смачкания си гръден кош и каквото там било.

— Да, но Бог гледал отгоре.

— Ъхъ — рече Джинкс. — Може и да е гледал, но не разбирам какво толкова е сторил. И къде е бил той, когато онзи камион е минал през човека? Какво е правел тогава? И ако това е чудо, значи задникът ми е бял.

— Джинкс! — извика мама, но тъй като Джинкс не я познаваше така добре, възражението ѝ не бе с нужната тежест.

Тя не се отказваше и продължи по-нататък.

— Все някой някога ми разправя за чудеса и как се случвали като в Библията. Мама ми я чете, като бях малка, и тя ме излекува от религията тогава. Онзи Вехт Завет просто бърка от всякакви, дето

избивали цели племена, отнемали жените на ближния, посягали дори на собствените си деца — и те са героите.

— Ония други книги, Новият Завет за Иисус, те са по-добри, но там няма нито едно чудо като тези, за които сега слушам, че са се случвали. Онзи Лазар, той не се върнал от света на мъртвите и да му е трябвала седмица да си почине, преди да стане от леглото. Съживил се и бил съвсем готов. А слепите и сакатите, за които казват, че Иисус изцелил, не са имали нужда от доктор да им помага и да ги изправи на крака, след като Той е използвал словото Божие. Чудото станало с тях на мига, не след някакво си време. Сакатите скочили и тръгнали, слепите веднага прогледнали. Така поне е в историите. И това не съответства на нищо от онова, за което ви чух да говорите, независимо как го наричате. Така, както аз го виждам, е, че ако има чудеса, кажете ми на колко души, които са изгубили ръцете и краката си, са им пораснали нови. Извадено им е окото и ново се е появило в главата им. Това се случва от време на време, мога още да карам в тоя дух с вярването в такива глупости.

Преподобният Джой седеше и слушаше Джинкс учтиво, но бузите му бяха пламнали, а усмивката — изчезнала от лицето му. Във въздуха се долавяше нещо, сякаш всички ние бяхме видели как някоя крава изпразва една купчина лайна на пода, но нито един от нас не искаше да го спомене.

Преподобният Джой се бе втренчил в Джинкс. После съвсем бавно успя да върне усмивката си. Бе малко поизкривена, но бе си я върнал.

— Знаеш ли, мило момиче, имаш някаква реална представа за чудесата. И може би прибързах, като дадох за пример нещо обяснимо. Това обаче не означава, че няма Бог и че не ни гледа отгоре, както и че чудеса отсъстват.

— Аз наистина вярвам, че Той ни гледа отгоре — подчерта мама.

— Аз също — каза Тери.

Реших да замълча, да не взимам страна.

— Може да не вярвате в Него — каза преподобният, — но той вярва във вас. Гледа ни отгоре и се грижи за нас.

— Е, щом е горе, гледа и се грижи — рече Джинкс, — сигурно Той прави така, че да печелите от поста си.

Може и да си помислите, че това, за което говореше Джинкс, ще вбеси преподобния на мига, но не стана така. В началото, струва ми се, пропълзя под кожата му като умиращо животно, но колкото повече седеше и размишляваше над думите ѝ, смятам, че все повече го приемаше. Мисля, че е, защото смяташе, че може да спаси Джинкс и да поднесе душата ѝ на Исус, макар че най-вероятно като повечето бели хора той мислеше, че тя ще отиде в рая за чернокожи, който е отделен от този за белите, където те ще дават на някой друг да им пере прането и да им готви, докато слушат концерти на арфа и всякакви там.

Както и да е, бяха се захванали с това да спорят за религия. Независимо как преподобният се опитваше да изрази убежденията си, той не успяваше, нямаше никакъв напредък. Разбирах, че Джинкс се е превърнала в предизвикателство за него, неговата Стена на Йерихон^[1], която трябваше да събори. В резултат на това останахме за обяд и хапнахме от сладоледа, който бе малко течен и не толкова студен, после стигнахме до това, че преподобният спа в колата си, а ние всички останахме в къщата му, макар че направи няколко намека, че може би предпочита Джинкс да отиде в бараката отвън.

Тази нощ мама спа в леглото в другата стая, а ние тримата на сламеници на пода под масата. Тери заспа веднага, но ние с Джинкс останахме будни. Чувах я как се мята и върти от една на друга страна.

— Ако не влезеш в правата вяра преди вечеря утре — казах ѝ, — може цял ден да имаме нещо хубаво за ядене.

— Обещавам да не прегръщам Исус дотогава.

— Възможно е да настъпи и този момент — рекох, — когато ще се умори да спори, а ти може да пожелаеш да повярваш, така че може да продължим да ядем и да имаме покрив над главите си. Смятам, че точно сега му харесва да се опитва да те вкара в правата вяра, но по-късно може да стане по-настойчив.

— Това, за което наистина си мислех, е, че нямаме нужда от покрив — рече Джинкс. — Трябва да се върнем на реката. Не сме се отдалечили толкова, а ето ни — седим си тук.

— Мама е по-добре — рекох. — Дори изглежда и мъничко щастлива. Може би просто ѝ трябва малко време.

— Имах един чичо, пияница, а тоя еликсир за всяка болка си е същата работа — каза Джинкс. — Случва се да се откажат за ден-два, после жадуват за него, става им зле, а после все по-добре, ако не се

върнат към него. Ала истински лошият момент все още предстои и трябва да си готова.

— Не може да знаеш това — възразих.

— Знам го достатъчно добре — настоя тя. — Също както знам и че пърженото пиле тази вечер бе прекалено солено.

— Май нямаш нищо против да гледаш зъбите на харизан кон?

— Дори и конят да е свободен, от време на време трябва да му се проверяват зъбите, за да се увериш, че никой не му е паднал — рече Джинкс. — Освен това не аз съм причината той да иска да сме тук. Не религиозните спорове му харесват толкова много. Харесва майка ти.

— Виждам това — отвърнах.

— Гледа я, сякаш се облизва пред свинска пържола.

— Смяташ ли, че има лоши намерения? — попитах.

— Има си нормални мъжки намерения, това е сигурно.

Тази нощ премина в поредица следващи, после загубих представа за броя им. Забравихме за реката. Храната бе хубава и членове на църквата му я носеха безплатно, макар че имаше някой, който винаги прекаляваше със солта.

Беше хубав и лесен живот и не ми се налагаше да нося цепеница със себе си в леглото. Нямаше никакви внезапни разпри, след които мама да се държи за окото и, куцукайки, да се прибира към спалнята. Преподобният имаше хубав глас, пееше спиричуъли и стари песни, пееше ги така добре, сякаш гласът му излизаше от дълбок кладенец.

Доволството не ми попречи да му позволя да ни помогне да направим онова кормило за сала, за което бе споменал. После построих нещо като колиба от дървен материал и трупи в средата. Не беше кой знае каква, но побираше всички ни наведнъж, ако не дишахме тежко и не му мислехме много. Дори запаси колибата с две чанти, пълни с провизии, така че ако решим да тръгнем, да имаме някои неща с нас.

Но след като бе завършена, ние не тръгнахме. Бяхме залепнали като мухи в меласа. Толкова бе удобно там, че започнах да си мисля, че се тревожим напразно и че никой не ни преследва. На няколко мили надолу по реката бяхме намерили свободата. Била е под носа ни, а ние дори не сме знаели. Бях се колебала дали да избягам от вкъщи, но сега разбрах до каква степен съм била пленница. Онова, което наистина ме поразя, бе, че не е имало стени или надзиратели край мен, въпреки

това съм оставала в затвора си заради ценностната си система. Аз съм си била и пазачът, и затворническата стена, а дори не съм го знаела.

Както казах, преподобният спеше в колата си, понякога седнаше на масата в къщата си с голям тефтер и молив, с Библията до него и пишеше проповеди. За да провери как ще се приемат от паството му, ги изпробваше върху нас. Казвахме му как ни въздействат, давахме му по някой съвет как може да звучи по-добре за слушателите му. Дори нямаше нищо против една неверница като Джинкс да го съветва. Толкова се усъвършенства в изнасянето на онези проповеди, че тя бе дяволски близо до това да се покръсти.

Докато бяхме там, в отплата за гостоприемството вършихме домакинската работа. Мама копаеше в градината и показваше на преподобния Джой как по-добре да се грижи за нея. Изглеждаше по-силна, а с градинарството упражняваше мускулите си и стоеше повече на слънце. Ала както бе казала Джинкс, ефектът от еликсира за всяка болка се върна. Изглеждаше изчистена, но тогава пролича зависимостта ѝ от него. Имаше няколко дни и ноци, в които нямаше сили, крещеше и имаше кошмари — от онези за черния кон и другия, сега вече с криле и бял като облак. Държахме я, когато бръщолевеше несвързано. Преподобният дори не я попита какво не е наред. Просто седеше до нея и поставяше влажна кърпа на челото ѝ. Ясно ми беше, че той знае какво става, но също така и че възнамерява да не казва нито дума. През деня мама се мяташе и хвърляше, а леглото бе мокро от потта ѝ, гъста и обилна, като свинска мас по чаршафите.

Няколко дена след като започна това, Джинкс отиде в гората, донесе някакви корени, кора и тем подобни, свари всичко, наля го в чаша и го даде на мама да го изпие. Каза, че от това са давали на чичо ѝ и така е отказал пиенето. Мама се опита да се противопостави и да не го изпие, но бе твърде слаба. Джинкс успя да ѝ го налее в гърлото. От миризмата на тая смес ми се стори, че на мама ѝ стана по-добре само за да не ѝ се налага да пие от нея още. Джинкс каза, че е така, защото не е заклет пияница, само е имала нужда мозъкът ѝ да е опиянен, което значеше, че просто не си е харесвала живота и е искала да избяга от него, а еликсирът е бил отдушникът ѝ. Сега, като е спряла да го взима и нещата са добре, е изгубила желание и за разлика от повечето пияници, най-заклетите от които биха пили и вакса за обувки

или тоник за коса, ако има алкохол в тях, мама най-вероятно бе приключила със своята зависимост. Или така поне се надявахме.

Получи се така, че мама переше дрехите на преподобния, както и нашите и когато изпра гащеризона и ризата ми, трябваше да си облека празничната рокля. Тогава преподобният ми каза колко съм хубава и това ме накара да му повярвам до такава степен, че без да се усетя, се озовах в църквата и пеех в хора.

Всички започнахме да ходим на църква и дори Джинкс идваше с нас, но трябваше да стои отзад и ѝ бе казано да не се сближава кой знае колко с белите, както и че не се предполага да обсъжда религиозните си убеждения, дори и направо да я попитат за това. Това я устройваше. Тя предимно дремеше по време на проповедите.

Истината си беше, че всички ние бяхме напълно доволни.

Е, наложи се и да поприказваме. Хората в църквата започнаха да ни задават въпроси, откъде сме дошли, откога сме в къщата на преподобния и по-точно какви са отношенията му с мама. Искаха също и да знаят защо сме отседнали заедно с негърка, имайки предвид Джинкс, естествено. Рекох им, че сме просто хора, на които помага от християнско милосърдие, и че той спи в колата, а мама — в къщата, и нищо странно не се случва; казвах и че Джинкс е приятелка, а това бе нещо, което някак ги тревожеше. Биха си признали, че имат „добри негри за приятели“, ако ги попитах, но имаха предвид, че познават чернокожи, кимат им за поздрав и ги наемат за работата, която никой не би вършил, ако не му трябва четвърт долар, което си беше един вид стандартно плащане за всяко нещо — от косенето на трева до цепенето на дърва, дори и да се налагаше да работят цял ден под жаркото слънце.

Да обобщим: паството започна да говори лоши работи за преподобния Джой, след като службата свършеше и все по-малко хора се ръкуваха с него на входа. Дори децата бягаха, сякаш минаваха край гнездо с оси, а предполагам, че не различаваха греха от палачинка.

Жените стояха в църквата и разменяха сплетни; мислеха, че не ги чувам, но имам добър слух, също съм и любопитна, така че чух достатъчно.

Имаше една жена, приблизително на мамината възраст, не изглеждаше зле с дългия си нос, един вид като мравояд. Винаги присвиваше някак очи и се усмихваше, но усмивката ѝ ми напомняше

на куче, което се опитва да реши дали да ръмжи или не. Тя ми се струваше главният източник на сплетни, а причината за това ми бе ясна. Беше онази, която Джинкс бе идентифицирала като „дамата с твърде много сол в пърженото пиле“, онази, която ни навестяваше, усмихваше се, носеше храна и се опитваше да наднича, да види дали мама не е окачила бельото си на вратата или нещо подобно. Беше ми ясно, че гледаше на себе си не толкова като на пазител срещу греха, колкото като човек, който е разочарован, че грехът не е неин и че тя няма да бъде това, което повечето хора желаеха да е — жената на проповедника.

Както и да е, тя и другите жени говореха доста, мотаеха се наоколо в благоприличните си рокли и лъснатите като с плюнка обувки, с огромните като за църква шапки, закрепени на главите им. Бяха от ония приказки, от които ми се щеше да изпотроша нечий крайник и да шибна нея или някоя от групичката лицемерки отзад по главата.

Исках да кажа на мама и преподобния Джой за това, но сметнах, че ако го сторя, ще се наложи да си тръгнем и ще се озовем отново на реката, в Змийското царство. Замислих се за това какво бяхме планирали да правим, сещах се и за Мей Лин от време на време — че е в торбата и че е още доста далеч от Холивуд. Ала истината бе, че не беше водеща в моите мисли.

Дори Тери, който най-много желаше да я заведе там, се бе поотпуснал, макар че от време на време взимаше торбата с праха на Мей Лин, излизаше навън и сядаше с нея на ръба на сала, сякаш се занасяха двамата. Дори го чух да разговаря с нея веднъж, когато го изненадах отзад. Беше на пътя ми, като отивах да седна на ръба на сала, да топна крака във водата, но като го чух да говори, реших да се обърна, да се кача обратно по хълма и да ги оставя сами. След време той намери тенекия от мас да я постави в нея, също като парите. Предполагам, че смяташе, че така е по-безопасно, а имаше и удобна дръжка за носене.

Само Джинкс искаше да продължим, макар че не знам доколко това имаше нещо общо с праха на Мей Лин. При всичката му любезност преподобният продължаваше да се отнася към нея все едно бе някакво срамно петно. Бе се отказал да прави опити да я вкара в правата вяра, обаче каза нещо, че имало и души, които трябвало да се

качат на влака към ада в деня на Страшния съд и нямало начин да попречим на това. Той повдигаше тази тема от време на време и когато го казваше, поглеждаше към Джинкс, а тя отвърщаше:

— Туу-туу.

Както и да е, останахме, защото понякога, когато си щастлив или поне достатъчно доволен, не поглеждаш нагоре да видиш какво ще ти се стовари на главата.

[1] Според библейското предание стените на града рухнали от звука на тръбите на завоевателите (Йерихонски тръби). ↑

14.

Мина още време, макар че не знам колко точно. Загубих представа за дните. Когато бях в църквата, забелязвах, че постепенно броят на хората по пейките намаляваше. Това доста зле се отразяваше на преподобния Джой, който проповядваше на необразовани паразити и на нас, а ние бяхме чували всичко и преди, край кухненската маса, и дори му бяхме помагали да го изглади. Оставахме от лоялност — по същия начин, както когато малко дете поиска да ви каже стихотворение, което е написало, и не сте имали добро извинение да сте другаде. Макар че лично аз след това ще подам ръката си на някой мокасин да я захапем — някой да ми чете стихотворение е най-горе в списъка ми с неща, които не мога да понасям.

Жените, които носеха храна на преподобния Джой през седмицата, както бе обичайно да го правят за свещеник, спряха да я доставят — тази малка благодат, от която се възползвахме, пресъхна като японска слива. Дамата с твърде много сол в пърженото пиле, или както аз понякога си мислех за нея — мравоядът, първа се оттегли.

След това и всички останали.

Бърборенето й, както и на онези от нейния кокошарник, настроиха стадото дотолкова срещу преподобния, включително и човека, когото го бяхме видели да кръщава, че някои се присъединиха към църквата на методистите^[1], което си бе удар под пояса, що се касае до преподобния Джой.

— Със същия успех можеха да станат и католици — рече той.

Тъгата на преподобния се предаде и на нас. Тери, който изобщо не бързаше да тръгва, зачести в носенето на кутията с праха на Мей Лин и дневника й на сала. Седеше, поставил я до себе си, зачетен в него. Джинкс седеше с него на сала и ловеше риба. Каквото хванеше, хвърляше го обратно. Аз си носех празничната рокля дори и когато нямаше нужда, но сега я прибрах и се върнах към гащеризона. Стана така, че се ужасявах от неделната служба и срещите за молитва в сряда. По-рано единственото, което трябваше да правя, бе да седя, докато приключат, а сега ме болеше да гледам проповедите на

преподобния. Той изглеждаше смален в одеждите си, като джудже, облякло панталона и сакото на някой дебел мъж по погрешка.

Една неделна вечер в църквата бяхме само ние и още петима. Четирима от тях бяха от старите в паството, които не биха си сменили църквата, дори и да почне да гори, а петият бе местният пияница, който обичаше да идва, за да поспи там, седнал на пейката отзад, до мястото, където Джинкс обичаше да спи, макар че той не правеше нищо друго, освен от време на време да вика „Амин“ или „Благословен да си, Боже“ — а това бе повече, отколкото Джинкс имаше желание да прави. Но за разлика от нея, пияницата спеше през част от времето полегнал на пейката, докато нашето момиче само някак криеше очите си с качулка и клюмаше седнало.

Както и да е, тази неделя, за която говоря, след проповедта преподобният Джой побърза да излезе от амвона и отиде до вратата. Спря и изчака мама да тръгне до него надолу по хълма към къщата. Преди той винаги отиваше и заставаше до вратата да се ръкува, а ние си тръгвахме и се срещахме по-късно. А сега, като куче, отегчено от някакъв трик, той бе приключил, отчасти и защото петимата слушатели също като него нямаха търпение да си тръгнат — включително и пияницата.

Аз, Тери и Джинкс наблюдавахме преподобния Джой и мама да слизат по хълма към къщата. Навън още беше светло, тъй като бе някъде в началото на юли и ние останахме отвън, взимаме камъчета чакъл и замервахме евкалипта, който растеше близо до църквата. Не че имахме нещо против дървото. Беше просто нещо за правене.

— Трябва да продължим нататък — рече Джинкс. — Мей Лин няма сама да отиде в Холивуд и да се разпръсне там.

— Мислех си същото — обади се Тери. — В началото ми се струваше удобно, но вече не е така. Чувствам се все едно не някой друг ни е отвлякъл, а ние самите. Че сме сред лотофаги^[2].

— Сред кого?

— Четох веднъж в една книга — отвърна той. — Достатъчно е да кажа, че веднъж като попаднеш в лапите им, не е лесно да се измъкнеш. Ядеш от лотоса и започваш да вярваш, че всичко е приятно, дори и когато не е вярно. Имахме план и го изоставихме. Предполагам, че пак трябва да се заемем с него. За мен магията тук свърши.

— Не си спомням да съм яла лотос — рече Джинкс. — Каквото и да е то.

— Така се казва — поясни Тери. — Символизира настроение. Мисъл.

— Защо просто не го кажеш направо? — настоя Джинкс. — Защо трябва да го символизираш или нещо подобно?

— Ще се постарая да се усъвършенствам — рече Тери.

Тази нощ лежах на сламеника на пода, ту задрямвах, ту се събуждах и после в един миг бях напълно будна. Усетих, сякаш нечия ръка ме докосна и ме разтърси, а когато се събудих Мей Лин вървеше към задната част на колибата и сочеше към реката. Беше облечена в същата рокля, с която беше винаги. Косата ѝ бе мокра, от нея капеше вода и за краката ѝ бе завързана шевна машина. Тя я влачеше след себе си като топка на верига и не издаваше изобщо никакъв шум. Беше така подута цялата, както когато я бяхме намерили. Когато стигна до задната стена на къщата, обърна се, погледна ме и се намръщи, заби подпухналия си пръст в задната стена, наистина силно. Всичко бе толкова истинско, че можех да усетя мириса на реката по нея.

Тогавя наистина се събудих. Огледах се, нямаше никакъв призрак, но със сигурност усещах присъствието на Мей Лин в колибата и как ме подканва да се кача отново на сала, да стигна до Глейдуотър, а после и до Холивуд.

От цялата тая работа изведнъж почувствах стомаха си празен. Помислих си, че мога да се промъкна и да си взема малко студена мътеница от хладилника, но когато седнах, а очите ми вече бяха привикнали с тъмното, забелязах, че вратата на стаята, в която мама спеше, бе открената.

Станах и се прокраднах на пръсти, за да не събудя Тери, който спеше в задния край на колибата, както и Джинкс — близо до вратата отпред. Отидох и надзърнах в спалнята. Леглото беше празно. Върнах се в голямата стая и отидох до прозореца до входната врата. Поколебах се за миг, заслушах се в хъркането на Джинкс — сякаш някой бе запушил едната ѝ ноздра с чорап. Дръгнах пердето. Навън не се виждаше нищо освен святкане без гръм над дърветата и няколко

светулки да прелитат наоколо, като се стрелкаха напред-назад, сякаш отскачаха от невидима стена.

Върнах се до сламеника, взех си обувките, които бях оставила там, нахлузих ги, после се измъкнах тихичко през входната врата и внимателно я затворих. Постоях на верандата и се опитвах да реша дали трябва да довърша онова, което бях намислила. Накрая реших, че точно това ще направя, не ми пукаше дори и от папата^[3]. Промъкнах се крадешком до колата на преподобния и погледнах през прозореца. Одеждата и възглавницата му бяха на предната седалка, но него го нямаше, както и мама, което си бе облекчение, но не кой знае какво, защото все така не знаех къде са двамата. Не знам точно защо се безпокоях за това, но така си беше. Не ми се нравеше мисълта, че мама може да е с преподобния Джой, поне не по начина, който си представях. Предполагам, че тя имаше право на щастие, но въпреки това не ми бе приятно, може би защото исках тя и истинският ми баща, Брайън, да разпалят отново искрата помежду си, така че да станем един вид семейство.

Реших, че е по-добре да не знам какво правят. Тръгнах обратно към къщата. Тогава чух говор. Идваше откъм задната страна, така че минах предпазливо отстрани. Когато стигнах отзад, разбрах, че звукът не е толкова близо, колкото си представях, но заради наклона на хълма и това, че извиваше във формата на подкова, гласовете се носеха нагоре и достигаха тук. Думите не бяха съвсем ясни, но разпознах гласовете на мама и преподобния Джой.

Придвижих се крадешком надолу по хълма, чувствах се като крадец с бебе под мишница; прокраднах се зад прикритието на дърветата, разпръснати тук-там.

Стигнах до мястото, където имаше малко възвишение, а после надолу се снишаваше. Сега наистина ги чувах добре. Седнах там, накрая, в ниската част, тъй като така ги виждах. Само силуетите им, но бе лесно да ги разпозная, както и гласовете. Бяха долу при реката, седяха на сала и разговаряха. Беше гадно да го правя, но седнах и се заслушах.

В началото бяха просто приказки и не си спомням повечето от тях. Повече говореше преподобният — за това-онова, но имаше нещо в тона му, което ме накара да почувствам, сякаш нещо в плен на мислите му се опитва да се промъкне и да се освободи, без да го ухапят.

— Не знам дали всъщност съм бил призван да проповядвам — каза той.

— Бог те е призовал — рече мама.

— Така си мислех. Наистина. Ала съм все по-малко сигурен. Започвам да си мисля, че сам съм си го измислил.

— Нали знаеш защо те напускат членовете на твоята църква? — попита мама.

— Знам.

— Също и аз. Ала вместо да си тръгнем, да улесним нещата за теб, ние се застояхме. Ние сме виновните. Ако си тръгнем, нещата ще са си пак същите.

— Всичко е наред.

— Не — възрази мама. — Не е. Утре ще си натоварим багажа и ще тръгнем по реката.

— Твърде късно е за това, Хелън — отвърна той. — Стореното — сторено.

— Може и да не е така — рече тя.

Виждах как преподобният от време на време вдига ръка и тогава се чуваше тихо цопване във водата. Разбрах, че има малка купчинка камъчета до себе си, сигурно ги е събрал, като е слизал към реката, и той ги мятал във водата.

Хвърли и последното и спря. Двамата продължиха да седят, загледани в тъмните води.

— Още не си ми казала защо сте тръгнали надолу по реката — рече той.

Мама се замисли задълго, преди да отговори.

— Бягам от съпруга си, а децата се опитват да стигнат до Холивуд.

— Калифорния?

— Да — отвърна тя и му разказа цялата проклетата история, без тая част с парите и че Мей Лин е с нас.

Нея пропусна. Не съм сигурна защо, но го направи и бях доволна от това. Ала му разказа почти всичко останало. Дори за Брайън и бременността си, как ние с Дон не се разбирахме, как е удрял и нея, и мен. Каза някои лоши неща за Джийн и така нататък. Изненадах се, че му разказа онази част с бременността, че се е омъжила за Дон, защото е залитнала, понеже и на мен самата ми бе разказала неотдавна, а ето

че сега го споделяше с някакъв си мъж, когото познаваше съвсем отскоро.

Когато свърши, добави:

— Сега знаеш каква жена съм.

— Преди да започнеш да се чувстваш зле заради вината си, трябва да знаеш нещо за мен — каза той. — Аз съм убиец.

Така се стреснах, че се изправих, после пак седнах.

— Със сигурност не си — възрази мама.

— Не съм убил със собствената си ръка — отвърна той. — Но съм такъв. Когато бях тийнейджър, откраднах пушката на един човек. Не беше кой знае каква пушка, но си беше кражба. Бяха ме забелязали в района, където е била открадната, и ме разпитаха. Хвърлих вината върху едно чернокожо момче, което познавах. Израснахме заедно, ловяхме риба заедно, играехме заедно. Имаше едно голямо дърво, където играехме, огромен дъб, надвесен над реката. Ходехме там да скачаме от клоните му във водата и да плуваме.

Същото правехме и ние с Джинкс, Тери и Мей Лин. Беше странно да си представя, че е бил дете също като нас и е правил същите неща, за да се забавлява.

— Веднъж — продължи той — водата течеше бърза след проливен дъжд, аз скочих, течението бе твърде силно. Джарън, така се казваше, скочи след мен, сграбчи ме и започна да се бори с течението. И двамата едва не се удавихме, той продължаваше да се бори дълго след като аз бях изтощен. Той ме измъкна от реката. Тази река. Сабайн. Спаси ми живота. Тогава на онова място му казах, че му дължа живота си и че винаги ще го подкрепям. После изникна онази история с пушката.

Бях виждал старецът да я оставя на верандата, когато минавах на път към мястото за риболов, където се срещах с Джарън. Ами, не мога да го обясня по друг начин, освен че дяволът ми говореше в онзи миг, но ми хрумна, че мога просто да се кача на пустата веранда, да я грабна, преди той да се усети, че я няма, и да избягам. Това и направих. Отнесох я вкъщи и я скрих в хамбара.

Всъщност обаче старецът забелязал веднага, че липсва, и преди да се усетя, шерифът се появи на вратата ни. Старецът ме видял, че идвам по пътя, казал му и шерифът ме попита дали аз съм откраднал пушката. Казах му, че не съм. Казах му, че не бих я откраднал, но съм

видял Джарън преди мен да отива нататък и че го знаят като крадец, което не беше истина. Аз обаче изтърсих това, защото усещах парещия дъх на закона във врата си. Отидоха и хванаха Джарън и макар че не можах да намерят пушката, бяха се разгорещили. Ако бяха заловили мен, дори и да бяха намерили пушката, която аз бях откраднал, щяха да ме откарат в съда, а може би и в затвора. Но тъй като Джарън бе чернокож, ами... беше като лов на миещи мечки.

Хванаха го, замъкнаха го в гората, кастрираха го, завързаха го за един дънер, поляха го целия с катран и го запалиха. Чувах ги да се хвалят с това в местния магазин. Разказваха гордо колко дълго е крещял и колко силно, и как всичко миришело. Гордееха се със себе си.

Отидох, където казаха, че са го изгорили. Усетих миризмата на печено месо, преди още да съм го видял. От него беше останал само почернял скелет, от който стърчаха костите. Бяха идвали животни. Щях да го погребя, даже бях занесъл лопата, но не можах да го направя. Просто не можах да го понеса. Продължих нататък, легнах в гората, загубих сваяст и просто заспах. После чух някакъв шум и се събудих. Надзърнах иззад дърветата и видях каруца, теглена от две мулета. В нея имаше мъж и жена и веднага разбрах кои са. Бях седял и се хранил на тяхната маса неведнъж. Бяха родителите на Джарън. И през цялото време, докато бяха там, майка му стенеше, плачеше и крещеше към небето. Мъжът слезе от каруцата с одеяло в ръце, постави го на земята, освободи тялото, сложи го върху одеялото, уви с него онова, което бе останало от Джарън, отнесе го и го постави отзад в каруцата. Когато бащата на Джарън свърши, той и дрехите му бяха покрити с пепел от тялото.

Майка му се качи при него, а баща му подкани мулетата да тръгват и те потеглиха. Чувах как крещи тя и не спира дълго, след като се загубиха от погледа ми. Прилоша ми и повърнах, едва можех да вървя, но накрая отидох и взех пушката, решен да призная пред закона, че аз съм я взел, ала после се замислих какво ли значение има вече. Бяха убили Джарън. Мен щяха да затворят. Бях страхливец. Занесох пушката при реката, до дъба, където Джарън ме бе спасил от удавяне, и я хвърлих във водата. Премълчах за това какво се е случило и сега от време на време продължавам да чувам как онези мъже се смеят, когато разказват как са изгорили „една чернилка“ и как преди това са му показали на оня крадец едно-две неща. Джарън дори не бе човешко

същество за тях. Беше нещо си там. Да го кастрират не бе по-различно за тях от това да го направят на някой шопар, а да го изгорят — все едно са подпалили някой пън. Не казах на никого досега какво се е случило. Един ден този спомен ме преследваше като призрак и стигнах до заключението, че Бог, за да ми помогне да се разкая, ме е призовал да разпространявам Неговото слово. Сега си мисля, че чувството ми за вина ме е ръководило.

— О, Джак.

— Да. О, Джак.

— На колко години беше, когато това се случи?

— На тринайсет, но възрастта няма значение. Разбирах го. Продадох го за нещо, което не бе направил, за да не ми лепнат на мен деянието. Не са го разпитвали. Не са намерили пушката у него. Просто са го убили. Винаги съм се питал дали последното, което са му казали, е било, че знаят, че той е взел пушката, защото аз съм им казал.

— Горкичкият ти — рече мама.

— Аз ли? О, Боже, не. Аз ли? Защо, аз съм изметът на земята. Виновен съм за това убийство и се опитах да опростя греха си с проповеди. А сега знам, че дори не съм бил сред призваните. Сам съм се призовал. И всъщност с нищо не съм по-различен по същество. Онова малко чернокожо момиче, Джинкс. Тя е много умна и добра и предполагам, че мога да изкупя стореното зло, като спася душата ѝ, за да не отиде в ада. Но не тя, а аз ще отида в ада. На мен мястото ми е при дявола.

Тогава разбрах, че онова, което бях приел за неудобство относно това, че Джинкс е негърка, не е проблемът на преподобния Джой. Той мъкнеше огромен товар с вина и тя някак му бе напомнила за него.

Жабите крякаха. Нещо цопна във водата.

— Казах ти за моите грехове — обади се мама. — И аз не съм чиста.

— Не си сторила нищо с последствия, а си напуснала злоупотребяващ с теб съпруг и бягаш с детето си по реката. Моят грях тежи върху плещите ми — все едно че нося целия свят върху тях и че той е черен като най-непрогледния мрак в ада.

Това бе сериозно обвинение от страна на преподобния и прозвуча като цитат от някоя религиозна книга, но го почувствах като юмрук между очите си. В сравнение с него мама, аз и приятелите ми

си бяхме доста добре, щом идеше реч за измерение на греха. Онова, което ме уплаши в този момент, бе същото, което предполагам прави някои хора вярващи. Внезапното осъзнаване, че може би няма измерения и всичко зависи от това да решаваме ние. И без значение какво правиш, важното е единствено дали ще те хванат, или можеш да живееш в мир със себе си и изборите, които правиш. Бе нещо като прозрение.

Докато разсъждавах над това, почувствах хлад и празнота. И бях сама.

— Бил си момче — каза мама на преподобния Джой. — Постъпил си погрешно. Откраднал си и си казал ужасна лъжа, но си бил малък и изплашен. Не е извинение, но е причина.

— Звучи като извинение — отвърна той. — Сторих зло.

— Ако това е истина, доказал си, че злото е изкупено. Получил си спасение, Джак. Спасявал си други хора. Бил си кръстен, естествено, и затова грехът е бил изкупен. Ти си добър свещеник.

— Добър или лош, приключих. Нищо вече не ме задържа тук. Не заслужавам, но те моля. Мога ли да дойда с вас? Да се махна оттук? Не знам къде ще отида накрая, но искам да се махна оттук. Ще ме вземете ли с вас?

— Предполагам, че зависи от децата, поне до известна степен — отвърна мама. — Ще се наложи да ги попитаме. Честно казано, не съм сигурна аз самата какво искам да правя по-нататък. Предполагам обаче, че каквото и да е то, първо ще трябва да продължи надолу по реката.

— Ами първата ти любов, онзи мъж в Глейдуотър?

— Не знам — отвърна мама. — Беше много отдавна. Мисълта за него и онова, което бе между нас, ме накара да се измъкна от леглото и да се кача на сала, но не знам дали е толкова добра идея да разравям миналото като някой стар гроб. Това, което е в него, може и да вони.

Не се бях замисляла за това. Че мама и Брайън ще се срещнат и нещата няма да бъдат същите, каквито са били преди около седемнайсет години, че няма да бъдем просто едно голямо щастливо семейство. Беше още едно от онези прозрения и не ми се понрави. Да тънеш в невежество бе къде по-добре от това да си говорим.

— Ще се наложи ли да кажеш на децата какво съм сторил? — попита той. — Аз ли да им кажа?

— Предполагам, че не — отвърна мама. — Някой друг път може би, ако искаш да смъкнеш този товар от сърцето си. Ала няма връщане назад нито за мен, нито за теб. Трябва да носим своя трънен венец. Можем да си приказваме каквото си щем, но не можем да го свалим.

— Моите тръни са по-остри — отбеляза той, — но предполагам, че така трябва и да бъде. Тежи ми до смърт от спомена и исках ти да научиш. Някак си, като ти казах, ми полекна. Не за онова, което извърших, но ми помага да го понеса. Надявам се, че не съм те натоварил с това бреме.

— Не е нещо, което не мога да понеса — рече мама.

— Признателен съм ти, Хелън. Наистина. Утре ли ще тръгнем? Трябва да уведомя църквата, че напускам, което вероятно и ще направя. Това не означава, че ще се наложи да пиша оставка. Просто ми е нужно да замина. Няма полза да проповядваш на вятъра. Трябва да напусна тази къща. Дават я на свещеника да я ползва, а аз няма да бъда този вече.

— Добре тогава — рече тя. — Можем да товарим сала утре сутринта. После потегляме.

Видях как мама обгърна с ръце главата на преподобния и сенките им се сляха. Разбрах, че го целува. Все повече осъзнавах, че изобщо не я познавам.

Те разговаряха още известно време и се държаха за ръце, а преподобният Джак Джой дори поплака. Тя го прегърна, наведоха се един към друг и тя го целуна пак, и това беше истинска целувка, която Джинкс наричаше „мляскане“.

Не исках повече да гледам това, затова станах и се прокраднах обратно в къщата, легнах отново на сламеника, умът ми бе обсебен сега от Джарън и последните му мигове, как гори завързан с вериги за едно дърво и всичко това заради една лъжа. А после трябваше да помисля и за мама, че тя е нещо повече от човека, когото познавах, и че тя и преподобният са долу на сала, целуват се, а може би и повече. Не намирах начин да спра тези мисли или да ги овладея.

Не мина много време, след като си легнах, и вратата се отвори. Видях фигурата на мама в рамката, а зад нея и над нея видях още светкавици да танцуват в небето. Отвън видях и преподобния Джой да отива към колата. После мама леко затвори вратата и отиде безшумно в спалнята.

Въпреки всичко, което ме тревожеше, аз накрая заспах.

Скоро сънят ми бе нарушен от трясъка на разбити дъски. Сkochих в леглото, както и всички останали, защото някой бе изритал и счупил вратата; в рамката бяха застанали две фигури с шапки. От тях вонеше на алкохол и пот. Единият от тях държеше фенерче. Светеше право в лицето ми и ме заслепяваше. Джинкс се размърда на пода, каза нещо изненадано и една от фигурите я срита толкова силно, че дъхът ѝ секна и тя рухна на пода. Потреперваше едва и така разбрах, че не са я довършили.

Мама се появи в стаята на мига и една от фигурите бързо се хвърли към нея. Замахна с ръка и тя падна с писък.

— Спри, по дяволите — извиках и скочих от сламеника на крака.

— Както винаги, не си никаква дама — чух познатия глас. — По-добре сядай долу, докато не съм те ударил, Сю Елън.

Лъчът светлина от фенерчето, насочен към мен, заподскача из стаята. Неволно погледнах накъде е насочен. Спря се на сламеника на Тери, на който той бе седнал.

— Ето го педала — каза гласът.

— Къде е проклетият свещеник? — попита другият.

Разпознах и този глас.

След миг и двете фигури отидоха по-навътре в стаята. После единият от тях забеляза фенер в снопа светлина и го запали. Този, който го стори, бе онзи едноок полицай Сай, а другият, който риташе и удряше, бе мъжът, когото винаги съм знаела като чичо Джийн.

[1] Протестантска секта, основана през XVIII в. от английския свещеник Джон Уесли. ↑

[2] Митично гостоприемно племе, което обитавало либийското крайбрежие на Африка и се хранело с плода на дървото лотос; всеки, вкусил от този плод, забравял миналото си. ↑

[3] Южняшки израз, използван, когато замисляш нещо, което останалите няма да одобрят: „Не ми пука дори и от папата.“ ↑

15.

— Е, а сега — обади се чичо Джийн. — Ама това май е жената на брат ми, Хелън, в къщата на чужд мъж, заедно с този дързък задник — нейната дъщеря, педала и избягалата негърка. Къде е свещеникът?

Лесно бе за обяснение. Търсели са ни от доста време. Трябвало е само да попитат надолу по реката, докато стигнат до точния човек, и някой, който ни е видял, се е разприказвал. Някой от паството на преподобния, който му е сърдит, е побързал да каже нещо, без да разбира, естествено, че мъжете, които ни търсят, не са просто събирачи на дългове. Естествено, предполагам, че може и да са го направили от по-низки подбуди и ако случаят бе такъв, не бих се изненадала, ако това е била дамата с твърде многото сол в пърженото пиле.

— Няма да се върна — каза мама, като се надигна от пода и се изправи на крака.

Притискаше с ръка удареното място.

Джийн седна до масата.

— Знам това, Хелън. Къде е проповедникът?

— Замина — обадох се аз. — В църквата се отърваха от него. Не им се хареса връзката му с нас. Замина.

— Така ли? — попита Сай.

Държеше ръката си на кобура с пистолета, подобно птица, кацнала на някой стълб. В този миг повярвах на оная история от какво е направен кобурът.

— Джийн — продължи той, — отиди виж в задната стая дали няма да намериш някакъв проповедник. Измъкни го оттам дори и по долни гащи.

— Трябва да се срамуваш от такива помисли — обади се мама.

— Я не ми се прави на специална, момиче — рече Джийн. — Сваляла си си гащите и преди да се захванеш с брат ми. Така е, нали? Не е като никой да не се е пъхал между краката ти. Единственото, за което се чудя, е дали си начислявала такса.

Дори в тъмното усетих как смут обхваща мама и се излъчва от нея като огън. Джийн мина покрай нея на път за стаята и се спря, за да

я удари по задника.

— Знаеш ли — рече, — винаги съм смятал, че ние с теб добре бихме могли да се позабавляваме. Мисля, че още не е късно.

Мама се извърна и се изплю в лицето му.

Джийн се избърса с ръкава си и ѝ се ухили.

— О, ще настъпи и твоят час, сладурче. Може да се обзаложим.

— Престани да плещиш и върви да видиш — обади се полицаѝ Сай.

Джийн продължи към стаята. Докато беше вътре да проверява, полицаѝт рече:

— Всички вие може да сътрудничите. Аз представлявам закона.

— Не си тук с такива правомощия — отвърна Тери.

— Винаги си бил хитър малък чешит — рече полицаѝ Сай. — Но предполагам знаеш, че правомощията не значат всъщност да си клечиш. Не че планирам да върна ония пари на банката. Не планирам и да ви вкарам в ареста, друже.

Джийн се върна.

— Няма никой там.

— Това ме изненадва — рече полицаѝ Сай и погледна мама.

Джийн отиде до хладилника, извади каната с мътеница, отвинти капака и започна да пие на големи глътки, като разливаше по гърдите си. Оригна се, дойде до масата и взе един стол. Седна и постави каната до лакътя си. Фенерът осветяваше едната му страна като дневна светлина. Другата бе тъмна като черна дупка в земята.

— Значи не задоволяваше проповедника и той избяга — рече полицаѝ Сай, като гледаше мама.

Продължаваше да стои прав, с единия крак напред и с ръка на приклада.

— Изглеждаш добре, но се обзалагам, че си доста опърничава.

— Ела тук и сядай — рече Джийн и махна към мама. — Няма нищо. Сядай. Няма да позволя нищо да ти се случи.

Мама, която все така притискаше с една ръка челюстта си, отиде и седна. Избра стол далече от Джийн.

Полицаѝ Сай седна на стола точно срещу нея. Извади пистолета от кобура, сложи го на масата, а ръката му бе върху него.

— Както казах, не си го задоволявала, затова те е зарязал тук. Май се е наложило, тъй като хората, с които говорих, казаха, че не

живееел като свещеник, само така проповядвал, после се връщал тук и се е натискал с теб нощем.

— Позволи ни да останем от християнско милосърдие — рече мама. — Само толкова.

— Да бъде както казваш — съгласи се Джийн. — Хайде да улесним нещата и после ще ви оставим на мира. Искаме парите.

— Къде е Клетъс? — попитах.

— Той си има свой начин да ви търси — отвърна Джийн. — Каза, че ще наеме онзи смърдящ негр, Скунк, да ви намери. Опитва се да открие някой, който го познава и е готов да отиде да го потърси, сякаш той наистина съществува. Но дори и да съществува, няма нужда да го намира. Ние ви открихме. Мислеше си, че няма да успеем, но сбърка.

— Какво мисли Дон за това? — попита мама.

— Той ви търси няколко дни, после се затвори в къщата и не е излизал оттам, поне не докато за последно го видях — отвърна Джийн. — Разби му сърцето. Мисля, че това е лошо. Не че сърцето му е разбито, а че е допуснал да го разбие някой като теб. Отиваш при него с бебе в корема, той те прибира, а ето те сега, измъкваш се тайно.

Погледна към мен.

— Нали знаеш, че Дон не ти е баща.

— Едно от най-големите ми облекчения в живота — отвърнах.

— А оная работа с неговите видения досега не му е помагала, нали? Не той ни намери.

— Ха — възкликна Джийн и май наистина му се струваше забавно.

— И не се измъквам тайно — рече мама. — Просто избягах. Това е.

— Намислил съм да проверя дали струваш колкото Дон казваше — продължи Джийн. — Той казваше, че можеш добре да го стоплиш в някоя студена нощ, след като си се наквасила порядъчно.

— Замълчи — опита се да го възпре мама. — В стаята има деца.

Джийн се изсмя и отпи пак от мътеницата.

— Я виж, имаш и скрупули. Смешно е.

— Стига сте бръщолевили — обади се полицай Сай. — Ето как ще постъпим. Давате ни торбата с парите, ние си тръгваме и нищо

няма да ви се случи. Ако не ги дадете, очаква ви лоша нощ всички. Ще ви се прииска да сте мъртви и вече в ада.

— Това вече ми се иска — рекох.

Джийн ме поогледа известно време и рече:

— С тая дръзката и негърчето може доста да се позабавляваме. После имаме и Хелън. На нас може да ни е много хубаво, преди на тях да им е станало твърде зле. Имаме и педала. И той става, ако знаеш как да го използваш.

— За Бога, та Сю Елън ти е племенница — възкликна мама.

— Не родна — отвърна Джийн. — Но дори и да беше, не знам дали това би ме безпокоило кой знае колко. Може да се каже, че откакто откраднахте онези пари и избягахте, обстоятелствата доста са се променили.

— Изгубихме парите — рече Тери.

Полицай Сай извърна рязко глава към Тери.

— Лъжеш. Проклет лъжец, това е най-лошата лъжа, която някога съм чувал. Да не мислиш, че ви търсихме толкова усилено и дълго, та да ни се налага да приемаме една лъжа за истина? По-добре ще е парите да са у вас.

— Салът се обърна и ги изгубихме — рече Тери.

Джийн погледна към полицай Сай.

— Възможно е да се е случило — каза той.

— Ако е станало така — продължи полицай Сай, — наистина ще им се стъжни на всички.

Насочи вниманието си отново към нас.

— Това, което искаме да знаем, и единственото, което ни интересува, е къде са парите. Кажете ни и всеки може да си тръгне по пътя, без да стигаме до мръсната част.

Джийн бръкна в джоба си и извади сгъваем нож, замахна, чу се силно щракване и той се отвори.

— Виждала си ме как изкормвам рибата и дера кожата на катериците — каза той, като ме гледаше. — Знаеш как мога да работя. Не искаш да започвам с дране на кожи, нали?

— Остави я на мира — намеси се мама.

— Ще започна от пръстите на краката и ще те одера до кожата на главата — продължи той. — Направо ще ти смъкна кожата и скалпа. Никой друг няма да се забавлява като мен.

— Не сме взели парите от теб — обади се Джинкс. — Не са твои.
— По дяволите, момиче — рече Джийн. — Дори бях забравил, че черният ти задник е тук.

— Не сте ги взели от нас — намеси се полицай Сай. — Но ние ще ги вземем от вас.

— Какво ще кажете на Клетъс? — попитах аз.

— Мисля да му кажем, че сте умрели — отвърна Джийн. — Че не сме намерили никакви пари. И че си е похарчил напразно неговите за Скунк.

— Няма никакъв Скунк — възрази полицай Сай. — Клетъс би трябвало да знае това. Може със същия успех да си лепне някой долар на задника и да чака леприконите^[1] да му оставят някоя бележка.

— Е, добре тогава — рече Джийн. — Реших първо да одера тази малка надута чернилка.

Джинкс скочи на крака, стиснала юмруци.

— По-добре да си бяхте домъкнали кофа с храна, — защото тая битка тук ще отнеме цяла нощ.

Джийн се ухили и се изправи.

— Много добре — рече и размаха ножа. — Мисля да се захващам.

На отворената врата се мярна сянка. През нея влезе преподобният Джой, стиснал къса дъска. Джийн и полицай Сай не го видяха, поне не навреме.

Той замахна и уцели Джийн отстрани на черепа толкова силно, че извъртя главата му така, че той погледна през рамо по начин, невъзможен, когато главата му си е на мястото. Преди да се сгромоляса на пода, полицай Сай, който все още седеше до масата, скочи и грабна пистолета, но дъската бе по-бърза. Уцели го по носа и го просна по гръб на пода. Той се опита да седне, а преподобният Джой го удари пак точно между очите. Полицай Сай остана да лежи, без да помръдва, но дишаше шумно — като кон, който пръхти и изхвърля вода от носа си.

— Хайде — извика преподобният Джой, захвърли дъската настрани и взе пистолета на полицай Сай. — Хайде.

Полицаят почти бе станал на крака, когато изтичахме навън. Изтичахме покрай неговия камион в двора и побягнахме надолу към реката. Просто следвахме преподобния Джой, сякаш той знаеше нещо, което ние не знаехме, но дълбоко в себе си бяхме наясно накъде

отиваме. Към сала. Когато стигнахме до него, развързахме въжето и го отблъснахме с прътите. Водата не течеше бързо, не виждахме добре, но течението бе достатъчно силно, за да потеглим.

Не бяхме стигнали далеч, когато нещо се удари в сала. Удари го, отскочи и падна във водата. Погледнах назад към брега и горе на хълма видях огромната фигура на полицай Сай. Той се спускаше надолу, напредваше бързо и хвърляше камъни по нас. Един ме уцели в стъпалото толкова силно, че подскочих.

— Не можете да ми причините това — крещеше той. — Просто няма да го направите. Ще ви пипна всичките. До един, проклетници.

— Няма да можеш — извиках му аз в отговор.

Камъните продължаваха да летят към нас, а полицай Сай имаше точен мерник. Бяхме се отдалечили, но не спираха да хвърчат към нас. Мама пропъзля в колибата, която преподобният Джой бе построил, и се скри там, а камъните трополяха по покрива като градушка.

Накрая течението стана по-бързо и ние се отдалечихме достатъчно от обсега му, отплавахме от малкото място с форма на подкова и навлязохме в основната част на реката. Вече не го виждахме, макар че го чувахме как тича из храсталаците и дърветата и ругаеше, та се пръскаше, като се опитваше да ни настигне.

Скоро вече не го и чувахме. Носехме се бързо напред по реката, а тя бе просто тъмна, широка ивица вода. По пътя ни можеше да има плитчини, камъни или дънери и нямаше да успеем да ги видим, преди да налетим на тях. Ала нямаше избор. Използвахме прътите, за да можем да се движим колкото се може в права посока и водата да ни носи, а Джинкс полагаше свръхусилия с руля отзад.

Мама изпъзля от малката колиба и седна пред нея. Преподобният Джой, който бе стоял прав на сала, сякаш за мишена на камъните, но нямаше и драскотина, погледна мама и каза:

— Мисля, че убих човек.

Помислих си: „Стават двама.“ Ала не казах нищо. Джинкс обаче го стори.

— По дяволите, да, уби го — рече тя. — Извъртя му главата чак отзад. Удари го така силно, че и брат му Дон щеше да умре, а може би и шопарите, дето са в двора им, щяха да се гътнат. Не съм виждала никога някого да размахва така парче дърво.

— Не съм искал да го ударя толкова силно — отбеляза преподобният и седна на сала, сякаш краката му бяха омекнали.

Още държеше пистолета в ръка и начинът, по който правеше това — отпуснато и небрежно — ме изнервяше. Мама се примъкна до него и го прегърна през раменете.

— Не знам дали не си искал — рече Джинкс. — Никога не съм виждала някой да е ударен толкова силно и това да не е нарочно. Мисля, че така си го искал.

— Джинкс, млъквай — обади се Тери.

— Не изпитвам нищо към този Джийн — рече тя. — Надявам се да е мъртъв.

— Стори ми се, че чух как нещо изщрака — каза преподобният.

— Беше вратът му — поясни Джинкс.

— Направи каквото трябваше — намеси се мама.

— Има нещо, което ми е неприятно да ви припомня — рече Тери. — Парите все още са в къщата. Както и прахът на Мей Лин.

— Какви пари? — попита преподобният Джой. — Чий прах?

Това беше онази част от историята, която мама бе премълчала, като му каза защо сме тръгнали по реката. Сега, след като плавахме напред, тя го осветли по въпроса. Когато свърши, той продължи да седи слисан и гледаше нагоре към нас със зяпнала уста. За една нощ бе загубил църквата си, убил човек и открил, че е избягал по реката с банда крадци и осквернители на гробове. Твърде много му бе дошло. Точно в този миг умът му блуждаеше някъде, където ние не можехме да стигнем, и не се и опитваше да се върне назад, поне не засега. Просто се обърна и все така стискайки пистолета, пропълзя вътре в колибата, пъхнал глава в нея, а краката му стърчаха отвън.

— Май не го прие особено добре — рече Джинкс. — Тъкмо се опитвах да му направя комплимент за замаха с дъската. Нямах лоши намерения.

Тя се загледа в краката му, които стърчаха от колибата.

— Въпреки всичко май просто ще продължи и ще пропълзи вътре целият.

— Струва ми се, че му дойде пряко сили — добави Тери.

[1] Митологично създание от ирландския фолклор. Обикновено то е дребно човече в зелени дрехи и дълга червена брада. ↑

16.

Плавахме дълго, аз и Тери използвахме прътите салът да остава по средата на реката. Джинкс продължаваше да е на руля и бе започнала да му хваща чалъма. Преподобният беше се справил чудесно с направата му, рулят се въртеше лесно и задържаше сала в правилната посока, не допускаше да се върти.

Преподобният Джой не бе помръднал от мястото, където лежеше. Факт си беше, че си помислих, че може да е умрял, но мама го провери. Сграбчи го за краката и го издърпа от колибата. Той сви колене, постави ръце върху тях и облегна брадичката си, а в едната все още държеше пистолета, което си бе малко изнервящо. Мама седна до него и постави длан върху ръката му, но той сякаш не забеляза.

— Сигурен съм, че можем да стигнем доста надолу по реката — рече Тери и отблъскваше с дългия прът сала от плиткото дъно. — После трябва да намерим място да го завържем, да се върнем за парите и праха на Мей Лин. Всъщност мисля, че може да вземем само праха ѝ, а парите да оставим. Само неприятности ни носят.

— Това не ми харесва — извика Джинкс откъм мястото си на руля. — Мей Лин си е мъртва, но онези пари са си истински и зелени като тревата. Избягах от вкъщи и ме заплашваха с всякакви гадни неща, хвърляха камъни по мен, а сега ми казваш да ги оставим. Не съм толкова за това да се върнем, но ако ще го правим заради изпепеления задник на Мей Лин, казвам да вземем парите.

— Можем да вземем колкото ни трябват, за да довършим пътуването, а другите да оставим — предложи Тери. — Може, ако постъпим така, полицай Сай да остане доволен. Просто ще ги сложим на масата. Може да реши да ни остави на мира, особено ако сме доста далеч и не му създаваме грижи.

— Остават Клетъс и Скунк — напомни му Джинкс. — А може би и Дон.

— Няма никакъв Скунк — възрази Тери. — Това е само някаква история, дето хората разправят да плашат децата.

— История е, дето откършва ръце, може да си сигурен в това — възрази Джинкс. — Като се измъкна от всичко това, веднага ще се погрижа да не ми се налага да моля някой друг да ми чопли носа или бърше задника.

— Ако е реален, няма да останеш само без ръце — рекох. — Ще си мъртва.

— А това още по-малко ми се харесва — отвърна Джинкс.

— Повтарям ти — настоя Тери. — Няма никакъв Скунк.

— Много хора вярват, че го има — намеси се мама. — Слушала съм за него през целия си живот.

— Виждали ли сте го, г-жо Уилсън? — попита Тери.

— Ами, не. Но познавам хора, които казват, че са го виждали.

— Има и такива, които са ми казвали, при това доста убедено, че са виждали змии, които са си ухапвали опашката със зъби и се търкалят надолу по хълма като кълбо или други, които могат да изсучат всичкото мляко на някоя крава, но при всичките ми уважения, мадам, аз не им вярвам.

— Не съм от тези, дето вярват, че змиите могат да го правят — подчерта Джинкс. — Но вярвам в Скунк.

— Ето какво — рекох. — Има ли го, няма ли го Скунк, ние трябва да се върнем за парите и праха. Един човек е бил убит заради тия пари и натъпкан в плитък гроб, а в къщата на преподобния има и още един мъртвец. Стигнали сме дотук, казвам ви, че парите ни трябва, а на Мей Лин дължим поне мъничко заради това, че е начертала картата, която намерихме, и за това, че ни е била приятелка.

— Не знам дали искам да правите това, деца — обади се мама.

— Отново не искам да ви обидя, г-жо Уилсън, но наистина нямате думата — подчерта Тери. — Не сте се месили на Сю Елън през всичкото това време досега, нима сега искате да ѝ казвате какво да прави? Радвам сте, че се завърнахте оттам, накъдето бяхте тръгнали, но сега решенията са наши.

— Прав е, мамо — подкрепих го, преди тя да успее да отговори. — Нямах думата за това. Ти тръгна с нас, не е обратното.

— Май е така — съгласи се тя.

Звучеше по същия начин, както когато си беше в леглото и се наливаше с еликсира си за всяка болка. Мразех това състояние. Малко

повече я харесвах откъм борбената ѝ страна. Това обаче не променяше факта, че Тери беше прав. Тя не можеше да взима решение вместо нас.

Погледнах към преподобния Джой. Сякаш бе заспал.

— Добре тогава — рекох. — Връщаме се за парите и праха. Но ето какво ще ви кажа — не бива да отиваме всички. Някой трябва да остане на сала, а другата причина е, че не искам да ви влача всички през гората. Пък и преподобния ще трябва да го носим дотам или да го влачим с въже, така че не става. Ако ще го правим, ще се наложи да се промъкваме тайно.

— Направо ме убеди — извика Джинкс откъм задната част на сала. — Аз ще остана. Който иска, може да върви където си ще. Аз, майка ти и преподобният ще останем на сала, а ти и Тери тръгвайте.

Не след дълго водата стана по-дълбока и нямаше нужда от прътовете. Имахме руля, а ние с Тери клекнахме от двете страни на сала и загребахме с веслата. Салът се движеше бързо и не забелязахме подходящо място да спрем за по-дълго. Накрая едва различихме една плитчина, която изникна наред реката. Оставихме течението на реката да отнесе сала нататък.

Тери взе едно от греблата, заби тесния край в мекия, влажен пясък, натисна го силно надолу и завърза въжето за него. Преподобният Джой все така не бе на себе си, мама седеше прегърнала го с ръка през раменете, а той продължаваше да държи пистолета. Можеше и да му се струва, че е някъде на Марс и някакъв октопод с девет очи разресва косата му.

— Дайте ми пистолета — казах му.

Трябваше да го повтора няколко пъти, преди той да вдигне поглед към мен.

— Пистолетът на полицай Сай е у вас — рекох. — Може да ми потрябва.

Преподобният Джой се сгромоляса обратно от Марс, но гласът му сякаш идеше някъде много отдалеч.

— Не натворихме ли достатъчно?

— Всичко е наред, Джак — рече мама. — Дай ѝ пистолета. Просто за защита.

На него му отне време да осъзнае, че го държи, а още повече да се реши да ми го даде, но все пак го стори. Беше малък и аз го сложих

в дълбокия си джоб на гащеризона. Преподобният клюмна глава, сякаш тежестта бе непосилна за него.

— Нека добрият Бог е с вас — каза той.

— Доста път ни чака назад — рекох аз. — По-дълго е да вървим, отколкото да се спуснем със сала дотук. Ще се е съмнало, преди да тръгнем обратно. Ще се опитаме да донесем храна, ако можем да я вземем. Вие трябва единствено да чакате. Джинкс, ако не се върнем до утре вечер, трябва да потегляте.

— Добре — рече Джинкс.

— Можеше поне да изпиташ известни колебания — отбеляза Тери.

— Разпознавам добрия план, като го чуя — отвърна Джинкс.

— Не можем просто ей така да потеглим без вас — рече мама.

— Мисля, че можем — възрази Джинкс. — Не са нужни повече от двама да се оправим със сала, г-жо Уилсън.

— Не това имам предвид — рече мама. — Искях да кажа, че не можем да тръгнем без тях, ако закъснеят.

— Знам какво имате предвид — отвърна Джинкс. — А аз имам предвид точно каквото казах. Можем и ще го направим. Да чакаме тук едноокият Сай да ни пипне няма да доведе до нищо добро за никого.

— Аз и Тери ще се върнем — казах на мама. — Така че не се тревожи. А дори и да продължите без нас, това не значи, че няма да дойдем. Само ще трябва да намерим друг начин да се срещнем с вас в Глейдуотър.

— Може би трябва да дойда с вас — отвърна тя.

— Имаме нужда от теб тук — рекох. — И макар че се оправяш, не си толкова добре, че да имаш достатъчно сили да извървиш целия този път, който трябва да изминем. Аз и Тери ще вървим по-бързо без теб.

Когато преподобният построи колибата на сала, бяхме скрили някои от нещата си тук, в случай че се наложеше да тръгнем набързо. Това се оказа умна постъпка. Едно от нещата бе фенерче. Имаше също канап и парцали, кибрит, чували, джобно ножче, няколко консерви сардина, които отворихме сега и ядохме с пръсти. Взехме фенерчето и потеглихме.

Минахме по плитчината, изкачихме се по брега и бе голямо бързане. Трябваше да използваме хлъзгавите корени да се вкопчваме и

катерим по тях. На брега имаше много дървета и не бе така осветено от звездите, както на реката, защото дънерите бяха доста нагъсто един до друг. През гората бе доста трудно да се мине, но ние си пробивахме път и отмятахме храсталаци и клони, докато излязохме на една блатиста местност, по която продължихме няколко мили. Без всичките ония дървета зад нас бе светло, облаците бяха малко, но бе неудобно за вървене. Отляво имаше гора, която приличаше на стена от сенки. Отдясно имаше друга редица, но тя оредяваше на места и се спускаше надолу към водата по такъв начин, че нямаше удобно място да застанеш, да не говорим за вървене. Известно време бяхме достатъчно близо, за да чуваме реката и усещаме мириса ѝ, но така, както бе разположено мочурището, трябваше доста да се отдалечим от нея и да се насочим към отдалечената редица от дървета. Краката ни затъваха дълбоко в калта. Когато ги изтръгнахме и стоварвахме обратно, се чуваше такова жвакане, сякаш гигантско бебе се бореше да суче от празна гърда, и се изтощихме докрай.

Можяхме да се ориентираме правилно по звездите накъде да вървим, което във всеки случай не изискваше кой знае какво усилие, тъй като трябваше единствено да следваме реката обратно и щяхме да стигнем до къщата. Не бе все право напред, не и както на места насред блатото растяха храсти и къпини. Лесно можеше да се отклониш от пътеката и да не разбереш, че си се отдалечил от реката, или можеше да тръгнеш в обратна посока и да го осъзнаеш твърде късно. Така че, когато можехме да гледаме звездите, правехме го. Просто да се уверим, че вървим в правилна посока.

Стори ни се, че мина доста време, преди да стигнем до малко дърво, което растеше самотно насред блатото. Беше достатъчно голямо да се облегнем и да си починем, направихме го. Докато седяхме така, удряхме пети в дървото, за да падне калта от обувките ни.

— Излъгах те — рече Тери.

— За какво?

— За това, че не съм обратен. Опитвах се да кажа, че когато Мей Лин бе гола, тя ми въздейства някак, но не беше така. Не исках да те лъжа, но и не исках да си мислиш, че съм такъв. Тъй като сме приятели обаче, трябва да си призная.

— Тери, не ми пука.

— Наистина ли?

— Знам какъв си към мен и това ми стига. Виждам те как се държиш с Джинкс и как ти си най-загрижен да сбъднем мечтата на Мей Лин за Холивуд, а то не е нещо, по което ние двете сме толкова запалени. Гордея се с теб и съм щастлива да те нарека приятел. Вие с Джинкс сте най-добрите ми приятели.

— Чернокожо момиче и обратен — отбеляза той. — Със сигурност си си избрала странна компания.

— Единственото странно нещо са хората, които може да си помислят, че е такава.

— Значи не си разочарована от мен, че те излъгах, като ти казах, че съм проявявал интерес към Мей Лин?

— Не. Ще кажа, че ако не харесваше момчета, щеше да ми е трудно да не те харесам по оня начин — момче и момиче, нали разбираш? Ти си най-красивото и добро момче, което някога съм виждала.

— Е, ако не бях такъв, какъвто съм, сигурен съм, че щях да проявя интерес и към теб, като момче към момиче.

Той замълча и когато заговори отново, звучеше сериозно като претърпял инфаркт.

— Колкото до добър, е, не мисля, че съм чак толкова. Не съм.

— Много мило — рекох. — И си добър. Ако има значение, не си изобщо обратен. Може и да ти харесват момчета, но не си женчо. Достатъчно корав си. Точно както трябва. Много корав.

— Благодаря — каза той и извърна поглед някъде нататък в мрака. — Имам много неща, които бих могъл да ти кажа, като му дойде времето.

Не знаех какво значи това, а като се има предвид, че имахме доста за вършене, не настоях да чуя. Трябваше да се размърдаме. На небето блесна светкавица и някъде в далечината чухме гръм. Това ни накара да тръгнем отново, но се оказа просто, че тази нощ ще има само светкавици и глух тътен, без капка дъжд.

С приближаването на утрото се надигна мъгла. Бе бяла като памук и гъста като зимен облак. Светлината от фенерчето отскачаше от нея, а тя се стелеше край нас и достигаше до над главите ни. Не се чуваха жаби и щурци, което бе някак странно, и освен жвакането на краката ни, като газехме в гъстата кал, бе тихо и самотно тук.

Продължихме напред и тогава на изток се развидели с нежно розова светлина, като листенца на роза ниско долу до хоризонта, ярка и златиста по-нагоре. Виждахме я над мъглата и на места бе толкова ослепителна, че пробиваше през нея. После с деня настъпи горещина и тя се разтопи като сладолед. Тери изключи фенерчето и го прибра в една от торбите.

Бе доста светло, когато видяхме един дълъг пет фута смок мишкар да се гърчи из тревата пред нас. Спряхме и наблюдавахме как се изниза, после продължихме. Големи бели птици долетяха откъм реката, а една се понесе високо над главите ни с риба в човката.

— Може да е добра поличба — каза Тери.

— Ако не разсъждаваш от гледна точка на рибата — рекох.

Когато слънцето се издигна високо и стана горещо, все още не разпознавахме нищо. Беше трудно да се каже колко далеч сме стигнали, а като не знаехме по кое време бяхме тръгнали, предполагахме, че може би са четири или пет часа. Ако бяхме вървели по равна, суха земя, вече щяхме да сме изминали нужното разстояние, но калта ни забавяше и изтощаваше, така че бяхме доволни да се измъкнем от блатото, като стигнахме до борова гора.

Боровете растяха наредко. Като погледнах надалеч, видях църквата, на която преподобният бе пастор. Бяхме по-нависоко, отколкото очаквах. Земята извиваше нагоре постепенно и не бяхме разбрали, че се изкачваме. Бяхме доста над къщата на преподобния.

Отидохме до църквата. Входната врата зееше отворена, а вътре някой от християните бе писал по стените. ПРЕЛЮБОДЕЕЦ бе написано с черна боя с големи букви на две места, а на трето имаше по-дълго изречение, в което се заявяваше, че преподобният Джой е правил нещо с магарета, което знаех, че е лъжа. Нито веднъж, докато бяхме там, не бяхме видели някое магаре.

— Не ги бива много в правописа, а? — рече Тери.

Излязохме от църквата и спряхме точно под нея, погледнахме през пътеката към къщата. Входната врата все така зееше отворена, а вътре светеше фенер. Камионът на полицай Сай все още бе отпред.

— Мислиш ли, че още чака вътре? — попита Тери.

— Не знам. Изглежда странно да стои там. Може би търси парите.

— Няма да ги намери — отбеляза Тери.

— Ако още са в торбата ти на пода, няма да е необходима чистокръвна хрътка да ги надуши — рекох аз.

— Преместих ги.

— Навън от къщата?

— В бараката за инструменти са.

— Преподобният я държи заключена — отбелязах.

— Знам къде крие ключа. Точно затова успях да ги преместя там.

— И къде, моля, крие ключа?

— Там е бедата — отвърна Тери. — Парите и прахът на Мей Лин вече не са в къщата, но ключът е там, пхнат в пролука отстрани в рамката на входната врата. Веднъж го видях да го слага там. Когато замина, взех го и го използвах да надзърна в бараката. Искях да видя какво има. Това, че я заключваше, ме наведе на мисълта, че вътре има нещо, за което трябва да знаем. Имаше дървен материал, хубави инструменти и в крайна сметка за мен бе добро място да скрия парите и праха.

— И сега трябва да слезем там посред бял ден. Със същия успех можем да се съблечем, да се боядисаме с яркочервена боя, да хукнем надолу и да крещим с всички сили.

— Наистина се изкушавам — рече Тери. — Къде ще намерим боята?

— Ха.

Заобиколихме отдалеч, слязохме отстрани близо до къщата и се скрихме сред дърветата. Стояхме там и се оглеждахме. Беше толкова тихо, сякаш някой глухоням подремваше там. Утринната светлина се разстиляше наоколо.

— Какво е това на верандата? — попита Тери.

Огледах продължително онова, за което говореше.

— Прилича на разлята черна боя — казах накрая.

— Защо ще има черна боя на верандата отпред? — попита Тери.

— Някой е писал с нея в църквата — отвърнах. — Може да са я донесли да пишат разни неща и тук.

— Съмнявам се — рече той.

— Да — рекох. — И аз също.

Не знам колко дълго стояхме там, ослушвахме се и наблюдавахме, но след известно време любопитството надделя. Извадих пистолета от джоба на гащеризона си, промъкнахме се долу и

пропълзахме на верандата. Точно до входната врата бе черната цапаница, а сега, като бяхме по-близо, разбрах, че не е боя — беше засъхнала тъмна кръв. Цяла локва.

Насочих пистолета, промъкнахме се покрай прозореца и надникнахме вътре. Видях чичо Джийн да лежи по корем на пода. Главата му все така бе извита встрани, лицето му бе обърнато право към мен, очите му бяха помътнели, сякаш някой ги беше изшкурил. Джинкс бе права. Преподобният Джой го бе цапардосал здравата.

На масата по гръб, в цял ръст и завързан лежеше полицай Сай. От масата долу се бе стекла кръв, а подът трябва да е бил малко наклонен, защото тя бе потекла към стената и минала навън през вратата. Нямах представа, че човек има толкова кръв, дори и такъв огромен като полицай Сай.

— Какво, по дяволите, се е случило тук? — възкликна Тери.

Предполагам, че онова, което трябваше да направим, е да хукнем презглава към сала, но не го сторихме. Това, което бяхме видели през прозореца, ни накара да се хвърлим напред, сякаш сме били вързани на въже и рязко са пуснали края му.

До вратата внимавахме много да не стъпим в кръвта, но нямаше полза. Не можахме да се опазим. Тя беше навсякъде. Когато влязохме вътре, обувките ни, вече покрити с кал и лепкави, залепнаха за пода като мухи по меласа. Вътре миришеше лошо, наистина лошо и не само заради кръвта. Вонеше като от тяло, лежало върху мъртвец в тинята по реката, върху оная гнус, която е в нужника.

Застанах до чичо Джийн. Смъртта му не предизвика особено съчувствие у мен. Хрумна ми, че няма да скача вече внезапно да удря жена си. Когато тя разбереше, че е мъртъв, чудех се дали ще се почувства като птица, която току-що е разбрала, че са оставили вратата на клетката отворена. Надявах се. Приятно ми бе да си представя как тя гори дрехите му, танцува около огъня и се изпикава върху почернялата изстинала купчина.

Но счупеният му врат не бе единственото ужасно нещо, сполетяло тялото му. Имаше и друго. Ръцете му бяха отрязани от китките с нащърбени удари. Същото се бе случило и с полицай Сай, който бе завързан за масата с въже. Фенерът бе поставен до главата му, така че онзи, който му бе причинил това, се е нуждаел от светлина, за да поработи. Каната с мътеница бе празна, а по нея имаше кървави

отпечатъци. Който и да бе вършил това, бе поспрял с работата, за да се освежи.

На челото на полицай Сай бе издълбано някакво животно. Всеки кретен с линия и джобно ножче в ръка би могъл да остави досущ същия белег.

Ако полицай Сай бе оживял, щеше да се нуждае от две превръзки за очите, защото и другото му око бе изтръгнато и в главата му пълзяха мухи. На масата имаше лъжица, и то кървава, и съвсем ясно си представих как му е извадено окото.

Полицай Сай бе кълцан и намушкван на много места. Виждаше се къде са били поставени китките му на масата, докато са ги секли. По нея имаше дълбоки следи от острие. Главата му бе отметната назад, устата му — отворена, езикът му бе изтръгнат. Нямахме обувки, а пръстите му бяха дялкани до кокала, стърчаха само костите като малки мокри пръчки. Значката, която винаги носеше на джоба на ризата си, липсваше.

Прилоша ми. Внимателно освободих ударника на пистолета и го сложих обратно в джоба си.

— Какъв дизайн е този, издялкан в главата му? — попита Тери, като се наведе над полицай Сай. — Някакъв представител на порода котки ли е?

Погледнах Тери, подуших зловонния въздух шумно, за да наблегна на това, което се канех да кажа.

— Не бих го изтъкнала като някой кой знае колко успешен пример, но на мен ми прилича на скункс.

— О — възкликна той.

Ледени тръпки полазиха по гърба ми при мисълта, че за малко сме могли да се натъкнем на Скунк или че сега е там, навън, и ни търси. Предполагам е сметнал, че чичо Джийн и полицай Сай стоят на пътя му към успеха и се опитват да направят онова, за което той е бил нает, така че ги бе извадил от играта. А може и да си е помислил, че са взели парите или знаят къде са. Каквато и да е причината, ако бяхме тук, когато е дошъл, щяхме да бъдем изтезавани и без съмнение щеше да ни е взел онова, което иска, както и живота ни. Естествено, ако той не бе дошъл, а преподобният не бе се появил с оная дъска, същото можеше да ни се случи и с полицай Сай и Джийн, преди още той да се

появи. Чудех се за колко ли минути сме се разминали с появата на Скунк.

Допреди малко бях почти сигурна, че не съществува никакъв Скунк, сега нямаше начин да се съмнявам в неговото съществуване. Нито пък да не се боя от него. Той беше там, навън, и това смърдящо същество търсеше нас.

Двамата с Тери взехме по една от торбите, които Тери бе донесъл от сала, и си събрахме останалия багаж заедно с няколко консерви с храна и малко хляб. После Тери бръкна за ключа, който каза, че е скрит в рамката на вратата. Намери го веднага. Вън пред къщата, застанала на края на верандата, оставих чувала настрана, наведох се и повърнах. Когато Тери усети миризмата, той също се наведе и си изповръща вътрешностите.

Когато свършихме и с това, изстъргахме подметките си в земята, за да изчистим кръвта, отидохме до кладенеца и изтеглихме ведрото. Имаше черпак на дебела връв, гребнахме от водата и пихме поред.

Докато правехме това, погледнах нататък и видях, че вратата на колата на преподобния Джой е леко открената. Сръчках Тери и той веднага забеляза какво имам предвид. Насочи фенерчето и тръгна натам. Извадих пистолета и го последвах.

Като стигна до колата, той погледна през предното стъкло и се извърна към мен. Поклати глава, отвори я, за да видим добре вътре. Одеялото и възглавницата на преподобния бяха там. Бяха отместени и не прилежно сгънати, както обикновено ги оставяше. Навсякъде имаше кървави петна от пръсти — по таблото, по цялата възглавница и по задната седалка. Забелязах, че има кръв отвътре и отвън по дръжката на вратата. Същата воня като от къщата се изтърколи устремно навън и връхлетя като камион с висока скорост. Удари ни така силно, че трябваше да отстъпим. За миг ми се стори, че ще повърна отново.

— Спал е в колата — каза Тери. — Скунк. Той е убил полицай Сай, накълцал е него и Джийн, дошъл е тук и прекарал нощта в колата. Това се вика кураж.

— Вика се лудост — поправих го.

Тери погледна към ръката си, вдигна я и ми я показа. Там, където бе хващал дръжката на вратата, имаше кръв. Върнахме се при кладенеца. Полях му вода и той я изплакна.

— Давай да вземаме парите и праха на Мей Лин и да се махаме — рекох.

— С удоволствие — отвърна Тери.

— Мислиш ли, че тоя Скунк се е отказал да ни търси? — попитах.

Тери вдигна рамене.

— Как можем да знаем? Съмнявам се. Мисля, че му харесва това, което върши. Дори не предполагах, че съществува някакъв Скунк, но сега съм уплашен до смърт от мисълта, че го има. Дължа извинение на Джинкс.

— Ако ни преследва, след като се е наспал, може сега да е тръгнал край реката — рекох. — Мама и Джинкс ни чакат в онази плитчина. Ако стигне там първи...

Не довърших изречението.

Тери се разбърза, отиде до бараката и я отключи. Там беше наблъскано с дъски от заниманията на преподобния. В ъгъла имаше къщичка за птици, почти довършена. Тери отиде в задната част, наведе се до стената и дръпна една от дъските. Тя изскърца, а гвоздеите поддадоха. Имаше изненадващо много място между оная дъска и тези на външната стена. Вътре имаше две доста големи тенекии от свинска мас.

Тери ги издърпа за телените дръжки и ги постави върху дъските. Намери отвертка и я използва да отвори капаците. Вътре имаше нещо, увито в стари кърпи за ръце. Извади първото, после другото и разгърна кърпите. Във всяка от тях имаше по един компотен буркан. В единия беше прахът, а в другия — парите.

— Искрах да видиш как съм се погрижил за парите и онова, което е останало от Мей Лин — каза той. — Предпочитам да знаеш кое кое е.

— Вече знам — рекох. — Затваряй ги и да се омитаме.

Взехме си чувалите. Сложих единия буркан, дори не знам кой точно, в моя чувал, а Тери постави другия в своя. Пъхнах пистолета в джоба на панталона си и се измъкнахме оттам.

17.

Решихме, че тъй като Скунк трябва да има нюх на катерица, след като е живял в горите, той ще тръгне по краткия и по-сигурен път, като се движи близо до реката. От къщата на преподобния към сала по този път растяха буйни шубраци и дървета нагъсто и ние си помислихме, че по-добрият избор за нас ще е както бяхме направили преди. Да минем по заобиколния. Може би по него нямаше да се натъкнем на Скунк.

Скунк... Беше толкова трудно да приемеш идеята, че е реален, че главата ми се замая от мисълта. Да откриеш този факт бе все едно да приемеш, че тролът от Били Гоутс Граф^[1] е реален и има нещо лично против теб.

През деня не бе толкова страшно да се пътува през блатата и в началото напредвахме доста. Като вървахме, видяхме много змии, даже и една тропическа гърмяща змия, която не се среща толкова често. Те не са отровни, но могат бая да те стреснат, като изведнъж се надигнат и разперят глава като ветрило, сякаш са някоя кобра.

Видяхме също и какво търсеха змиите — мишки и плъхове. Стигнахме до едно място, където те търчаха из блатната трева така нагъсто, като бълхи по проскубаната козина на някое куче. Грачеха ята врани, видяхме къде глигани бяха разровили земята. От горещината през деня блатото се нагриваше и се издигаха изпарения, миришеше лошо, но в сравнение с вонята в къщата бе като ухание на френски парфюм. Онези гръмотевици, които бяхме чули предишната нощ, чувахме пак, имаше и светкавици посред бял ден.

— Този дъжд май твърдо е решил да се излее — рекох. — Но още си дава почивка.

— Не бих казал, че го виня — рече Тери. — Малко почивка би се отразила добре.

Беше прав. След като бяхме бърхтели из калта предишната нощ и след онова, което видяхме, бяхме така уморени, че когато стигнахме до няколко сенчести тополи, спряхме до тях, без дори да го обсъдим. Метнахме торбите настрани, седнахме и се облегнахме на дънера на едно дърво и затворихме очи да си починем. И макар че казват, че

почивка за грешните няма, а на праведните не им трябва, умората ни застигна и прегази като бърз влак.

Сънувах отново Холивуд, беше същият сън като преди, бяхме на сала с праха на Мей Лин, но този път, докато плавахме, никой не ни махаше от брега. Всички онези хубави хора изглеждаха прекрасно, но смърдяха достатъчно да се задави и ларва на муха. Миризмата беше толкова силна, че се събудих от нея.

Като отворих очи, бе почти тъмно. Стори ми се, че съм спала само няколко минути, но бяхме проспали почти целия ден. Подуших вонящия въздух и погледнах към Тери до мен. Беше буден. Понечих да кажа нещо, но той посегна и ме докосна леко.

— Шшшт — каза и посочи.

Погледнах нататък.

Малко по-надолу към реката се виждаше фигурата на мъж, който бягаше в здрача. Тъмна фигура с шапка за дерби; нещо ярко бе забодено на нея. Косата му бе дълга, къдрава и сплъстена, стърчеше изпод шапката встрани и се спускаше надолу по врата като огромна грива от медни жици. Нещо подскачаше и се удряше отстрани в главата му, като бягаше. В сумрака лицето приличаше на лъскав махагон, окъпан в кръв. В ръката си имаше тояга и като повдигаше крака, видях, че са дълги и масивни. За миг си помислих, че който и да е той, не може да е човек. Естествено, миризмата ми подсказа кой е. Беше Скунк. А може би той не бе човек.

Гледахме, докато се отдалечи и изчезна там, където брегът се спускаше към Сабайн.

— Майстор следотърсач — рекох след малко. — Ето ни тук, а той не ни вида заспали под дърветата.

— Бяхме на подходящо място — отбеляза Тери. — Трудно е да ни види сред сенките на дърветата. Смятам, че след като е излязъл от колата, е намерил някое по-удобно място да поспи тук някъде на открито. Това за него е по-естественият начин да върши нещата. Ако не бяхме тръгнали по горния път, птиците вече щяха да кълват останките ни. Предполагам, че това, което прави, е да следва каквото полицаи Сай му е казал, докато го е изтезавал. Че сме тръгнали по реката. Той всъщност не търси следи, защото вярва, че сме на сала, затова не му е нужно да търси знаци, че сме на сушата.

— Ами няма ли някое място, където ще пресече пътя, по който минахме тази сутрин? — попитах аз.

— Ако стане така, ще знае откъде сме дошли, къде е салът или пък ще тръгне обратно и ще се върне за нас. Или ще направи първо едното, а после другото.

— Тогава трябва първи да стигнем до сала — рекох.

— Значи ще прелетим над главата му?

— Не — отвърнах. — Ще плаваме под краката му.

— Имаш предвид по реката?

— Естествено, че нея имам предвид.

— И как ще го направим? Ще плуваме мили наред? Ще яхнем някоя риба?

— Едно нещо със сигурност трябва да сторим, да стигнем до водата, а трябва да стигнем бързо, и то плътно зад Скунк... Ужас, видя ли краката му?

— Видях, не е възможно да са крака.

— Огромни обувки? — попитах.

— Като снегоходки. Знаеш ли какво представляват?

Поклатих отрицателно глава.

— Правят ги дълги и широки, за да може да се върви в снега. Обувките, дето носеше, са били направени да може да ходи с тях из блатата, да се движи бързо и да не затъва. Научил го е от това, че дълго е живял в мочурищата.

— Хайде. Имам идея, но трябва да бързаме.

Скочихме, грабнахме торбите и се насочихме към реката, като пресякохме пътя, по който бе минал Скунк. По брега имаше много дървета, шубраци и къпини, с които да се оправяме. До реката той се бе свлякъл от постоянните дъждове. Навсякъде стърчаха корени на дървета. Под тях имаше мокър пясък и чакъл. Отместихме някои от корените, стъпихме на мокрия пясък и вървахме дълго досами реката. Оглеждах се непрекъснато, но не виждах онова, което ми бе нужно. Двамата с Тери продължихме да вървим и накрая видях едно изсъхнало дърво да стърчи на брега. Беше ниско, десет фута дълго и дебело. Клоните бяха почти изпадали, защото бяха изгнили. Върхът му отдавна бе прекършен и реката го бе отнесла. Тежестта на ствола бе причина то да се наклони към водата, а корените му стърчаха от земята.

Оставих настрана чувала си, изкатерих се нависоко и пропълзях на дървото.

— Хайде — извиках. — Помогни ми.

Тери ме гледаше, сякаш бях загубила разсъдъка си. Все пак остави чувала си, изкатери се горе, после зад мен на изсъхналото дърво.

— Скачай — казах и започнах да клатя дървото, кляках и ставах.

Тери се зае с плана и ние друсрахме доста време, преди да чуя как корените се изтръгват от брега. Мъртвото дърво се сгромоляса.

Удари се в земята и ни изхвърли. Когато погледнахме нагоре, видяхме, че се е прекършило почти на две. Трябваше да се изправим на него и да подскачаме, докато двете части се отделиха.

Отворих моята торба, погледнах вътре, грабнах една кълбо канап и метнах торбата на рамо. Използвах го да я завържа към презрамките на гащеризона, после омотах няколко пъти около нея и кръста си, така че да я закрепя здраво на гърба си. Отрязах канапа с джобното ножче, отрязах още една дължина, направих примка и я надянах на дръжката на пистолета на полицай Сай, после направих широк клуп, който нанизах на врата си, пистолетът увисна на гърдите ми. След това помогнах на Тери да закрепим и своята торба по същия начин, макар че нямаше презрамки на панталона си, за да стане по-добре, както при мен.

Прибрах ножа и казах:

— Хайде. Бутай.

Изтласкахме дънера във водата и аз на практика се метнах върху него като някой гуцер. Тери направи същото и ние се понесохме надолу. Дънерът в началото се опита да се освободи от нас, но ние намерихме от двете му страни места, в които да се вкопчим, и така го балансирахме.

В този момент вече не бе здрач, над нас се бе спуснала непрогледна нощ. От време на време обаче черният мрак се озаряваше от някоя светкавица. Чуваше се пращане, цвъртене, изтрещяване и оставяше ярки следи в небето, а тътенът заглъхваше, сякаш някой блъскаше по десет корита с дръжката на брадва.

Водата бе студена, беше трудно да се задържим на дънера, особено сега, когато бяхме в по-широката част на реката, където течението бе по-силно. Заваля проливен дъжд, сякаш куршуми се

сипеха над главите ни, от него течението се усили още повече. Като капак на всичко кората се лющеше от изсъхналото дърво и то бъкеше от мравки, които ме хапеха и сякаш набиваха нажежени кабарчета в кожата ми.

Дънерът все така се клатеше и потъваше дълбоко във водата, та скоро вече не останаха никакви мравки. Само ние и дънерът, бурята с дъжда и черните води. Блесна поредната светкавица и озари небето така, че брегът се виждаше ясно и ярко за миг и аз зърнах Скунк да клечи между две дървета. Седеше като статуя и наблюдаваше как прелетяхме край него.

Успях да видя, че обувките му за блатата са завързани на гърба му, защото се подаваха над шапката за дерби. Водата се стичаше по козирката му и шуртеше отпред. Значката, която бе взел от полицай Сай, бе забодена на шапката. Онова, което бях видяла да го удря отстрани, бе мъртва птица, която висеше с главата надолу на връв, завързана в косата му с цвят на мед. Джинкс бе казала, че е изсъхнала синя птица, но не ми изглеждаше изобщо на изсъхнала и не бих могла да ви кажа от пръв поглед дали бе синя или черна, или карирана, но беше птица. Зърнах и брадвичка да виси на кръста му, също и ножница с голям нож за тръстика, голям почти като сабя. Стискаше чепатата си тояга през средата. Видях лицето му, когато блесна светкавицата. Бе ръждивочервено като старо пени и размазано като катуна, израсла със странна форма. Изглеждаше сякаш проявява интерес към нас колкото муха към аритметика.

Отминахме и силната светкавица угасна. Наложих се да надвикам грохота на реката.

— Видя ли това?

— Кое?

— Беше Скунк. Трябва да е засякъл пътя ни, да е минал направо, да е тръгнал към реката и да е намерил наново следите ни.

— Не е добра новина — обяви Тери.

Блесна нова светкавица. Погледнах към брега, а Скунк отново бе там, тичаше, отмяташе увисналите надолу клони и прескачаше храсти като някой заек.

— Още по-зле — рекох.

— Виждам го — извика Тери.

А после вече не го виждахме. Светкавицата угасна, тътенът избухна, а реката се разпени.

Водата ни понесе напред, дъждът се усили, светкавиците следваха една след друга, зачестиха, а тътенът зад нас бе толкова силен, че чак водата се разтресе, разтресох се и аз.

Не знам колко дълго се носихме така устремно, но след време реката се стесни, както това се случва по Сабайн, и ние се насочвахме към място, откъдето видяхме плитчина навътре в реката. На мига осъзнах, че това е шансът на Скунк да ни пипне.

Светкавиците следваха една след друга сега и пътят ни се осветяваше ярко на всеки няколко секунди. Използвах ярката светлина да поглеждам към брега, после към плитчината, но не виждах Скунк. Може би бързото течение ни бе отнесло толкова далече, че той не можеше да ни настигне.

Беше така противно и ужасно да си във водата на този разпадащ се дънер, стори ми се, че бихме могли да слезем от него в плитчината и да вървим през гората през останалата част от пътя. Ако бяхме пред Скунк, можеше и да го изпреварим.

Каквито и да бяха добрите страни в този план, отказах се от идеята, защото последва силна светкавица и го видях да тича над нас по брега. Щеше да стигне до плитчината почти по същото време като нас, макар че тя бе по-ниско от мястото, където се намираше сега, с цели двайсет фута.

— Да се отдалечим — рекох.

И двамата можехме да използваме само едната си ръка да гребем, ритяхме с крака, но продължихме да го правим и се мятахме като чудовищни сомове. Дънерът смени посоката си, но Скунк скочи. Видях как го направи при една мощна светкавица. За миг сякаш увисна във въздуха. Корените на дърветата отзад приличаха на кокалести пръсти, протегнати към него. После се появи невредим върху плитчината, приземи се леко като котка. Светкавицата угасна и стана толкова тъмно, че не можеше да видиш и собствената си ръка.

— Ритай — изкресях да надвикам грохота на реката.

Ритяхме и мятахме крака във водата и отблъскахме със свободните си ръце.

Когато светкавицата блесна отново, Скунк беше там, тичаше към ръба на плитчината точно когато щяхме да минем покрай нея. Не беше на повече от десет фута, когато сграбчих пистолета на връвта около врата ми, насочих го към Скунк и извиках на Тери:

— Наведи се.

Тери наведе глава, а аз натиснах спусъка. Дори не знаех дали пистолетът ще задейства, защото в него със сигурност имаше вода, но имаше и куршуми и той гръмна. Последва кратко, ярко блясване и видях как птицата под шапката се откъсна и излетя настрани. Скунк се сепна и спря, а после нямаше никакви светлини, макар че можех дори и в тъмното да кажа, че Скунк замахна наистина бързо, а после чух вика на Тери.

[1] Норвежка приказка за три козела и страшен трол. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
СКУНК

18.

Отминахме горната част на плитчината, докато Скунк тичаше към нас и се опитваше да ни настигне. Тери бе подхванал нещо ужасно, крещеше силно и при следващата светкавица видях защо го прави. Брадвичката, която Скунк носеше, сега бе забита в дънера ни, съвсем близо до ръката му. Едва успях да го зърна при това кратко проблясване, но веднага забелязах, че връхчето на пръста на ръката, с която стискаше дънера, бе отсечено и шуртеше кръв. Тоя проклет Скунк бе запратил брадвичката по него.

Нямаше обаче време да се тревожим за такива неща и ние продължавахме да ритаме и махаме със свободните си ръце. Когато се обърнах назад, видях Скунк да нагазва във водата. Главата му заподскача като огромна коркова тапа. Онази негова шапка за дерби изглеждаше залепена за нея — и родилно петно не би могло да е по-здраво.

Реката ставаше по-дълбока, по-широка и по-бърза и съвсем скоро ние се носехме напред така устремно, че си помислих, че ще се изпусна. Накрая трябваше да се вкопча с две ръце в дънера, същото стори и Тери. Продължихме да ритаме във водата, но най-вече реката и дъждът ни носеха напред с шеметна скорост. Надзърнах назад и очаквах да видя Скунк точно зад мен, но не го виждах вече. Не знаех дали водата го е погълнала, или се е отказал и е отплувал към брега. А може би беше някъде там, а аз просто не можех да го видя, защото не само бе тъмно, но имаше всякакви клони, дънери и тем подобни, които се носеха устремно от бързото течение на реката.

Продължавах да се надявам, че дъждът ще спре, но това не се случи. Изобщо не беше проливен, а просто онова, което мама винаги наричаше порой, а Джинкс го оприличаваше на крава, която пикае върху равна скала.

Светкавиците продължаваха да съскат по небето и от време на време някоя мълния изтрещяваше в тъмното и удряше някое дърво на брега, а то лумваше като факла. Светлината се отразяваше във водата и от нея тя изглеждаше като река от кръв. Усещах горещината на огъня

да стига чак до нас. Можех да видя и нещо друго. Едно туловище във водата близо до брега, показа се от нея, после потъна пак, гмуркаше се и се бореше с течението, после видях, че стигна до брега, плъзна се нагоре и потъна в гората като сянка. Не виждах достатъчно ясно, но си помислих, че е Скунк. Как бе плувал в този водовъртеж и бе успял да стигне до брега, не можех да проумея. Помислих си, че може би очите са ми изиграли шега и онова, което видях, е някой бобър, който изглежда огромен заради лумналите огнени езици на удареното от мълнията дърво.

Реката ни носеше нататък. Торбата, завързана на гърба ми, бе натезжала от водата. Ако можех да си го позволя, щях да се пусна от дънера с другата си ръка, можех да измъкна джобното ножче от панталона и да го използвам да срежа и се отърва от нея. Тази прогизнала торба сякаш бе някой, яхнал гърба ми, и ме теглеше надолу.

Накрая бурята поутихна и небето се поизчисти достатъчно да се види малко божествена светлина и аз познах, че сме били на това място преди и че салът трябва да се намира на плитчината недалеч оттук.

Със сигурност не бяхме изминали голямо разстояние, когато го видях. Не бе точно на същото място, защото водата доста се бе покачила и го бе изместила от плитчината към брега. Всъщност плитчината я нямаше вече. Или бе отнесена, или бе потънала, или пък от двете по малко.

Тери и аз престанахме да се носим с течението и започнахме да ритаме и размахваме свободните си ръце. Бе адска битка и не можехме да накараме дънера да прави това, което искахме ние. Минахме точно край сала. Никой не стоеше или седеше там и аз се надявах, че са вътре в колибата, което бе логично. Ала също така ми хрумна, че може да са били пометени от водата и да са се удавили. После си казах, че ако това е истина, как така салът е завързан за корените на голямо дърво на брега? Някой е трябвало да го направи, а това означаваше, че някой трябва да е бил жив, когато салът се е ударил в брега. Но това не значеше, че не е възможно да са били отнесени по-късно от буйната вода. Всички тези мисли блъскаха в главата ми все едно бяха нахлузили тежки войнишки обуца. Опитвах се да ги подредя, когато накрая успяхме да насочим дънера и се озовахме достатъчно близо до

брега, пуснахме се и доплувахме до него. За последно видях дънера и забитата в него брадва как се носи и се изгубва сред останалите откъртени и плаващи по реката клони и съчки.

Торбата и преди ми тежеше, но сега, когато ми липсваше опората на дънера, тя едва не ме завлече на дъното. Още веднъж ми се прииска да се отърва от нея, но трябваше да плувам, за да спасявам живота си, и това бе невъзможно.

Накрая стигнахме до едно място на брега, което не бе толкова високо, вкопчихме се в едни стърчащи корени и просто увиснахме на тях за малко, да се опитаме да си поемем дъх и да си върнем силите. Точно в този миг се почувствах като кон, язден до изнемога и прибран в обора плувнал в пот, без да му дадат овес.

След известно време изпълзах горе, а мократа торба, по дяволите, едва не ме повлече обратно във водата. Когато успях, протегнах ръка и помогнах на Тери да се изкатери. Ръката, която ми подаде, бе с отрязания пръст и усетих топлата му кръв по кожата си, докато го издърпвах на брега. И двамата лежахме там по гръб, дъждът се изливаше върху нас, не мърдахме и не бяхме в състояние да мислим доста време. Накрая се изправихме, измъкнах джобното ножче и отрязах вървите от торбите, свалихме ги от гърбовете си. Извадихме фенерчето от торбата на Тери. Беше мокро, но като развинтихме капака, извадихме батериите, изтръскахме водата, сглобихме го отново, успяхме да го накараме да проработи. Включихме го да проверим съдържанието на товара си. Всичко от рода на храна в моята торба с изключение на консервите бе опропаствено. Тенекията от мас изглеждаше здраво запечатана, както преди. Извадих я и използвах ножа си да махна капака. Вътре бе суха, а бурканът бе непокътнат, увит в старата кърпа за ръце. Извадих го, вдигнах го и го погледнах. Беше прахът на Мей Лин и тогава почувствах, че товарът, който усещах на гърба си, може да е бил духът ѝ, стига да е възможно някой дух да тежи колкото щайга с тухли.

Тери провери своята кутия, парите бяха сухи вътре в буркана. Поставихме и двата в тенекиите и ги запечатахме. Внезапно ми хрумна мисъл и опипах врата си за пистолета, нямаше го. Връвта се бе разхлабила и сега бе на дъното на реката.

Не биваше да го правим, но предполагам бяхме изтощени от влаченето на мокрите чували, затова хванахме тенекиите за дръжките

и тръгнахме назад по брега да намерим сала; намерихме го. Брегът бе малко по-висок от мястото, където ние се измъкнахме, но не чак толкова, та да не можем да се спуснем на сала отгоре.

Когато го сторихме, Джинкс се появи от колибата на четири крака с гребло в ръцете. Започна да крещи как щяла да ни цапардоса по главите с това нещо. После видя, че сме ние.

— По дяволите — възкликна. — Скачате по тоя начин, помислих си, че е полицай Сай. Едва не се изпуснах в гащите.

— Той няма да може да дойде — рекох.

— Мъртъв е — поясни Тери и държеше ранената си ръка притисната към гърдите.

— Как така е мъртъв? — попита Джинкс.

Преди да успеем да отговорим, видях мама да подава главата си от палатката.

— Поболях се от тревога — рече тя.

— Добре сме — успокоих я.

— Да не би да казахте, че полицай Сай е мъртъв? — попита мама, като продължаваше да се крие в колибата от дъжда.

— Така е — потвърдих. — Но не сме го направили ние. Трябва да се измъкваме и омитаме, защото по петите ни иде някой, който е пострашен и от полицай Сай.

— Кой иде? — попита Джинкс.

— Скунк — отвърна Тери. — Ти беше права, като предположи, че е реален. Не само е истински, ами го и видяхме, той също ни видя и...

Тери протегна ръката си.

— Какво, за Бога? — извика мама откъм тясното пространство на колибата.

— Отсече ми пръста, метна томахапка по мен — отвърна Тери. — Ако не бях решил точно в този момент да обърна глава и да понаместя тялото си леко, щеше да се стовари върху черепа ми.

После Тери се свлече на колене, задържа се така за миг, внимателно постави тенекията от мас, пълна с пари, до себе си, после падна по очи.

— Е — рече Джинкс, като гледаше Тери. — Бях се подготвила да ви разкажа една храбра история. За това как се изля дъждът, отнесе греблото, забито в плитчината, после заля и нея. Как за малко водата

не ни погълна и се борихме в дъжда да отвържем сала. Ала с това, че сте видели Скунк (както ви казах — има такъв), а Тери се връща и част от пръста му е отрязана, припада така, някак си ми се отпява да продължа. Само ще кажа, че изкарахме тежко тук.

Мама вече бе излязла от колибата и двете с нея обърнахме Тери по гръб и погледнахме пръста му. Само връхчето бе отрязано, но бе загубил кръв и това в комбинация със свирепото естество на нашето приключение го бе изтощило.

И аз самата усещах, че нямам кой знае колко сили. Поставих тенекията си долу и мама, Джинкс и аз издърпахме Тери вътре в колибата. Беше тесничко и ние не влязохме с него, само някак си го натикахме вътре до преподобния, когото видях да лежи прострян по гръб, без да помръдва.

— Мъртъв ли е? — попитах.

— Не — отвърна мама. — Той е там, където отиват мъртвите, преди да напуснат тялото.

Тя пропълзя в колибата и измъкна някакви парцали от една от чантите вътре и се зае да превързва пръста на Тери. Той бе дошъл на себе си вече, но беше отпуснат.

Аз взех тенекиите, занесох ги и ги сложих в колибата отзад, зад преподобния. Мама все още превързваше ръката на Тери. Погледна към тях и рече:

— Предполагам, че това са Мей Лин и парите.

— Да — отвърнах. — И дотук сме се погрижили да не ги объркаме.

После изпълзах навън и двете с Джинкс отвързахме сала. Тя бе достатъчно предвидлива да завърже прътите отстрани на сала с въже, сега го срязавме, взехме ги и се отблъснахме от брега.

Дъждът не преставаше, но бе понамалял. Реката не бе толкова буйна, колкото преди. Когато се отблъснахме достатъчно навътре, Джинкс пое руля, а аз минавах ту от едната, ту от другата страна на сала и отблъсквах с пръта колкото можех, докато той вече не опираше в дъното. Беше трудно да виждаме какво се носи насреща ни, но се справяхме добре, докато се развидели. Първа забелязах светлината сред дърветата — нежно розово сияние, а после изплува огромна, яркочервена, топла ябълка и изпълни небето.

Беше приятно да видиш тази светлина, защото нещата ти се струват по-добри на светло, макар и това да не е винаги истина. Но както ми бе казала веднъж Джинкс: „Поне когато не е тъмно, имаш по-добър шанс да видиш какво се прокрадва към теб.“

Небето може и да бе просветляло, но реката бе почти черна като греха и претъпкана от клони и листа. Видях мъртъв опосум да плава покрай нас и змия, очевидно умряла в бурята. Въздухът миришеше на пръст. Накрая слънцето се издигна достатъчно високо и водата не приличаше толкова на утайка от кафе, а по-скоро на мляко с шоколад. Птиците зачуруликаха и започнаха да прелитат между дърветата. Стана по-топло и мокрите ми дрехи почти изсъхнаха.

Поех на свой ред руля, а Джинкс отиде да седне отпред в очакване кога ще ѝ се наложи да използва пръта или веслото, за да управлява сала. Мама излезе от колибата с нейната торба, отвори я, извади сушено месо, за което не знаех, че е там. Даде ни по малко от него. Месото бе овлажняло в нея, където торбата се бе намокрила и влагата се бе пропила, но независимо от това бе страхотно. Обаче нямахме прясна вода, а точно в този миг бих сритала и мечка между зъбите за малко поне.

Тери най-после изпълзя от палатката, дойде и хапна малко сушено месо.

— Добре ли си? — попитах.

— Поносимо — отвърна той и вдигна превързаната си ръка.

— Преподобният мърда ли там вътре?

— Пръдна веднъж — отвърна Тери, — но освен това физиологично възклицание мълчи като гроб.

— Боя се, че няма да оживее — рече мама.

— Не му е било по-тежко, отколкото на всички нас — отбеляза Джинкс.

Аз, разбира се, знаех какво му се бе случило на преподобния и бях наясно, че всичко това, което последва, се бе стоварило като капак на собствените му чувства по отношение на него самия. Беше твърде непосилно. Сякаш много тухли бяха струпани отгоре му, а последната го бе прекършила. Не споменах това, защото никой не знаеше, че бях чула неговите работи, и не смятах, че е настъпил моментът да повдигам този въпрос.

Реката все така ни носеше напред, а слънцето изсушаваше дрехите ми. Започвах да се чувствам съвсем позитивно. Започнах да мисля, че нещата ще се подредят, че сме далече от Скунк и скоро ще бъдем на някое място, където той няма да може да ни настигне.

Отново се замислих за парите и какво бих могла да правя с тях. Мислех и за праха на Мей Лин, макар че вътрешно още бях бясна, защото чувствах, че тоя проклет прах в оная тенекия се бе опитал да ме удави, а може би й завиждах дори и в смъртта.

Сега реката се стесни и дочух някакъв грохот. Беше толкова силен, че си помислих, че може отново да е гръмотевица и че ни очаква още дъжд. Ала когато погледнах към небето, то бе съвсем ярко и синьо, а единствените облаци по него бяха пухкави и бели, без никаква следа за предстоящ дъжд.

— Какво е това? — попитах Тери, който стоеше до мен.

— Не знам — отвърна ми.

— Реката е — извика Джинкс от мястото си на руля.

Сега бяхме в една много тясна част, но водата се устремяваше така бързо, както остатъкът от нещо се завихря през дупката на някоя фуния. По-нататък имаше по-широко място и се виждаше десет фута спад точно в центъра, където тя се завихряше, сякаш някой използва лъжица да разбърка нещо в купата си. Грохотът беше ужасен.

— Водовъртеж — извика Тери.

Е, аз не знаех много за водовъртежите, но бях чувала една история, която Дон разказваше за едно момче, с което плувал, то попаднало в такъв и било засмукано и се удавило, преди някой да успее да се добере до него. Няма никой, който да може да се спусне в онзи водовъртеж след него, защото, ако го сторели, нямало да могат да изплуват нагоре. Дон каза, че трябвало да чакат водата да го изхвърли, което накрая се случило — бил мъртъв, без никакви признаци на живот.

— Няма начин да заобиколим — казах. — Трябва да влезем в него.

От двете страни на водовъртежа брегът не беше мека пръст, както обикновено, а имаше големи плоски скали, които сякаш бяха насложени една върху друга като палачинки. Опитвах се да измисля какво е най-добре да направя, когато мама излезе от колибата, като се клатушкаше от една на друга страна.

— Ще се преобърнем — възкликна тя.

Това не бе информация, от която се нуждаехме. Беше съвсем ясно, че ако нещата не се променяха, това наистина щеше да се случи. И тъй като единственото нещо, което би могло да промени ситуацията ни, бе чудо, пратено от Бога, истинско, в което салът да бъде вдигнат, пренесен над водовъртежа и спуснат в спокойни води, нещата изглеждаха мрачни.

В този ден не ни достигаха чудеса, но вода не ни липсваше. Салът полетя надолу и ние изхвърчахме във въздуха с огромна сила, като изсърнало кравешко лайно. Стовари се тежко във водата. Чух как изскърца колибата, как тялото на преподобния се претърколи вътре. Трупите скърцаха и се разместваха, после се завъртахме устремно, сякаш бяхме вътре в търкаляща се автомобилна гума. Погледнах и видях Джинкс във водата, беше изхвърчала, но продължаваше да стиска дръжката на руля там, където се бе откъртила. После осъзнах, че салът потъва, а водата го обгръща от всички страни. По някакъв начин се бях озовала по корем, бях се вкопчила в дъските, заковани върху трупите.

Салът се надигна и тогава за секунда си помислих, че ще получа необходимото чудо, но се оказа само, че така го върти водата. Тя го изстреля високо към небето, изхвърли го извън водовъртежа. Ала сега той се насочваше към онези подобни на палачинки скали. Всъщност май по-скоро скалите се насочваха към сала, врязаха се от едната страна, после той се метна на другата и се удари в тях. Вкопчих се в него с всички сили и в миг осъзнах, че колибата я няма, липсваше и половината от сала. Бях се вкопчила в парче от него и май само то бе останало.

Стовари се върху скалите, разцепи се, едната част полетя на една страна, другата — на друга. Опитах се да последвам и двете, да се вкопча в различните парчета, тъй като едното излетя на изток, а другото — на запад.

Ала ръцете ми не бяха достатъчно дълги и в миг вече не се държах за нищо. Бях във водата и потъвах надолу, после изплувах нагоре. Когато бях горе, опитвах се да си поема въздух, но водата ме повличаше отново надолу.

Накрая реших, че Сабайн смята да ме удави и това беше краят. Тая гледна точка трая само колкото да ти мигне окото, после вроденият

ми инат надделя.

Не мога да кажа как се случи, но следващото нещо, което осъзнах, бе, че коляното ми е опряно на ръба на брега и скалите ме удряха. Отпуснах се там за миг, после се изправих на крака, тръгнах, олюлявайки се, нагоре към едно място със зелена трева. Бях на отсрещния бряг, не на онзи, на който бе Скунк, и изпитах леко облекчение, макар и не кой знае колко.

Запрепъвах се, но не стигнах далеч, преди да се строполя. Полежах известно време и най-после, дълго след това, се изправих и се опитах да вървя пак. Това продължи, докато стигнах сянката на дърветата. Сгромолясах се под тях и останах да лежа неподвижно. Знаех, че рискувам много, в това число мама, преподобния Джой и моите приятели, но се чувствах, сякаш краката ми бяха омекнали и останали без кости, а главата ми е натъпкана с тиня. Не можех да мисля и не можех да помръдна.

Май лежах там дълго, защото денят напредна, слънцето напече и аз припаднах. Накрая отворих очи и осъзнах, че съм била в безсъзнание. Някакви катерици ми помогнаха да дойда на себе си — скачаха по клоните над мен и бърбореха като две стари клюкарки над зида. Успях да седна и да се огледам. От мястото си можех да виждам реката, но не виждах мама или някой друг.

Отне ми време — но не повече, отколкото е нужно на новородено да се научи да върви, — преди да успея да стъпя на краката си, да сляза на брега да се огледам, изпитвайки през цялото време страх от това какво можех да видя. Имах основателна причина да се боя, защото онова, което всъщност видях, накара сърцето ми да се свие, сякаш потъва лодка от олово.

Беше преподобният.

Реката бе по-спокойна отвъд водопадите и скалите и там, където извиваше надясно, имаше тясна ивица между камъните, сред които течеше — преподобният беше заклещен между тях. Бе здраво заклещен, като прасе в стомна. От сала се бе откъртило огромно парче и се бе забило в корема му. Аз драпах по брега, изкатерих се по едни по-малки камъни, доплувах до средата, до мястото, където беше той. Беше доста по-лесно от преди. Дъждът бе спрял, реката течеше по-бавно. Имаше много камъни, по които трябваше да се катеря, докато успея да стигна до един от големите.

Когато стигнах там, където бе заклещен, бавно се изкатерих върху огромния камък, докато се озовах точно над преподобния. Извиках го по име.

Мина доста време, но накрая той се обади:

— А сега съм призован у дома.

— Звучи, сякаш сте още тук — рекох с надеждата да го развеселя, но се оказа глупава мисъл.

Парчето от сала стърчеше ниско долу откъм гърба му и на малки капки около дървената отломка се стичаше кръв. Беше забито така здраво, че ми се стори, че единствено то го държи да не се разпадне.

Извивах се по камъните, докато накрая успях да се смъкна на един по-долу и можах да видя лицето на преподобния. Не беше приятна гледка. Кожата му бе бледа, устните — потъмнели, кръв шуртеше от носа и устата му. Той обърна очи нагоре, защото бе твърде слаб да надигне глава, и каза:

— Ти си ангел.

Тогава разбрах, че е много зле.

— Не. Това съм аз, Сю Елън — рекох му.

— Сега разбирам, че ми е простено, иначе нямаше да си тук — рече той.

Понечих да го поправя, да му кажа пак коя съм, но в същия миг осъзнах, че няма полза и най-добре е да го оставя да си мисли, че държа вратата на рая отворена за него, та да може да падне през нея.

Той затвори очи. Гръдният му кош, който се надигаше с усилие, вече не помръдваше. Сякаш бе натежал още повече. Огромният дървен чеп, който стърчеше от него, се измести и той се отпусна съвсем, а глезените му се потопиха във водата. После отново се кротна неподвижен, увиснал като огромен плод.

Не ми се понрави, но го оставих там, където си беше. Нямах силата, нито желанието да се опитвам да го измъкна, особено с оня голям чеп, забит в него. Нямаше какво повече да направя за преподобния. Искях да намеря мама и приятелите си, макар че се боях на какво може да се натъкна. Изкатерих се пак на облия камък и се огледах към реката. Видях, че от едно дърво на брега стърчи клон. Малко преди това този клон бе под водата, но тя бе спаднала отново и сега той се виждаше. Нещо бе увиснало на него.

Преплувах обратно към брега и се отправих към онова нещо, което стърчеше там. Сърцето ми биеше ускорено, изпитвах затруднение да дишам. Когато стигнах до клона, видях, че там виси една от торбите, които аз и Тери бяхме взели от бараката на преподобния. Покатерих се бавно по ствола на дървото, после по клона и взех торбата. Беше трудна работа, но я завлякох обратно на брега. Дръпнах връвта, с която бе завързана горе, и макар мокра, се развърза лесно. Погледнах вътре. Всичко там бе унищожено, но видях и една от тенекиените кутии за мас, а капакът ѝ бе все така здраво затворен. Не бях изгубила джобното си ножче, така че го измъкнах от лепкавия си, мокър джоб, отворих го и го използвах да повдигна капака. Бурканът не бе счупен, а уплътнението бе сухо. Бе пълен с праха на Мей Лин.

Поставих нещата обратно както си бяха, взех торбата с тенекията и продължих да вървя нататък. Тогава видях Тери. Беше прав, облегал на едно дърво, с дясната си ръка стискаше левия си лакът. Другата торба бе в краката му.

Изтичах при него, той пусна лакътя си и ме прегърна.

— Мислех си, че си потънала — рече.

— Помислих си същото за теб — отвърнах.

— Тази торба бе изхвърлена на брега — каза той, — спасих я и се облегнах на това дърво, мислех си, че всички са се удавили. Ударих си ръката малко, не е много зле, само мъничко. Изобщо не боли като пръста ми.

Той вдигна ръката си. Превръзката я нямаше. Ръката му бе подута от връхчето на пръста му, което брадвичката бе отсякла чак до китката, приличаше на джолан.

— Боли — каза той, — а когато го погледна — още повече. Ти добре ли си?

— Чувствам се, сякаш са ме удряли с торба с чукове — отвърнах.

Казах му какво се е случило с преподобния Джой.

— Бог да се смили над душата му — рече той. — Беше мил с нас и мисля, че имаше добро сърце.

— Рядко добър християнин — рекох.

Известно време помълчахме, предполагам, че бе един вид мълчание в памет на преподобния. Ала обстоятелствата не ни позволяваха да отделим много време за сантименталности и тъга. Не

знам какво има в моята торба — рече Тери. — Парите ли са или Мей Лин.

— Парите — отвърнах. — В мен е Мей Лин и е суха.

— Чудя се как са парите — рече Тери.

— Това, за което се тревожа, са мама и Джинкс — рекох, но това не ми попречи да дръпна връвта на торбата му и да разхлабя.

Извадихме тенекиената кутия, отворихме я и погледнахме вътре в буркана с уплътнение. Също както и в моята кутия, той не бе счупен. Съвсем цял, парите — непокътнати. Всичко останало в торбата бе съсипано. Пробвах фенерчето, но водата го бе повредила. Извадих тенекиените кутии от двете торби, докато Тери стоеше облегнат на дървото. Сметнах, че единствено тях двете си струваше да носим с нас.

Тогава чухме Джинкс да крещи. Погледнахме нагоре и сърцата ни подскочиха от радост, защото ги видяхме как идват с мама, от тях се стичаше вода, вървяха по брега към мястото, където стояхме ние. Втурнахме се да ги посрещнем, запрегръцахме се, после намерихме място на брега, където слънцето грееше ярко, и всички просто седнахме там вцепенени, а слънцето ни напичаше и сушеше.

Казах им за преподобния и мама избухна в сълзи. Трябваше да я прегърна. Тя постепенно се овладя, после всички легнахме на земята под топлите слънчеви лъчи и заспахме от изтощение.

19.

Когато се събудих, тъкмо се бе стъмнило, но не дотолкова, че да не виждам добре. Тери и Джинкс още спяха. Мама бе слязла долу на брега, седеше там и гледаше реката. Отидох и седнах до нея.

— Слязох да намеря Джак — каза тя. — Добре се е заклешил. Успях да го видя от брега. Искях да плувам дотам и да го освободя, но не го направих. Не съм толкова добра плувкиня, а съм и смазана от умора. Чист късмет е, че аз и Джинкс оцеляхме. Вкопчихме се в парче от сала и бяхме изхвърлени на брега, оплетохме се в някакви корени и успяхме да се измъкнем на сушата. Ние имахме късмет, а Джак, човек на Божието слово, един от богоизбраните, загина. Не го разбирам.

— Не мисля, че има нещо за разбиране — рекох.

— Какво ще правим сега, Сю Елън?

Внезапно се почувствах майката и сякаш мама беше детето.

— Още не знам — отвърнах.

— Докато спях, сънувах черния кон отново, белия също, но този път той не само имаше криле, а излетя нагоре и бързо изчезна. Тичах и скачах като дете, подскачах нагоре и се опитвах да го хвана за задните крака или опашката. Продължавах да подскачам дълго след като бе изчезнал. А онзи черният идваше все по-близо, аз забравих за белия и започнах да бягам. Черният ме настигаше, от ноздрите и устата му излизаха пламъци. Приближаваше все повече, но аз не можех да тичам по-бързо. Настигна ме и тогава... се събудих.

— Това е само сън, мамо. Не те гонят никакви коне. Защо ще те преследват?

Тя поклати невярващо глава.

— Мисля, че може да е някакъв знак. Някакво предупреждение. Усецам, че значи нещо.

— Че имаш нужда от почивка, мамо. Точно това значи.

Върнахме се при Тери и Джинкс. Тя се бе събудила вече и бе застанала на колене до Тери.

— Не изглежда много добре — рече.

Така беше. Дори и на звездна светлина можах да видя, че ръката му се бе надула още повече.

— Май ще трябва да отидем да намерим някой да ни помогне — рекох.

— Издирват ни — напомни Джинкс.

— Само Дон и Клетъс — отвърнах. — Те няма да кажат на никого за парите. Мошеници са като нас и още по-зле.

— Също и Скунк — напомни Джинкс. — Може да е някъде там, да ни е гледал, докато спим, а ние да не сме разбрали. Казват, че така прави. По своя си начин, че всичко е просто игра за него.

— Да се надяваме, че грешат — рекох.

— Може да свършим мъртви в огромно гнездо от надежди — рече Джинкс.

Тогава ме осени една мисъл.

— Знаете ли, има и друг проблем.

— И какъв е той? — попита мама.

— Джийн и полицай Сай — отвърнах. — Всички знаят, че ние последни сме били в онази къща. Май нас ще сметнат за най-вероятните убийци.

— Не бях се сетила за това — рече Джинкс. — Значи може би ни издирват, и то сериозно.

След миг добави:

— Естествено, преподобният Джой уби Джийн с оная дъска. Той е мъртъв, така че можем да му припишем и двете убийства.

— Не е справедливо — каза мама.

— Не било справедливо — възрази Джинкс. — Ала ще сработи.

— Не — рекох. — Няма да постъпим така. Той се опита да ни помогне.

— Знам това — рече Джинкс с дълбок глас. — Просто пробвах за всеки случай. Не стана. Май трябва някой да отиде да си пробва късмета. Може би всички трябва да отидем. Затворът сигурно е по-добрият избор от Скунк.

— Не съм сигурна, че Тери ще може да върви — рече мама. — Ами преподобният?

— Той, по дяволите, със сигурност няма да ходи никъде — подчерта Джинкс.

— Не това имах предвид — рече мама.

— Ако го измъкнем оттам — рекох, — няма как да го погребем както трябва. Така че не смятам, че по отношение на него има какъвто и да е добър начин да си тръгнем.

— Не можем просто да го оставим заклещен там — възрази мама.

— Мен това не ме безпокои колкото вас двете — отбеляза Джинкс.

Погледнах надолу към Тери.

— Можем да обсъждаме това, докато отровата в кръвта на Тери го убие или пък когато малко си възвърне силите, да се опитаме да тръгнем. Така, както виждам нещата, нощта е времето на Скунк и ако ние си стоим тук и бъбрим, той ще ни реши всички проблеми вместо нас и не по начин, който ще ни хареса.

— Добре тогава — рече мама. — Но накъде ще вървим.

Замислих се над това за миг.

— Можем да тръгнем към гората, да видим дали има някакъв път някъде, но може и най-добре е да вървим край реката. Тя винаги води към някой град или дома на някого.

Поговорихме още малко и накрая стигнахме до заключението, че е най-добре да вървим заедно. Така можехме да имаме някакви шансове, но ако се разделим, дяволски сигурно беше, че ще бъдем убити, ако се натъкнем на Скунк. Тримата можехме да се борим с него по-успешно от един или двама от нас. Естествено, оставаше проблемът с Тери, но в неговото състояние най-добре беше да го сграбчим за глезените и да го метнем, да го използваме за отбрана.

Успяхме да убедим Тери да се изправи на крака и той можа да тръгне с една ръка, облегал се на рамото ми, а с другата — на Джинкс. Ала не беше на себе си и ломотеше туй-онуй.

— Беше инцидент — не преставаше да повтаря.

— Кое? — попитах. — Кое беше инцидент?

— Водата — отвърна той.

— Не беше твоя вината — рекох. — Бурята си върши работата.

Продължавахме да вървим, той се облягаше на раменете ни, носехме си тенекиите от мас, моята с праха на Мей Лин, а мама носеше тази с парите.

Движехме се колкото се може по-близо до реката, но на места растителността бе толкова буйна, че трябваше да обиколим по-отдалеч

и да се връщаме обратно, когато започнеш да оредява. Не знам колко дълго вървахме, но накрая стигнахме място, където имаше голямо обгоряло стърнище, наред което стърчеше комин. Беше се случило доста отдавна, най-малкото нямаше мирис на дим наоколо. По-нагоре по брега видях лодка, завързана с верига към един дъб, изсъхнал и паднал във водата.

Спряхме и положихме Тери на земята, оставихме и тенекиите долу. Мама седна до него, а аз и Джинкс слязохме при лодката. Веригата минаваше през дупка на носа, бе овързана около дънера и заключена обратно към лодката с катинар. Начинът, по който минаваше под дънера, ме караше да мисля, че някой трябва да си е създал доста труд да влезе във водата, за да прекара веригата отдолу и да я усуче по този начин. Не можеше да бъде издърпана изпод нито един от двата края на дънера. Единият бе издаден във водата. По другия имаше изсъхнали клони и веригата не можеше да се изтегли над тях. Ако имахме брадва, можехме да окастрим клоните и да я освободим. Ала наоколо нямаше такава.

Огледахме се за някой камък, нещо, каквото и да е, но видяхме единствено тухлите от комина, а те бяха здраво слепени. Не можахме да намерим начин да разхлабим някоя от тях.

Продължавах да се оглеждам за Скунк, ала ми се струваше, че когато го видя да идва, вече щеше да е твърде късно. Освен това бяхме толкова уморени, че едва мърдахме. Отидох и седнах при мама, а Джинкс се шмугна в гората да се погрижи за естествените си нужди.

— Съжالياваш ли вече, че тръгна? — попитах я.

— Не мисля — отвърна мама. — Щеше да е добре нещата да се бяха развили по-гладко, но не съжالياвам. Мъчно ми е за преподобния, дори май и за Джийн и полицай Сай.

— На полицая му е дошло твърде много — рекох. — Скунк му е сторил разни неща, за да се позабавлява с него.

Мама кимна.

— Въпреки това се радвам, че тръгнах с вас.

— Дори и когато сънуваш страшни сънища за коне?

— Дори и тогава.

Джинкс вече бе излязла от гората и бързаше толкова, че се уплаших да не би да е попаднала на Скунк.

— От другата страна на гората видях светлина — рече тя.

— Скунк?

— Не знам дали не е той — рече тя, — но смятам, че е доста поковарен, та да излезе там и да си запали огън, а после да се опита да се промъкне към нас.

— Стой тук с Тери — казах на мама, а ние с Джинкс побързахме към гората. Не бе най-умното нещо на света да ги оставим сами, но на този етап изглеждаше по-неразумно да се приближим до огъня с тях. Там можеше да е Скунк и можеше изобщо да не си прави труда да се промъква тайно. Във всеки случай, който и да бе там, възможно бе да не е приятелски настроен. По-добре беше две млади момичета, които можеха да бягат като сърни, да отидат да видят как стоят нещата, вместо да мъкнем с нас една уморена жена и момче, което трябваше да влачим на раменете си.

Не вървахме дълго, когато видях светлината, за която ни каза Джинкс. Определено бе огън и отдалеч доловихме, че някой разговаря. Промъкнахме се по-близо и видяхме, че огънят е на малка полянка, а отвъд нея имаше дървета. Клекнахме долу, гледахме към огъня и се заслушахме да чуем по-добре гласовете, но не можахме да доловим кой знае колко. До нас долетя смях и различих мъжки глас, а другите бяха на жена и дете, имаше и други, които можеха да са на по-големи деца. Трудно бе да се каже.

Джинкс и аз дори не го обсъдихме, просто станахме, излязохме от гората, където се криехме, и тръгнахме към тях. Аз извиках:

— Хей, вие при огъня.

Гласовете млъкнаха и тогава видях, че са двама мъже, защото и двамата се изправиха и погледнаха в нашата посока. Продължихме да вървим.

— Кой е там? — извика един от тях.

— Тези, дето едва не се удавиха — отвърнах аз.

Долових колебание, но един от мъжете извика:

— Хайде, елате тук.

Така и сторихме.

Като се приближихме още повече, усетихме топлината на огъня. Макар че нощта бе топла, бяхме още мокри и се почувствахме добре. Надуших, че нещо се готви, и от миризмата стомахът ме заболя, сякаш беше изцеден от центрофуга. Миризмата се разнасяше от голяма

тенекия за мас, поставена върху дървата в огъня. Беше пълна с нещо, което бълбукаше.

Огледах останалите. Пламъците озаряваха лицата им. Имаше три деца, едното може би на шест, другите две, момче и момиче, на тринайсет-четиринайсет. Жената бе горе-долу на възрастта на мама и май на дневна светлина би изглеждала красива в хубавата си рокля и подходяща прическа. Двамата мъже бяха в износени дрехи и шапки. Реших, че този, който бе приблизително на възрастта на жената, ѝ е съпруг, а другият, макар и по-възрастен, достатъчно приличаше на помладия, та реших, че му е баща. И двамата бяха облечени в сака от стари костюми, които не бяха подходящ избор, предвид времето, но реших, че са си помислили, че може да имат нужда от тях, когато то се промени, а да ги облекат бе най-добрият начин да не ги носят като излишен багаж. Шапките им бяха овехтели, а близо до огъня лежаха някакви бохчи. Не беше нужно кой знае колко да му мислиш, за да разбереш, че скитат и се опитват да оцелеят с онова, с което разполагаха, също като нас.

— Претърпяхме злополука по реката — рекох им. — Салът ни се счупи в бурята и едва не се удавихме. С нас има едно ранено момче, част от пръстта му е отсечена и цялата му ръка е подута.

— Отсечена? — възкликна жената.

— Да, мадам, закачил го някъде, когато се счупи салът и го загуби. Вървахме и се опитвахме да се измъкнем.

Беше лъжа, но май не ми се щеше да им обяснявам, че ни преследва някакъв луд с брадва, тъй като най-вероятно той все още бе някъде там.

— Стигнахме дотук с влак — обясни по-възрастният мъж. — Не до това място, но там някъде — той махна с ръка, — на стръмното. Влакът намали и ние можахме да скочим. Уморихме се да се возим в товарния вагон. Ако продължиш дълго така, после скачаш и се чувстваш, все едно още се возиш. Едва сега се съвземам. Въпреки това май не беше най-умното нещо да скачаме. Сега ето ни тук напред гората. Беше ми писнало от онзи влак, а вече ми се ще да съм пак в него.

— Вървахме доста — каза жената.

— Мислим, че трябва да хванем следващия, който минава оттук — каза по-възрастният мъж, — макар че тук мястото не е подходящо за

това.

Погледнах нататък, тогава разбрах, че железопътната линия минаваше точно край нас, на не повече от сто фута разстояние.

— Кога има следващ влак? — попитах.

— Не му знаем разписанието — отвърна по-младият. — Новаци сме в скитането. Не сме по рождение такива. Никога не сме имали кой знае колко, но се случи така, че нямаше работа, а ако имаше, петдесет души чакаха за нея.

— Джъд — обади се жената. — Тя само пита, не я интересува историята на живота ни.

— Няма проблем, мадам — рекох ѝ.

— Бяхме в Дъст Боулв Оклахома — обясни по-възрастният. — В деня, когато тази пясъчна буря ни връхлетя. Никога не сме виждали нещо подобно.

— Не знам дали някога е имало такава — рече Джъд.

— Не — съгласи се възрастният. — Нищо подобно.

— Тези момичета не искат да слушат всичко това — рече жената, но това не попречи на възрастния да продължи.

— Най-напред — каза той — на хоризонта се появи нещо, което приличаше на дъждовен облак, но цветът бе различен и беше твърде ниско над земята. Приблужи се и си помислих, че е смерч. Ала не беше и това. Бе като огромни топки мръсен памук, които вятърът тикаше — по-големи от къща и на ширина като цял град. Беше пясък. Птиците летяха пред бурята с всички сили. И тогава ни връхлетя. Удари къщата и изби прозорците, разпиля стъкла и пясък във всички посоки. Накъса пердетата на парченца. Навсякъде притъмня, стана дяволски тъмно, не можехме да се виждаме един друг. Връхлиташе ли, връхлиташе. Лежахме на пода и кашляхме. После, като отмина, излязохме навън и погледнахме към полето. Нямаше дори стръкче трева. Сякаш бурята бе изтръгнала всичко от земята, включително и част от нея. Плодородният пласт на почвата го нямаше, бе отнесен един Бог знае къде. Ала бурята не бе свършила. Поривите продължаваха да връхлитат — един след друг. Оправихме прозорците и покрихме с влажни парцали дупките. Дори запечатахме някои с лепило от брашно. Но на тоя ураган не му пукаше. Помислих, че е онова, дето го пише в Библията, че е краят на света. А по-късно ми се прииска да е така, защото не беше останало нищо, което да става за ядене; никой нямаше

какво да яде. О, първи дойдоха зайците. И те гладуваха като нас, бяха навсякъде. Бяха толкова изпосталели, че бяха необходими три за нахранването на един човек. Дори почистени и сготвени, на вкус бяха жилави. А после, все едно не бяхме достатъчно смачкани, връхлетя и торнадо и помете къщата ни чак до Оклахома. Взехме онова, което ни бе останало, натоварихме го на камиона, който по Божията милост не бе отнесен заедно с къщата. Беше се преобърнал два-три пъти и бе останал прав — с него имахме късмет. Вървеше, макар двигателят му да бе пълен с пясък.

— Отидохме в Калифорния да берем портокали — нямаше полза. Сякаш целият проклет свят се бе изсипал там. Можеше да работиш цял ден и да не спечелиш достатъчно за пакет брашно. Върнахме се пак насам без кой знае каква перспектива. По-зелено е от Оклахома, но няма никаква работа за никого тук. Тръгнали сме за някъде другаде.

— Накъде? — попитах.

— Просто нанякъде — отвърна ми той.

— Ти не се спря и разказа историята на целия ни живот — рече жената на възрастния мъж.

— Май така направих — отвърна той и раменете му увиснаха. — Така май... всичко ми се бе насъбрало като на топка отвътре.

— Извади я навън вече — каза тя и погледна Джинкс. — Момчето... Може ли да върви.

— Не знам — отвърнах.

— Ако успеем да го доведем тук до огъня, може да погледна ръката му. Лекувала съм едно време.

— Може да се опитаме да го докараме тук — рекох.

— Джъд и Бун могат да ви помогнат, нужно ви е — рече тя. — Може да ви дадем да похапнете.

— Нямаме кой знае колко, за да го делим — рече Джъд. — Малко боб, това е всичко и не е достатъчно за още гърла.

— Млъквай, Джъд — рече жената. — Ще се оправим, ако има по лъжица за всеки.

Джъд погледна нея, после към огъня. От опит знаеше, че няма да спечели битката за споделянето на боба или каквото и да е друго.

— Има още един човек — рекох. — Майка ми.

— Доведете ги тук — рече тя.

Джъд кимна към тенекията над огъня.

— Нямате какво да добавите към това, нали?

— Не, сър — отвърнах. — Съжалявам. Всичко, което имахме, е на дъното на реката с изключение на едно-две неща, които не стават за ядене.

— Добре — рече Джъд и въздъхна. — Да вървим да видим дали можем да донесем вашия приятел. Но трябва да ви кажа, че имам оръжие.

За да докаже това, той измъкна пистолет от джоба на самото си. Беше много малък, с двоен барабан, който малко тракаше в жлебовете. Ако стреляше по теб щеше да е чудо да те улучи — ако преди това не експлодира в лицето му.

— Нямаме никакво желание да ни гърмят — рече Джинкс.

Те всички я изгледаха някак сепнато. Досега бе стояла толкова тихо, че може и да са я смятали за глухоняма.

— Никой не стреля — рече Джъд.

Пъхна пистолета си пак в джоба и ние тръгнахме заедно с тях към реката.

20.

Беше наистина тежка задача, но накрая успяхме да завлечем Тери до огъня.

Седнахме до него, а жената, за която научихме, че се казва Клементайн, огледа ръката му. На светлината на огъня изглеждаше много зле. Беше подута, моравосиня, от китката към лакътя пълзяха тъмни жилки. От раната се разнасяше миризма като от развалено месо.

И двамата мъже се бяха втреничили в мама. Явно не се случваше всеки ден да видят някой с нейната външност да се разхожда из горите. Макар и мокра като препикана кокошка, тя изглеждаше все така специална и не можех да не ѝ завидя за това. Предполагам, че изглеждах добре, но нямаше начин някога да заприличам на нея.

— Какво имате в тенекиите? — попита Джъд.

Бяхме донесли тенекиите си за мас и аз бях седнала на моята, а Джинкс — на нейната.

— Една приятелка изгоря в пламъците на пожара в една къща — отвърнах.

Не се чувствах особено зле от това, че лъжа, тъй като част от казаното бе истина.

— Какво? — възкликна Бун.

— Беше едра и я сложихме в двете тенекии — отвърнах.

— Изгребали сте я от опожареното? — попита Джъд.

— Онова, което остана от нея.

Станах от тенекията и използвах джобното си ножче да я отворя. Прибрах ножа и извадих буркана, показах им го, като го държах близо до огъня. Беше почернял от пепелта.

— Какво, по дяволите, ще правите с нея, като е изгоряла така? — попита Джъд.

— Ще отнесем останките ѝ на роднините ѝ, за да решат къде да я погребат. Сметнахме, че не бива да оставим праха ѝ да изсъхва там, където е, и после вятърът да го разнася.

— Виж ти — рече Бун, като се опитваше да се вгълби в тази мисъл.

— Мисля, че постъпвате по християнски — рече Клементайн.

— Трябваше само да ритнете малко пръст върху тая пепел — рече Бун. — Не знам дали е много по християнски да я разнасяте в тази тенекия. Не ми се струва правилно да държите една жена в кофа, дори и да е мъртва и да е останала само пепел.

— Откъде знаете коя пепел е от нея и коя от къщата? — попита Джъд.

— Мисля, че сам Бог ще реши това — отвърнах.

Отговорът, изглежда, сложи край на интереса им към тенекиите и на Джинкс не ѝ се наложи да отвори нейната, защото, ако бяха видели парите, отчайващите обстоятелства можеше да променят благоразположението им.

— Зле се е инфектирало — каза Клементайн, след като огледа ръката на Тери. — Няма друг начин, освен да изпуснем малко от отровата. Мога да го направя, но не мога да обещаю нищо.

— Тогава по-добре започвайте — обади се Джинкс.

Тя беше близо до Тери и гледаше ръката му, която лежеше върху гърдите.

— Ще се събуди, когато направя онова, което трябва — рече Клементайн, — и ще го заболи за миг, сякаш е в пламъците на ада, но ако успеем да източим отровата, ще му стане по-добре, поне докато намерите лекар.

— Моята Клементайн беше медицинска сестра — рече Джъд.

— Не официално — обясни тя. — Само помагах на лекаря, докато настъпи Депресията. Той ме наричаше „сестра“, но единственото си обучение получих от работата, която вършех. Джъд, ще имам нужда от ножа ти.

Той ѝ подаде голям сгъваем нож. Тя го отвори, пъкна острието в огъня и го задържа там. Държа го дълго. Ние седяхме и наблюдавахме. Когато острието се зачерви, Клементайн каза:

— Ще трябва да го държите.

Джинкс хвана ръката му — тази, на която китката не бе с цвят на патладжан — и я натисна надолу. Джъд дойде и възседна Тери, седна на краката му. Аз хванах другата му ръка, тази с ранения пръст, и я изпънах върху кърпата, която Клементайн бе постлала на земята.

Тя уви ръката си с друга и измъкна ножа от огъня. Видях облаче дим да се издига от него, после тя посегна направо към ръката на Тери

и го заби в раната. Тери изкрещя. Когато заби ножа, гнойта, насъбрала се от пръста до китката му, бликна от разреза и плисна в лицето ми, сякаш бе струя от маркуч. Така се стреснах, че едва не изпуснах ръката му.

— Трябва да го държиш — нареди Клементайн.

Съвзех се и го стиснах здраво. Тя го срязва отново и бликна още гной, но не на такава струя както преди. Беше тъмна и гъста. Тери бе престанал да крещи, но скимтеше като мокро котенце.

Клементайн остави ножа настрана. Взе ръката на Тери и започна да я глади с палеца си, при което от разрезите излезе още гной. Това накара Тери да се върне отново към по-сериозно викане. Тя продължи да прави това, докато раната стана равна. Вече не бе така морава, тъмният цвят бе изтекъл през разрезите, които бе направила.

— Бун — рече Клементайн. — Ще имам нужда от твоя балсам.

— Колко? — попита Бун.

— Колкото ми е нужно — отвърна тя. — А сега го дай.

Бун помърмори малко, отиде до един от вързопите и го отвори. Върна се с нещо малко, увито в плат. Клементайн разгърна парчето. Вътре имаше малко шише с вероятно, според мен, домашно уиски. Тя отвинти капака и поля от него върху ръката на Тери. Това го накара да подскочи. Тя изля още, но този път той не повтори, само лежеше и дишаше леко.

Тя надигна шишето и отпи от него. Предложи на всички по глътка, но ние отказахме, макар че забелязах как мама леко облиза устни. Миризмата на този алкохол бе същата като на нейния еликсир и знам, че я изкуши, но тя поклати глава и отказа.

Клементайн постави шишето на земята. Бун отиде, сложи капачето, уви го отново и пак го постави във вързопа. Клементайн внимателно превърза ръката на Тери с парче накъсан бял плат.

— Ще се оправи ли? — попита мама.

— Можеше и да се влоши — отвърна Клементайн. — Мисля, че ще се подобри, но няма да се оправи, ако не отиде на лекар. Нуждае се от истински грижи. Не може да ги получи тук от мен. При всичката тая мръсотия и така нататък. Ще проникнат в раната и няма как да се оправи.

— Благодаря — рече мама, а ние двете с Джинкс побързахме да сторим същото.

Джинкс измъкна носна кърпа от панталона си и я използва да избърше гнойта от лицето ми, после я хвърли в огъня.

Бихте си помислили, че след всичко това сме си загубили апетита, но не беше така. Джъд имаше някакви канчета в багажа си, в които някога е имало едно-друго, но етикетите бяха паднали. Даде на мен и Джинкс едно да го използваме двете. Дадох на по-големите деца едно общо и на майката и малкото дете — друго. Накрая всички имаха канче за себе си или едно да ползва с другото. Нито едно от децата не каза нищо, докато ставаше всичко — нито на нас, нито на някой от семейството. Не се държаха като деца. Сякаш всичките им силици бяха изцедени и ме заболя, като гледах това.

Изядохме полагащата ни се част от боба и когато свършихме, отидохме да потърсим дърва да поддържаме огъня, макар че нощта бе топла. Той ни осигуряваше светлина и в нея имаше нещо успокояващо.

Всички се опънаха на земята да почиват. И аз се опитах, но не можах. Мислех за Скунк. Джинкс се примъкна близо до мен. Тя също мислеше за него. Каза в ухото ми:

— Трябва да сме готови, ако Скунк се появи.

Показах й, че държа ножа си отворен до себе си.

— Със същия успех можеш да атакуваш някой бик с игла — рече тя.

— Поне ще му оставя нещо, с което да ме запомни.

— Няма да има нужда от твоите рани — рече тя. — Ще има ръцете ти за спомен.

Не изглежда естествено да си толкова уплашен и въпреки това уморен, но неспособността ми да заспя не трая дълго — скоро ми се стори, че падам от високо дърво и се нося надолу като борова игличка. Изведнъж вече не можех да държа очите си отворени и когато утрото настъпи и се събудих, без да са ми отрязани ръцете, си отдъхнах с облекчение.

Погледнах към Джинкс. Тя седеше до огъня. Беше опряла лакти на коленете си и облегла глава на ръцете си. Първо си помислих, че е будна, но после видях, че така е заспала.

Станах и отидох в гората, погрижих се за нуждите си, а после слязох при реката. Водата доста се бе поуспокоила и като я гледах, ми се прииска пак да сме на откраднатия сал.

Поразходих се там, изпитвайки глад. Отидох до мястото, където бяхме хвърлили торбите, в които държахме бурканите. Помислих си, че може би пак трябва да ги прегледам, за да видя дали част от сушеното месо не се е запазило.

Месото миришеше толкова зле, колкото и раната на Тери. Изпразних торбите на земята, но там нямаше нищо, което да може да се използва. Върнах се по пътя, по който бяхме дошли, и стигнах до мястото, където бе преподобният. По него бяха накацали мишелови, бяха изкълвали очите му, разкъсали носа и устните му. Взех един камък и го хвърлих по тях, виках, докато отлетяха.

Помислих си, че може би трябва да съобщя на другите край огъня, да видя дали не могат да ми помогнат да го измъкна измежду камъните и да го погребя, но също така се боях, че може и да си помислят, че ние сме го убили.

Не знам защо го направих, но отидох и потърсих дебела тояга, намерих я. Доплувах до него, което сега бе по-лесно, след като си бях починала, а водата не бе толкова бурна. Изкатерих се по скалите, откъдето можех да го достигна със сопата. Беше посинял и подпухнал като кърлеж по някое куче. Продължих да го ръгам със сопата, докато се освободи и падна във водата. Тя го пое, а парчето от сала, което стърчеше от него, му помогна да отплава лесно — като хартиена лодка водата го повлече и той се загуби от погледа ми. Поседях на скалите дълго, просто се наслаждавах на топлото слънце и гледах в посоката, в която той изчезна. Не знаех как да се чувствам по отношение на това, което бях направила, но някак си не можех да го оставя на онези мишелови, а не бях в състояние да го измъкна измежду скалите и да го извлека на брега.

Хвърлих тоягата и когато отново бях в състояние, доплавах обратно до брега. Тръгнах обратно по пътя, по който бях дошла. Когато стигнах до двете празни торби на земята, които аз и Тери бяхме оставили, погледнах надолу към тях и нещо, което бях изместила на заден план в мислите си, се свърза с някои други неща и в тоя миг усетих, че ми призля на стомаха. Облегнах се с ръце на един як бор, наведох се и повърнах върху кората.

В този миг разбрах със сигурност нещо, сякаш ми е било обяснено с думи от нечия уста. Бе пред очите ми, ясно като бял ден, а аз не бях го проумяла до този момент.

Мина известно време, но когато се съвзех, реших, че сега не е моментът да спомена какво съм разбрала. Отидох обратно при другите. Когато стигнах там, всички бяха станали освен Тери, който все така приличаше на смъртник.

— Тревожех се за теб — рече мама.

Малкото момиченце, което не беше се обадило досега, ме изненада, като каза:

— На нас са ни казали да не бягаме. Ако го направим, татко ще ни смъкне кожата от бой.

— Тя не е малко момиченце — рече Джъд, докато разравяше огъня с пръчка. — И не е наша работа. Може да прави каквото си иска. Дръж си устата затворена, дете.

Малкото момиченце млъкна и се нацупи. Опитах да ѝ се усмихна и да я поразвеселя, но тя не отвърна на закачката ми. Отмести поглед и продължи със своите занимания, а те се състояха в това да помага на семейството да събира нещата си. Само за минути те успяха да наслагат във вързопи всичко и да изгасят огъня.

— Ще тръгваме — каза Клементайн и преметна една бохча на рамо. — Желаем ви всичко хубаво, но трябва да си тръгнем сами. Не искаме да сме груби и лоши християни, но няма какво повече да направим за вас. Трябва да се погрижим за своите. Вече ви казах каквото знам. Трябва да намерите лекар за това момче, иначе китката и ръката му ще се влошат. Дано имате късмет.

— Също и вие — рече мама.

След тези думи Клементайн, която на дневна светлина изглеждаше доста по-стара — сякаш е била измокрена, блъскана в камъните и окачена да съхне на пладнешкото слънце — ни кимна и тръгна след семейството си, което вече се отдалечаваше. Ние останахме където си бяхме и ги наблюдавахме да вървят по железопътните релси. Разумно бе да се предположи, че това е пътят, по който и ние трябва да тръгнем, но проблемът беше Тери. Щеше да се наложи да го носим, а нямаше как да го направим и да успеем да го метнем на влака. Единственото, което ни оставаше, бе да измислим как да отвържем веригата на лодката, да го натоварим на нея и да отплаваме по реката.

Тери още не бе дошъл на себе си. Погледнах надолу към него — макар и много болен, с плувнало в пот лице и мокра от нея коса, той

пак си беше красиво момче. Двамата с Мей Лин си приличаха и сякаш бяха свързани. Джинкс седеше до него на земята и го гледаше напрегнато. Изражението ѝ бе нежно и мило, нещо необичайно за нея. Тя често гледаше така, сякаш е изсечена от сладник с някой тъп нож, но когато лицето ѝ бе спокойно, бе много хубава, а очите ѝ бяха като на кошута. Протегна ръка и отмести мократа коса от челото на Тери.

Мама се изправи и погледна към семейството, което вървеше по железопътните релси. Дръпна ме настрана и рече:

— Едва се удържах снощи да не измъкна от вързопа им онова питие. Всичко беше наред, докато не го помирирах и бях готова да си открадна малко, дори и да трябваше да скоча срещу горката жена и да се бия с нея, да се бия с всички тях. После се овладях, но не беше лесно. Сякаш се опитвах да удържа впряг от побеснели коне, да им попреча да скочат от някоя скала.

На мама май само коне ѝ бяха в главата.

— Колкото по-дълго стоиш настрана, толкова по-лесно ще става — рекох ѝ.

— Не съм сигурна — рече мама. — Ами Тери?

— Мисля, че трябва да успея да отвържа онази лодка — казах. — Ще се качим в нея, ще ни е доста тясно, но не мисля, че имаме избор. Защо не останеш тук с него, а ние с Джинкс ще видим какво можем да направим?

Отново се появи този проблем да ги оставим сами заедно, но още по-зле изглеждаше да го влачим до лодката и да се окаже, че няма начин да я отвържем. А с него трябваше да остане някой.

Двете с Джинкс отидохме до реката и се заоглеждахме за някой достатъчно голям камък, с който да успеем да разбием катинара на веригата. Да вземем лодката означаваше отново кражба и това ме накара да се замисля, че ако не внимавам, може да изградя кариера на престъпник. Престъпният бизнес означаваше сигурна работа, понякога в него имаше и пари, ала я имаше и оная работа със затвора, а това не ми се нравеше много. Но в лоши времена се раждат лоши намерения и точно сега оцеляването бе по-важно от всичко друго.

— Мислиш ли, че Тери ще се оправи? — попита ме Джинкс.

Ние продължавахме да търсим около брега, доста по-далеч от мястото, където бяхме търсили преди, и се опитвахме да намерим

достатъчно солиден камък. Повечето от тях бяха крехки и се чупеха, след като ги ударехме няколко пъти в земята да ги изпробваме.

— Не знам — отвърнах. — Предполагам, че зависи от това дали можем да го заведем на лекар.

— Наистина е хубав — рече тя.

Спрях и я погледнах.

— Вярно е, но как така чак сега го забеляза?

— Винаги съм го забелязвала — отвърна тя. — Трябва да съм сляпа, за да не го видя. Само че... ами...

— Той е бял — помогнах ѝ.

— Да. Тоя тип неща не са позволени тук, знам също и че ми е приятел и всичко останало, но понякога си мисля за него по начин, по който не би трябвало... все пак той си е обратен, такива неща.

— Не знаех, че те привлича по този начин.

— Нито пък аз, докато не разбрах, че може да умре. Май смятах, че тъй като отиваме в Калифорния, там може да са на друго мнение. Че той може да прояви интерес, ако се поспретна малко и се науча да приказвам правилно.

— Нали знаеш, че е обратен?

— Нищо сериозно, само си мечтая, ще ми се да не ти бях казвала.

— Не се безпокой — рекох. — Мислех си същите работи за него.

— Да, ама ти не си чернокожа — възрази тя.

— Няма значение — отвърнах. — Той не изпитва желание към нито една от двете ни. Щом не е усещал влечение към Мей Лин, дяволски сигурно е, че не изпитва такова и към нас.

Джинкс замълча, като го казах, и повече не разговаряхме с нея за това или за каквото и да е друго. Тя се мъкнеше едва-едва и за известно време изостана доста след мен. Отново се заехме да търсим камъка, от който се нуждаехме.

Накрая попаднахме на един, който беше тежък и здрав, но бе лесно за сам човек да го използва, ако трябваше да върши работа. Двете с Джинкс се редувахме да го занесем до лодката, а когато стигнахме, аз първа нанесох удар върху катинара, като се качих в нея. Лодката се разклати, веригата издрънча, но единственото, което постигнах, бе да одраскам леко катинара.

— Дай ми проклетия камък — рече Джинкс.

Тя влезе в лодката, а аз излязох от нея. Взе камъка, вдигна го високо над главата си. Устата ѝ се изкриви и после го стовари с все сила. Катинарът подскочи и се отвори сякаш по команда.

— А сега — рече тя, — да отиваме да доведем Тери.

Оставихме катинара да стърчи през веригата, измъкнахме греблата от лодката, сложихме ги на брега и отидохме до мястото, където лежеше той. Поставихме болната му ръка на гърдите. Тя отново се бе подула, към лакътя му пълзяха червени ивици. Знаех какво значи това. Отравяне на кръвта.

Хванах го за краката, а мама и Джинкс — под мишниците. Минахме с усилие през поляната, навлязохме в гората. Само един-два пъти ударихме главата му в някое дърво, преди да стигнем до лодката, и успяхме да го сложим на дъното. После освободихме веригата от катинара, влязохме в нея и се отблъснахме от брега.

Не изпитах никакво облекчение, докато не се озовахме насред реката и водата не ни отнесе нататък. Джинкс гребеше отзад, а мама трябваше да седи толкова близо до нея, че сякаш бяха един човек. Аз бях отпред и усетих, че удрям водата с греблото така силно, замислена над това, което смятах, че вече знам, и се чувствах наистина вбесена и в същото време тъжна и объркана. Знаех, че не е нужно да разсъждавам над него, не и в този момент, макар че бях разтревожена до ярост. Исках да кажа на някого, но не знаех как. Предполагам, че също така знаех, че без значение колко сигурна се чувствам относно подозренията си, то си е просто предположение.

Скунк бе по-голям повод за безпокойство и насочих мисълта си натам, за да се поуспокоя. Бях започнала да мисля, че той всъщност си играе с нас. В повече от един от случаите, когато бяхме на сушата, космите на тила ми настръхваха, а когато се обръщах, там нямаше нищо. Не споменах за това на останалите, защото не знаех дали е нещо реално, или само си въобразявах.

Мислех си, че ако се движим по средата на реката по целия път до Глейдуотър, при условие че успее да разбере кога сме стигнали там, може и да имаме някакъв шанс. Ала имаше и още нещо. Бях ужасно гладна и стомахът ми ръмжеше като куче.

Чак когато стигнахме до едно място, където по брега нямаше дървета и можахме да видим една къща недалеч от брега с кокошки в

двора, най-накрая не можах да го понеса повече. Тези проклети кокошки, дето тичаха наоколо, ме накараха да си оближа устните.

Погледнах назад към Джинкс, тя не каза нищо, но сякаш знаеше за какво си мисля, защото просто ми кимна. Загребах към брега и тя направи същото. Трите измъкнахме лодката наполовина на брега и тогава казах:

— Ние с Джинкс ще отидем да видим дали може да намерим някаква храна. Мамо, ти остани с Тери. Ако нещо се обърка или се вдигне гюрултия, ако ти се стори, че виждаш Скунк, или пък ако се забавим твърде дълго, отблъскваш лодката и гребеш все едно си по река Йордан на път към Обетованата земя.

— Внимавайте — отвърна тя и ние с Джинкс тръгнахме към къщата.

Тя беше на един хълм. Тревата в градината бе висока и зелена, но не защото бе обработвана, естествено си бе порасла така. Като минавахме, се разлетяха пълпъдъци и в крайна сметка нямаше никакви кокошки. Двете с Джинкс бяхме изненадани да видим, че са големи блатни птици, които кълват наоколо за буболечки. Когато се приближихме, се разлетяха във въздуха. В далечината видях стара кошара със съборена ограда, кладенец с полуразпаднал се дървен бордюр и нужник, на който липсваше една от страничните дъски.

Двете с Джинкс разговаряхме, докато вървахме, и стигнахме до решението, че онова, което трябваше да направим, е да повдигнем направо въпроса и да зависим от добрината на непознати, да ги помолим да ни дадат нещо за ядене. Точно в този миг бях толкова гладна, че щях да съм доволна и на шепичка суров боб.

Тъй като Джинкс бе чернокожа, тя знаеше, че трябва да върви отзад и да ме остави аз да говоря, в случай че се окаже, че там живеят бели. Ако бяха негри, тогава тя можеше да се покаже и да говори. Най-добре бе да сме подготвени първо да очакваме да са бели, защото те можеше наистина да се ядосат, ако видят някой чернокож на прага си.

Аз пристъпих към вратата, почуках настойчиво и отстъпих назад. Някой се размърда в къщата, сякаш плъх изпълзя изпод вестници, и скоро вратата се отвори. Там се появи стара жена, слаба като дръжката на метла и превита одве като подкова. Беше облечена в дълга, избеляла синя памучна рокля на карета, носеше замърсено бяло боне с връзки, завързани под брадичката ѝ. Няколко бели кичура се бяха изплъзнали

изпод него, а един мазен бе залепнал на лицето ѝ — на пръв поглед приличаше на белег. Самото ѝ лице бе потъмняло като стара кожа и имаше почти толкова очарование, колкото и разплескана дупка кал.

— Мадам — рекох. — Аз и това малко момиче много бихме искали да хапнем каквото и да е, ако можете да си го позволите. Бихме могли да ви съберем дърва, да свършим някаква работа. Ужасно сме гладни.

Сметнах за по-добре засега да не споменавам за мама и Тери.

Старата жена ни огледа.

— Какво ще кажете за малко пръст?

— Какво, мадам?

— Бихте ли яли пръст?

Погледнах към Джинкс зад мен.

— Нея трябва да сложим под чертата.

— Значи не сте толкова ужасно изгладнели — рече старата жена.
— Ако бяхте гладни, щяхте да ядете и пръст.

— Да, мадам — отвърнах. — Е, искаме да ви благодарим за отнетото време и ви желаем хубав ден.

Понечих да се обърна, но вратата се отвори по-широко и тогава видях, че държи голям пищов в ръката си. Първата ми мисъл бе, че ако дръпне спусъка, откатът ще я събори. Тя го вдигна, насочи го към нас, стиснала го с две ръце. Държеше го стабилно, като се има предвид ръстът ѝ, усетих непоколебимост, което ме накара да променя намерението си. В този точно миг реших, че тя не само може да стреля с пищова и да бъде съборена от отката, но вероятно би могла и да улучи онова, в което се е прицелила.

— Нямам кой да ми нацепи дърва — рече. — Май вие може да го направите.

— Можем да го направим — отвърнах, като не откъсвах поглед от пистолета.

— Нямам нищо против слугите — рече тя.

Размаха пищова към нас и ни накара да влезем вътре. Мястото беше порутено. Столовете бяха разхвърляни, една маса бе полегнала настрана, а краката ѝ стърчаха като на умряло животно. Вътре имаше всякакви боклуци и миришеше сякаш на престоляла храна.

— Не съм оправяла тук напоследък.

„От зората на Сътворението“ помислих си.

— Преди да нацепите дървата, мисля, че трябва да ми помогнете да оправя нещата тук. Като свършите, ще се погрижа да ви нахраня.

— Да оправим нещата? — повтори Джинкс.

Старицата я огледа.

— Когато бях дете, семейството ми си имаше свои негри. Давах ми една да си играя. Напомняш ми на нея.

— На колко си била тогава, на сто години ли? — попита Джинкс.

— На четири-пет — отвърна старицата. — Загубила съм представа за годините си, но съм почти на осемдесет. И като си толкова нахална, трябва да знаеш, че онова малко момиче, което ми давах, взе да мисли, че може да е сред ония привърженици на Линкълн. Двете влязохме в стълкновение и баща ми я продаде на една пътуваща къща на греха.

— На какво? — попита Джинкс.

— Направиха я курва — отвърна старицата.

— Сигурно е изпитала облекчение — рече Джинкс.

— Просто се захващайте за работа — прекъсна я старицата.

21.

Щом започнахме да чистим, старицата седна в един люлеещ се стол и постави пищова в скута си. Бе доста далеч от нас, за да успее да го вдигне достатъчно бързо.

— Да не ви се прииска да изхвърлите нещо ценно — рече тя.

— И какво ще е то? — попита Джинкс.

Май бе твърдо решила да я застрелят.

— Каквото и да е, малка устатнице — рече старицата.

— Джинкс, помогни ми да изправим масата — казах с надеждата разговорът да вземе друга насока.

Изправихме масата, подредихме столовете, донесохме метла и пометохме счупените чинии. Всичко бе потънало в прах и имаше достатъчно да препишеш Библията от времето на крал Джеймс с пръста си при малко повече старание и всеотдайност.

Реших, че вътре се е водила битка и които и да са били сбилите се, те сериозно са се занимавали с това. Навсякъде бяха разхвърляни всякакви неща, имаше дори и изсъхнали лайна по пода. От тежкия слой прах и изсъхналите лайна бе лесно да се разбере, че битката се е водила доста отдавна и нещата са били оставени както са си.

Над камината висеше рафт само на един гвоздей. На стената до огнището бяха подпрени брадва и секира. В камината имаше метален прът и той минаваше от едната до другата страна, а на него бе окачено голямо черно котле. Под него гореше слаб огън. Видях къде старицата бе насякла част от мебелите за огрев.

Докато чистехме, я наблюдавах с крайчеца на окото си, а с другото — брадвата и секирата. Не исках да добавя и убийство към престъпните си деяния, но още повече не ми се щеше да бъда убита, което си помислих, че може и да влиза в плана.

Старицата посочи една метла на Джинкс, тя я взе и отиде да мете. Бабата отвори вратата, така че да може да измете праха и всичко останало навън. Беше стара метла, саморъчно направена от леко изкривена пръчка, връв и слама. Представих си, че вероятно я яха из стаята по пълнолуние.

Това продължи известно време. Чистенето, де. Чудех се какво става с мама и Тери и получих отговор на въпросите си, когато почти бяхме оправили мястото.

Мама, която не ме бе послушала да стои там, където е, и да не тръгва без нас, застана до отворената врата точно когато Джинкс измиташе някакъв боклук навън. Подаде хубавата си глава вътре. Когато го стори, старицата опря пищова до носа ѝ и вместо поздрав рече:

— Хайде, влизай. Има много работа.

Мама погледна оръжието и старата жена, после Джинкс, която държеше метлата, след това — мен. Тъкмо бях приключила с оправянето на всички столове и седях, изплезила език.

— Не ме послуша, нали? — рекох ѝ.

— Обхвана ме тревога — отвърна мама.

— Аз пък съм хванала оръжие — рече старицата. — Влизай в къщата.

Мама влезе и се залови веднага за работа. Старицата седна отново в люлеещия се стол и се заклати напред-назад с насочен към нас пистолет.

Успях да се приближа до мама и да я попитам:

— Къде е Тери?

— Долу при реката — отвърна тя. — Реших, че нищо няма да му се случи, докато ви намеря.

— Казах ти да стоиш там — рекох ѝ.

— Можеш да ми казваш каквото желаете — отвърна тя, — а аз мога да постъпвам както аз искам.

— Млъквайте всички — обади се старицата.

Ние измихме чиниите и оправихме двете стаи в къщата. Тогава старицата ни накара да излезем навън с насочен в гърба ни пищов и стигнахме до куп дърва. Имаше и брадва с ръждясало острие, забита в един пън, както и разпръснати подпалки наоколо. Някои от цепениците бяха разцепени на две, но повечето бяха големи дървета, още с клони по тях. Можеше да се види къде са били дялани тук-там. До дънера имаше дървена количка, а покрай нея беше обрасло с трева.

— Вече ми отнема твърде много време да свърша каквото и да било — рече тя. — Някога можеш да отсека цяло дърво и да го направя на цепеници или дърва за огрев, или пък на подпалки, дори и на

клечки за зъби. Нямам вече сили да бутам количката, камо ли да сека дърва.

Тя накара Джинкс да вземе брадвата и да нацепи дървата. Накара мен и мама да ги събираме и да ги товарим в количката. Бе достатъчно хитра да не се доближава твърде много до нас, особено до Джинкс, която размахваше брадвата с ентузиазъм, който имаше много малко общо с цепенето на дърва. Всеки път, когато я стоварваше, можехме да си представим как разцепва главата на оная баба от горе чак до под челюстта.

Докато работехме, старицата не откъсваше поглед от мен и мама и накрая каза:

— Вие двете нещо да не сте роднини?

— Майка и дъщеря — отвърна мама.

— Много си приличате в лице, само дето момичето има по-здрава челюст — рече старицата.

Не мога да кажа дали нещо от това бе предвидено като комплимент, но бях изненадана черти на мама да бъдат разпознати у мен и думите ме накараха да се почувствам някак добре, дори и да имах яка челюст. В този момент цялата оная работа с Тери, който лежи долу при реката, започна да ме безпокои. И реших, че трябва да кажа нещо по този въпрос, да рискувам, защото ако не го измъкнем оттам скоро, той можеше да умре. Или пък Скунк може да се появи и да го довърши.

Сложих едно дърво в количката и погледнах към старицата и пищова й. На слънчевата светлина можах да видя, че бялото на очите й сълзеше и бе зачервено, а самите очи бяха помътнели и влажни като черупки на орех. Имаше само няколко развалени зъба в устата си.

— Чуйте ме, мадам, трябва да ви кажа, че долу на брега има едно ранено момче. То пътува с нас дотук. Искахме само да получим малко храна и се наложи да го оставим за кратко там. Мама трябваше да го наблюдава, но напусна поста си.

— Тревожех се за вас — повтори майка ми.

Продължих да се пробвам.

— Не искаме да създаваме проблеми. Изчистихме дома ви, събрахме дърва. Тук сме от часове, а той е там долу, ранен е. Не бих искала да ме застреляте, но трябва да слеза на брега и да го доведе. Това е всичко. Всъщност ще са нужни двама да го донесат дотук.

Старицата стисна изсъхналите си устни и присви влажните си очи.

— Ще ви кажа следното. Ще задържа тая твоя майка, а ти и това момиче отивайте там и го донесете. Ще го погледна. Ако не се върнете скоро, ще гръмна майка ти в главата.

— Добре — рекох. — Ала трябва да ни дадете време да стигнем долу, да го вземем и да го донесем. Той е едро момче, изобщо не може да върви, така че трябва да го влачим.

— Просто се залавяйте.

Ние отидохме до брега, където Тери още лежеше в лодката. Двете с Джинкс го измъкнахме оттам колкото можахме по-предпазливо и внимателно го поставихме на земята. После изтеглихме лодката изцяло на брега, завлякохме я под едно дърво. Нямаше време за губене, така че не се опитахме да я скрием, просто я зарязахме. Извадих от нея нашите две тенекии за мас, отнесох ги до място, където растяха къпинови храсти, и ги натиках в тях. Не беше чудесно скривалище, но все пак си бе нещо.

Тери не бе на себе си и гореше като подпаления задник на самия дявол. Хванах го за краката, а Джинкс — под мишниците и го помъкнахме нагоре по брега към полето, обрасло с трева. Наложих се да го оставяме на земята на няколко пъти, да се прегрупираме, но не се отказахме.

Вече ставаше късно, когато тръгнахме към реката, а сега слънцето се бе скрило зад дърветата и светеше огненочервено. След половин час щеше да настъпи мрак.

Замъкнахме Тери до къщата, а като стигнахме, старицата стоеше на вратата с пищова си в ръка. Тя го размаха насреща ни и ние го внесохме вътре. Накара ни да го сложим на стар тъкан килим, който може и да е имал някакъв цвят някога. Мама седеше на стол, с ръце в скута. Близо до камината бяха всички дърва, които бяхме събрали. Количката бе до нея.

— Знам, че не сме ваша грижа — рекох, — ала той със сигурност се нуждае от помощ. Бихте ли ми позволили просто да се погрижа за него по най-добрия начин.

— Отивай там и застани до майка си — рече тя, после размаха пищова към Джинкс. — Ти също, момиче.

Двете с Джинкс застанахме от двете страни на стола, на който бе мама, и седнахме на пода. Бях решила, че щом ми се отвори възможност, ще да скоча срещу тоя стар прилеп и ще пробвам късмета си срещу стрелбата ѝ. Беше ми писнало. Намеренията ми бяха, ако успея да я докопам, да натроша старите ѝ кокали като сухи подпалки.

Старицата се наведе и застана на колене, както би направил кон, който се опитва да се намести, преди да се гътне на една страна. Тя направи нещо подобно, докато изви колене и седна на задника си. Постави пистолета на килима до Тери, посегна и пипна челото му.

Погледна нагоре към нас.

— Вън има кладенец, отстрани на къщата. Една от вас, момичета, но не и двете, да отиде там, да завърти колелото и извади кофа вода и да я донесе тук.

Аз излязох и го направих. Когато се върнах и поставих кофата долу, старицата не ми обърна много внимание. Оръжието лежеше на прашния килим, бе лесно да го грабна. Ала се поколебах. Тя оглеждаше ръката на Тери и нещо в начина, по който го правеше, ме накара да си помисля, че може би знае какво върши. Отидох до нея и седнах отново на пода.

— Тая ръка никак не е добре — рече. — Ей, ти там — обърна се тя към Джинкс. — Отиди до оня сандък, отвори го и ми донеси оная дълга дървена кутия от него.

Джинкс донесе кутията. Този път старата жена хвана пистолета. Предполагам, че цялата тая работа, дето каза, че е имала робиня, когато била дете, и че я продали, я накара да осъзнае, че Джинкс може да е в лошо настроение. Както и да е, тя постави кутията долу и старата жена ме накара да дотъркалям едно дърво. Не можах да разбера защо е необходимо това, но като го направих, се върнах и седнах отново на пода.

Старицата нави ръкава на ранената ръка и когато направи това, аз ахнах от ужас. Не само китката бе потъмняла и изгледаше страшно, ами цялата ръка, чак близо до лакътя. Жената постави кокалестите си пръсти отстрани на врата му.

— Няма ясен пулс — рече. — Няма да живее дълго с тази ръка. А може би и без нея.

— Какво да правим? — попитах.

— Домъкни оная кофа с вода, дето те накарах да донесеш, и я налеј в она казан до огњя. Свали този, дето е окачен над него, распали и сложи водата да заври. Ще трябва да отстраня тая рѣка.

— Да я отстраниш? — повтори Джинкс.

— Трябва да се отреже — рече старата жена.

— Върви по дяволите — рече Джинкс.

— Не е мой проблем — обясни старицата, — но трябва да се отстрани и знам как да го направя.

— Може да ни пуснеш да отидем да намерим лекар — рекох.

— Мога, но няма да го направя — отвърна тя. — Освен това нямам кола и си изядох катѣра за оран, именно затова в къщата бе истинска бѣркотия. Излязох и го застрелях, не можах да го убия, той влетя вътре през отворената врата и последва страхотна борба. Обзалагам се, че го прострелях четири пѣти. Риташе, мятасе се и хвърляше кѣчове. Преобърна всичко тук. Дори като се сгромоляса, трябваше да презаредя и да стрелям още два пѣти. Много обичах тоя катѣр. Казвам ви го, за да разберете, че вас, хора, дори не ви познавам. Тѣй че не се опитвайте да се опѣвате.

Това, което ви казвам, момичета, е, че докато го завлечете до лекар, дори и да ви пусна да трѣгнете, той ще се вкочани като спечена буца прѣст. Дори и да отстраним рѣката, няма голям шанс. Много е зле.

Ние просто седяхме там втрещени и се опитвахме да проумеем това, което ни казва.

Старицата потупа дѣрвената кутия.

— Това тук са хирургически инструменти — рече тя. — Баща ми беше хирург по време на Гражданската война, а след войната бе доктор в другия край на Тексас, близо до някакѣв град на име Мейсън. Като бях само на около дванайсет, му помагах да се грижи за хората. Знам как се прави това. Помагах му няколко пѣти, даже два пѣти го върших сама, когато той поостаря, разболя се и започна да пие. Никой не разбра, че аз съм го направила, защото пациентите бяха упоени с етер. Аз обаче знаех как да свърша работа, защото бях гледала татко. Ще трябва да работя бѣрзо, да отмахна парче кожа и да разрежа с трион кокала. Ще съм свършила още преди да успеете да си обѣршете задника.

— Не можеш да му причиниш това — възрази Джинкс, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Твърде красив е да загуби ръката си.

— Всички са по-хубави днес, отколкото ще са утре — отсече старицата. — Но мъртъв изобщо няма да е хубав.

— Трябва да грабна една цепеница и да ти размажа главата — разпали се Джинкс.

— Можеш да опиташ — отвърна старицата. — Ала аз знам как да му дам шанс. Не мога да направя това с разбита глава. А ръката ми добре познава този пистолет. Беше на баща ми, убивал е янките с него. Зареден е с патрони, цели шест. Добър стрелец съм. Избила съм доста дивеч, един подивял катър, а когато бях млада и хубава като майка ти, веднъж гръмнах един ухажор, който не знаеше къде да си държи ръцете. След като умря, баща ми и братята ми го провесиха на въже от едно дърво, обикаляха с коне около него и го удряха със сопи, докато вече не можеше да се познае дали е мъж или телешки бут. Значи съм имала куража да го направя.

— Защо ще ни помагаш? — попитах я.

— Не знам точно — отвърна старицата.

— Ръката му е зле, деца — обади се мама. — Наистина е зле. С всеки изминал момент се влошава.

— Искаш да кажеш, че трябва да я отрежем? — попитах.

Старицата се обади, преди мама да успее да отговори.

— Ако не искате, имам лопати отзад зад къщата. Ще ви прилегнат хубавичко на ръцете, та да изкопаете гроб.

Погледнах към Тери. Дишането му едва се забелязваше.

— Давай, направи го — рече мама.

— Какво? — възкликнах. — Как така ти избираш?

— Някой трябва да го направи.

— Тя е само една зла старица, която иска да отреже нещо, каквото и да е и на когото и да е — намеси се Джинкс. — Не можеш да казваш нищо. Той е наш приятел, не твой.

— Мога да го направя, мога и да не го правя — рече старицата.

— Може ли да го погледнем по-отблизо? — попита Джинкс.

Старицата вдигна пищова, отмести се малко назад по задник и рече:

— Гледайте колкото щете, но ако ме нападнете, ще стрелям.

Джинкс се приближи първа, след нея и аз. Тя се наведе, погледна съвсем отблизо.

— Тери — прошепна.

Той не отвърна. Очите му бяха обърнати нагоре, подбелени, с цвета на току-що снесени яйца.

Тя докосна потното му чело.

— Толкова пари, Сю Елън.

Аз също го пипнах и побързах да се съглася.

— Сякаш в него пламти буен пожар.

Погледнахме ръката му. Беше почти черна вече и подпухнала като тлъсто парче шунка. По черното имаше червени ивици и плътта му се бе нацепила. Миришеше силно на гнило. Изтичаше гной, а мухите бяха снесли ларви в раната.

— Смятам, че нямаме избор — рекох и погледнах Джинкс.

— Не съм съгласна с този — каза тя.

— Няма ли някъде доктор наблизо? — попитах старицата.

— Можете да го закарате с лодка, ако ви пусна, а няма да го направя. Имам нужда от вас, хора, да ми помагате тук. Стара съм. Нямам си никого.

— Единствените приятели, които можеш да имаш, и тях ги държиш на мушката — рече Джинкс.

— Май е така — рече старицата. — Но мога да го понеса.

Погледнах към мама. С годините се бях научила сама да решавам, но сега ми бе нужен съвет.

— Какво да правим, мамо?

— Най-добре ще е да го види лекар — отвърна тя. — Ала дори и той няма да може да спаси ръката му. Вече я е загубил. Единствено важно сега е да не загубим Тери. По-добре да изгубим част, а не целия него.

— Послушайте я — рече старицата.

— Трябваше веднага да го заведем на лекар — каза Джинкс. — Още като пострада.

— Трябваше, можеше — измърмори старицата.

— Режи, стар прилеп такъв — рекох със сълзи на очите. — И го направи както трябва. Както трябва, че с оръжие или не, Бог да ми е на помощ, ще те убия, ще те провеся на някое дърво и ще те удрям с пръчка, както баща ти и братята ти са сторили с горкия човек.

— Щом си умрял веднъж, вече няма значение — отвърна тя. — Нищо няма значение.

— Направи го тогава! — извика Джинкс. — Направи го! Направи го и приключвай, стара вещице!

— Вие отстъпете натам. Ще имам нужда от теб, жено — рече тя и кимна към мама. — А вие двете ще трябва да правите каквото казвам, когато ви извикам. Гледайте водата да е гореща.

Старицата отвори дървената кутия. Вътре имаше кожен ремък, тя го взе, завърза ръката на Тери над лакътя и го затегна с метален пръстен с винт, който извади от кутията. Извади и малка бутилка и я постави на пода.

— Тук трябваше да е етерът — каза тя, — но нямам повече. Ще трябва да мине без него.

— За какво е той? — попита Джинкс.

— Да го упои, замайва го — отвърна тя. — Не усещат силно болката.

— А за Тери какво ще има против болката? — попита Джинкс.

— Нищо, освен да действам бързо — рече тя. — Може да излезе от унеса си и ако това стане, ще трябва да го държите. Ще натискате главата, ръцете и краката. Може да се наложи да седнете отгоре му, но трябва да го държите здраво.

Тя преплете старите си кокалести пръсти и леко ги изпука.

— Да се залавяме.

22.

Старицата затегна кожения ремък и завинти пръстена. По цялата ръка на Тери рукна гной, от китката и по-нагоре.

— Ще режа под лакътя колкото сметна за нужно. Ще отрежа доста от кокала и ще запазя колкото мога кожата, но голяма част е изгнила. Може да не успея да я загърна. Може да стърчи чукан, което няма да е добре. Но каквото — такава.

Старицата ни погледна.

— Сега ще оставя този пистолет настрана и може да се сборичките за него, ако щете. Не съм толкова силна вече. Но ако го направите, това момче няма да бъде оперирано. Ако го грабнете, след като свърша, може да реша да не го затворя както трябва. Трябва да оставите пистолета за мен. Чета в очите ви, че имате планове, но ви казвам, когато го срежа, разрежа с триона и го зашия, вие ще имате нужда от мен, за да сте сигурни, че няма да загине. Във всеки случай и това е възможно. Но трябва да ме оставите на мира, защото ако той има някакъв шанс, това съм аз.

В кутията имаше триони и всякакви ножове. Старицата взе каквото ѝ трябва, накара ни да ги отнесем до котлето и да ги сложим във водата, която сега вреше бурно. Затегна пръстена още малко и опъна ремъка на ръката му. Тери простена веднъж, после млъкна и застина неподвижен.

В кутията имаше щипци, накара ни да ги потопим във водата и да ги използваме да хванем инструментите, да ги извадим оттам и да ги поставим в кутията. Реших, че ако се опитваше всичко да е чисто, то имаше вероятност кутията да не е много стерилна, но моментът не беше подходящ за такива мисли. Беше най-доброто, което можеше да получи, и аз го знаех.

Когато инструментите малко се поохладиха, тя ги чукна в дръжките на триона с ръце, които не изглеждаха кой знае колко чисти, и каза:

— А сега по-добре го дръжете здраво.

Можете да си представите колко бе зле. Тя започна първо с ножа, разряза плътта дълбоко и тогава Тери започна да крещи. Опита се да седне, но Джинкс седна на главата му като слон връз табуретка. Аз държах краката му, мама — здравата му ръка, а старата вещица държеше другата за моравата китка. Разряза ръката в кръг все едно правеше нарез на стрела, после захвърли ножа настрана, грабна триона и продължи с него. Режеше бързо. Когато почти бе срязала костта, спря и седна назад — изпотена, дишаше тежко.

Тери крещеше толкова силно, че можеше да събуди и мъртвите, и като се има предвид, че Джинкс бе седнала точно върху главата му, това си бе истински подвиг. Опита се да се освободи от нас, но ние го държахме здраво.

— Не съм вече толкова млада, както някога — каза старицата.

— Изтощих се, но още не съм свършила с тоя кокал. А и трионът се е изтъпил.

Без да каже нито дума, мама взе резервно острие и го затегна на мястото на старото. Залови се за работа и свърши само за няколко секунди. Когато приключи, старата жена, която бе срязала ръката така, че бе оставила голямо парче кожа да виси, сега го преметна, загърна, извади от кутията игла и дебел конец и се захвана да шие.

Някъде по това време Тери престана да крещи и да се мята и за миг реших, че Джинкс го е задушила със задника си. Ала когато тя стана от главата му, веднага забелязах, че диша. Беше припаднал.

Старицата дишаше тежко и ми се стори, че чувам как сърцето ѝ блъска в гърдите като пеперуда с крилете си в някой буркан.

Джинкс взе пистолета от пода.

— Сега, след като е закърпен — рече тя и го насочи, — май мога просто да ти пусна един куршум в главата.

Старицата я погледна така равнодушно все едно гледаше салатата.

Трябва да кажа за Джинкс, че е от онези хора, дето са способни да извършат онова, за което говорят, защото тя дръпна спусъка. Чу се щракване. Тя зареди и стреля отново, но нищо не се случи. Погледна надолу към пистолета.

Старицата почеса брадата си и рече:

— Вътре има патрони, но в тях няма барут. Отворих ги и го изсипах. Използвах го веднъж да обгоря една рана на коляното си. Върши добра работа, ако знаеш какво правиш, и може да отнеме

болката, но не използвай много, да не се подпалиш или да ти гръмне задникът.

Джинкс вдигна пистолета, сякаш искаше да удари старицата. Мама хвана ръката ѝ.

— Тя е лоша. Не е нужно и ние да ставаме такива.

— Не съм чак толкова лоша — възрази старицата и изглеждаше наистина изненадана, лицето ѝ бе увиснало подобно на восък, който се стича от запалена свещ. — Спасих живота на това момче. Просто съм сама тук и никой не ми е останал да се погрижи за мен.

— Никой няма и да поиска — сопна се Джинкс и рязко освободи ръката си. — Да не би да им е притрябвало?

— Всички се нуждаят от малко помощ — рече старицата. — Всеки човек трябва да си има някого.

— Невинаги го получават — отвърна Джинкс.

— Права си — съгласи се старицата и се опита да се надигне от пода, но не успя.

— Предлагам да я изнесем навън, да я увесим на някое дърво и да я налагаме с тояга по главата — рече Джинкс. — Както Сю Елън каза, че трябва да го направим, също както тая дърта вещица рече, че баща ѝ и братята ѝ са сторили с оня човек.

— Няма да постъпим така — намеси се мама.

— Нямаш думата в тая работа — срязва я Джинкс, но не отиде подалеч.

Мама посегна и грабна пищова от ръката на Джинкс, захвърли го, той се удари в стената, от удара от един рафт се разхвърча хоросан и се разби на пода.

— Не желая да чувам това повече — рече мама. — Имам право на глас. Може и да нямах в началото, но преминах през всичко, през което минахте и вие. Казвам каквото си искам и ако смяташ, че можеш да правиш с нея каквото ти искаш, ще трябва да започнеш първо от мен. Ние не сме такива хора. Ако беше я застреляла, щеше да съжаляваш. Не би искала да си такава. Ти не си такава.

— Мога и да стана — отвърна Джинкс.

— Права е, Джинкс — намесих се. — Ние не сме такива. Не искаме да сме също като нея.

Джинкс се загледа в пода в кръвта на Тери, която се бе насъбрала на локвичка там. Погледна старицата, която се опитваше да предизвика

състрадание. Дори някое куче с трън в лапата не би изглеждало така окаяно като нея.

Мама ѝ помогна да стане и я отведе до люлеещия се стол. Щом вече се озова там, тя се залюля леко, гледаше ни яростно с влажните си очи и дишаше тежко.

— Трябва да почистите тая кръв от пода ми — рече между две глътки въздух. — Направих услуга на вашето момче, сега и вие ми отвърнете със същото. Дължите ми го.

— И ти си една — рече мама и поклати глава.

Погледнах към Тери, после към старицата.

— Ще го сложим в твоето легло и точно там ще остане, докато е достатъчно добре, за да си тръгнем. Ще ти се наложи просто да спиш в тоя стол няколко дни. Надявам се само, докато е в гнездото ти, да не пипне някоя болест или част от лошотията ти да не е под завивките, та да се лепне за него.

Старицата сбърчи нос, затвори очи, облегна се назад в стола и се залюля бясно.

Излязохме навън до кладенеца и донесохме вода, за да почистим. Навсякъде по пода имаше кръв, ние също целите бяхме оцапани с нея. Мама стопли вода и изпра дрехите ни, докато ние стояхме там, увити в одеялата на старицата. Мама дори помогна и на нея да смени дрехите си и я поизбърса малко. Всичко това свършиха насаме в спалнята. Ние избърсахме кръвта от пода, навихме на руло килимчето, където бе опериран Тери, и го сложихме в отсрещния край на стаята.

Намерихме малко уиски и го изляхме върху чуканчето на Тери, за да не се инфектира. Старицата имаше аспирин, дадохме му два. Той все още бе в несвяст и се съмнявам, че ще си спомни, че ги сдъвка и отпи вода. Когато мама го преоблече в изпраните му и изсъхнали дрехи, ние го отнесохме до спалнята, сложихме го в леглото, подпряхме го с възглавници и го завихме с тънко одеяло.

Взех един парцал, върнах се в другата стая, вдигнах отрязаната ръка и я поставих в кутията с трионите, после я затворих. Сложих я на полицата над камината. Не знаех какво друго да направя с нея.

Влязох и погледнах Тери, поседях на стола до леглото известно време, после бе ред на Джинкс да се опъне.

В другата стая старицата още беше в люлеещия се стол. Мама намести няколко възглавници да ѝ е по-удобно, донесе одеяло и зави коленете ѝ. Беше вече почистена, но продължаваше да е с онова глупаво боне на главата, а по него имаше капки от кръвта на Тери оттам, откъдето от раната бликна, когато първо го срязва. Тя се люлееше и гледаше огъня в огнището.

Мама използва едно голямо черно котле да сготви листа от глухарчета, които бе откъснала пред входната врата на къщата. Намери бутилка оцет, сол и черен пипер и направи каквото можа.

Докато течността в котлето къкреше, се спусна тъмна нощ. Отидох да се уверя, че резето на вратата е пуснато. От вътрешната страна на прозорците имаше дървени вратички, които се затваряха отвътре. Затворих ги и пуснах резетата.

— На два от прозорците има мрежа — обади се старицата. — Може да оставиш капациите отворени. Ще е по-хладно.

Не ѝ отговорих. Бях предпочела по-хладния въздух, но си мислех за Скунк. Бях престанала да мисля за него известно време, но сега той отново се върна в мислите ми.

Занесох на Джинкс купа от манджата с листа, върнах се, взех и своята. Седнах на пода близо до мама и старицата, която мляскаше тези сготвени треви с беззъбата си уста така звучно, че и някой шопар би излязъл от стаята от неудобство. Ние обаче не можехме да излезем, трябваше да го понесем. Затова си седяхме и хапвахме. Беше вкусно, макар че всичко би имало хубав вкус в този момент, стига да не ти строши някой зъб.

Когато старицата свърши, тя ми подаде купата си да я сложа настрани, облегна се назад и постави ръце на корема си.

— Невинаги съм живяла така. Печелехме от памука. Имахме роби. Спомням си. Бях... чакай да видя... на десет години, когато войната между Севера и Юга стигна до злочастния си край. Захванахме се да гледаме царица, когато приключихме с памука, и известно време я карахме добре. После се случи това-онова, малко жегга някоя година, недостатъчно дъждове и паднахме в дупка, от която изобщо не можахме да се измъкнем. На татко накрая му писна и се гръмна. Мама избяга с някакъв си, сестра ми се омъжи и замина на север. За някакъв проклет янки, можете ли да си представите? А той

бил преди това войник в армията срещу Юга. По-скоро бих се примирила да се захване с някой крадец на коне.

— Както и да е, заради това повече никога не си проговорихме, нито си писахме. Брат ми замина на война и не се върна. Може да са го убили, може и да е останал там. Никой не знае. Не чухме повече за него. Накрая трябваше да продам къщата и земята. Запазих това парче накрая на имота, построих къща и съм тук от години. Онези, които купиха земята, която бе моя, се отказаха и заминаха, а наоколо всичко обрасна с гори и храсталаци. Така че, предполагам, е все едно, че всичко ми принадлежи. Омъжих се веднъж, но Хайръм обичаше да се забърква с други жени. Застрелях копелето и казах на всички, че е избягал.

— Убила си го?

— Съвсем мъртъв е — рече тя. — Никой не знае освен мен и вас тук. Запазих го в тайна по причини, които смятам са ясни. Сега, на тая възраст, на която съм, какво значение има кой знае за това? Беше погребан близо до мястото, където почва гората, преди около трийсет и пет години. Преди около пет намерих череп в двора, изровен и изгризан от койот, както изглеждаше. Напълно сигурна съм, че това беше Хайръм. Размазах го с брадвата. Още бях достатъчно силна тогава, за да го направя. Напоследък нещо не съм добре с гърба. Нямам сили да направя каквото и да е. Последното, което свърших, бе да убия катъра, да го одера и да го изям. Не бих го направила, но не можех повече да го изхранвам, а и самата аз бях гладна. Беше добър, верен катър и двамата с него доста земя изоряхме по наше си време. Смятам, че ако той бе измислил някакъв начин да убие мен и да ме изяде вместо царевица, щеше да го направи. Струва ми се, че аз просто първа успях да го докопам.

Ухилих се неволно.

— От убийството на оня катър така грохнах, че никога не се съвзех повече. Ето защо се зарадвах да видя всички ви.

— Можехме да изчистим това място за малко храна — рекох. Нямаше нужда да ни заплашваш с пицова.

— Той е празен.

— Не знаехме това.

— Искях да ви задържа. Май дълбоко в себе си знаех, че няма да се получи. Но ми се стори добра идея за момента.

В този миг сама се изненадах от себе си, че изпитвах съжаление към нея.

— От какво се боите всички вие? — попита тя. — От какво бягате?

— Кой казва, че бягаме или се боим? — рече мама.

— Очите ви издават — отвърна старицата. — Начинът, по който се оглеждате. Проверявате вратата и прозорците.

— Какво значение има за теб? — попитах.

— Никакво, освен че ако дойдат за вас, може да пострадам и аз — отвърна старицата. — Мисля, че заради това имам право да знам.

— Ти изгуби всякакви права, като ни задържа за заложници — рекох ѝ.

— Може би трябва да знае — обади се мама. — Може би го е заслужила, задето спаси Тери.

— Тя просто искаше да провери дали още може да отреже нечия ръка — отсякох.

— Аз и майка ти свършихме добра работа, нали? — попита старицата. — Ние двете спасихме това момче.

— Аз още те мразя — извика Джинкс от другата стая.

— Е, добре, ето я кратката версия — започнах аз. — Вбесихме някои хора. Отиваме в Калифорния, а те са пратили по следите ни някакъв си Скунк. Толкова ти стига да знаеш.

— Скунк? — повтори старицата и можех да се закълна, че дори и в мрака там, в осветената единствено от огъня от камината стая, я видях да пребледнява.

— Знаеш ли за него? — попитах.

Тя кимна.

— Ако това изчадие е по петите ви, все едно сте мъртви, само си мислите, че мърдате.

— Не възнамерявам само да се търкалям и да му позволя да ме пипне — рекох.

— Няма значение — отбеляза старицата.

— Има за мен — възразих.

— Това, което трябва да направиш сега, е да отидеш в спалнята, да потърсиш в роклята от шифон патроните за пистолета, да ги вземеш и да го заредиш. После трябва да вземеш пушката от килера. Тя е заредена, там има и кутия с патрони за нея. Щях да се опитам да я

взема по-късно и да ви отнеса главите, но не мисля, че мога да се измъкна от тоя стол вече. Съмнявам се, че ще ми помогнеш да стигна дотам, за да си я докопам.

— Правилно си разбрала — извика Джинкс.

Отидох и взех от килера патроните за пистолета и за пушката, както и самата нея. Дадох пистолета на Джинкс и тя го зареди, а аз се върнах в стаята с пушката в ръце. Беше двуцевка, дванайсети калибър. Взех кутията с патрони за нея с мен, седнах на пода и поставих двуцевката в скута си, а кутията — наблизо.

— Сигурно — рече мама — той вече се е отказал.

— Никога не се отказва — рече старицата. — Може да прекрати за малко, да се отегчи или да реши да заmine да разгледа нещо, което не е виждал за ден-два, но ще се върне.

— Дрънкаш врели-некипели — рекох.

Тя поклати глава. Облиза устни и рече:

— Чувала съм мама и татко да разправят, че са познавали майката на Скунк. Че след като робите били освободени, тя работела за нашето семейство, перяла, вършела разни работи, готвела. Живеела в барака накрая на имението на предишния си господар Евал Търпин. Той отдавна бил умрял, но внукът му, Джъстин, живеел там и нямал живи роднини. Но пък онези, които били роби преди, оставил да живеят във фермата, както и децата им и внуците също. Не ги наемал на работа, нито им плащал нещо, защото самият той нямал нищо. Също като моето семейство — когато памукът вече не бил господар, семейството му се разорило завинаги.

Една от жените, които живеели там, се казвала Мери. Тя забременяла от негър с наполовина команчи кръв, и родила. Нарекла детето Абсалом. Изобщо не бил наред, разравял земята с пръчка, убивал мравките и се хилел. Така казваше татко. Казваше, че не спирал да приказва, но повечето били глупости. Дори заподозрели, че е убил една от ценните хрътки за лов на миещи мечки на баща ми, като я нахранил с месо с парчета стъкла в него. Татко казваше, че никога не разбрал това със сигурност, но го подозираше. Казваше, че старото куче било от най-добрите и следвало Абсалом навсякъде като домашен любимец, а после момчето му сторило това. Вероятно само за да го гледа как страда.

Когато Абсалом бил малък, на баща му, мелеза, му омръзнало да го слуша да бръщолеви; затова веднъж го натиснал, изтръгнал езика му с клещи, избягал и вече никой не го видял. Не минали и няколко години и когато момчето било на около десет майка му започнала да се бои от него. Казвала, че се събуждала нощем, а той стоял надвесен над нея и я гледал — също както гледал и мравките. Един ден го подбрала, качила го на една лодка. Тогава бил рождения ден на момчето и покъсно тя разправяла, че сметнала момента за подходящ. Казала му, че отиват за риба, но вместо това го изтикала от лодката, блъснала го във водата, навела се и го натиснала надолу, под водата.

Баща ми каза, че го направила и не съжалявала за това, защото мислела, че в това дете има нещо сбъркано и че е сторила нещо, което била длъжна да стори. Онова, което Бог би искал от нея да направи. Казала, че виждала очите на момчето да я гледат изпод водата, помежду пръстите ѝ, докато го натискала надолу. Казала, че очите му били ледени като стъклени топчета. Ама той не се удавил. Тя взела едно от веслата и го ударила няколко пъти. И реката го отнесла. Помислила, че е мъртъв. Но накрая той излязъл на брега и оцелял. Заживял в гората като някое диво животно — край него се разнасяла воня, и затова започнали да го наричат Скунк.

— Вече съм им разправяла тая история — обади се Джинкс.

— Добре тогава — рече старицата, — ако си я разказала по същия начин като мен, значи си им казала истината.

— Оная част с клещите беше нова — рече Джинкс.

— И малките детайли имат значение — отбеляза старицата.

— Пропусна да споменеш как живее по места, над които окача кости и тем подобни и те дрънчат от вятъра.

— Не съм я чувала тая част.

— Не ни каза нищо повече от онова, което повечето хора разказват — отбеляза Джинкс. — Не ти вярвам, че баща ти е познавал Скунк или майка му. Мисля, че само дрънкаш глупости.

— Разказвам я както са ми я разказали на мен — рече старата. — Белите хора са надеждни и честни.

— Ха — викна Джинкс.

— Ето ти сега още подробности — рече старицата. — След като Скунк пораснал, след като всички мислели, че е мъртъв и се е разложил в горите, той се завърнал. Бил вече млад мъж и някак си бил

оцелял. Татко каза, че една сутрин Джъстин Търгаш отишъл до колибата на Мери, защото бил започнал да се среща с нея тайно, но като стигнал там, тя била одрана и закована от страни на бараката, опъната като животинска кожа. Останали били само главата и кожата, а между зъбите ѝ бил пъхнал гребло за лодка. Никога не го забравил и така всички разбрали кой е бил. Вътрешностите ѝ били извадени, струпани на дънера за цепене на дърва в двора, и още били топли. Търгаш бил изпуснал Скунк само за няколко минути. Китките ѝ ги нямало. Отрязани били. Казват, че така постъпва всеки път, когато убие някого — заради това, че ръцете на майка му са го натискали под водата, той се опитвал да изплува, ала ръцете ѝ го натискали надолу. Не мога да твърдя, че това е причината, но така говорят хората. Не може да понесе мисълта за тях, защото нейните се опитвали да го удавят.

Както и да е, след време се разчуло за него и станало известно, че е следотърсач и убиец, ако му платиш с онова, което пожелае. Мислех си, че досега може наистина да е умрял, но ако разказвате вашата история вярно, смятам, че не е.

— Не — рекох. — Не е. Ала не сме го виждали от дни.

— Той е като жегата, вятъра, дъжда и земята — рече старицата. — Дните за него не значат нищо. Той не е във времето. Върши каквото върши, защото са го накарали, и получава нещо в замяна. Обувки или храна, шапки или друго. Или поне такива са причините, ако погледнеш повърхностно, но ако се поразровиш мъничко има нещо повече при него и то е, че му харесва. Влече го да убива и за него това е наслада. Веднъж щом се захване за някоя работа, той ще я довърши, дори и адът или бурни води да се стоварят върху му, дори и да му отнеме време да го извърши. А сега вие сте довели този жесток убиец до моята врата.

— Май ти беше нужна компания — рече Джинкс.

Старицата поклати глава.

— Мисля, че няма значение. Съдбата вече ме е набелязала. Скоро ще умра.

— Стара глупачка — рече Джинкс. — Ти си почти на триста години. Разбира се, че ще умреш скоро, а вече трябваше и да си умряла.

— Хайде да млъкнем, преди да сме събудили Тери — рече мама.
— Да го оставим да си почине.

23.

Беше рано сутринта, слънцето се процеждаше леко през цепнатините на кепенците като водата по реката, но не това ме събуди. Бяха писъците.

Скочих на крака, хванала пушката. Идваха откъм спалнята. Вратата бе все така отворена и можех да виждам Тери, буден и вече наясно. Изпитваше болка и бе разбрал, че е загубил ръката си, а не е имал право на глас в избора. Беше седнал и се опитваше да спусне крака си на пода.

Джинкс беше на леглото до него и се опитваше да го държи за здравата ръка. Ала той демонстрираше сериозна сила за изнемощял еднорък човек.

Двете с мама се втурнахме натам, опитахме се да го успокоим, но полза нямаше. Той продължи все така — пицеше и крещеше за ръката си, мятеше се. Трябваше и трите да положим усилие да го натиснем на матрака. Накрая се почувства толкова слаб от всичко, което ставаше, че падна на леглото в безсъзнание.

И трите бяхме потресени. Уверихме се, че е добре, че чукачето му не кърви, после излязохме и затворихме вратата.

— Дойде на себе си и се разкрещя да му сложа ръката обратно — обясняваше Джинкс. — Опитах се да му кажа, че трябваше да го направим. Надявам се, че му обясних правилно.

Старицата в своя стол, обърната с гръб към нас, не бе помръднала, докато това случваше. Това вбеси Джинкс.

— Не ти пука за него или за когото и да било друг — викна Джинкс срещу гърба на старицата. — Можеш да го слушаш как крещи през цялата нощ и няма да ти пука.

Тя не отговори, продължи да си седи, без дори да се размърда в стола.

Джинкс направо побесня. Мина отпред, понечи да й каже нещо и млъкна. Изражението на лицето й ни накара да отидем и ние, за да видим какво става. Погледнахме старицата отблизо и видяхме, че

устата ѝ виси отворена. Очите ѝ сякаш бяха запечатани с восък. Бе мъртва.

— Така ставало — рече Джинкс и постави едно ръце на кръста си. — Изобщо не умря в мъки. Просто си отиде в съня си след триста и петдесет милиона години гаднярство.

— Горката жена — рече мама.

Джинкс я погледна объркана и поклати глава.

— Вие пък белите сте едни.

— Не ни сравнявай — рекох, — не изпитвам никакво състрадание към нея.

— Все пак е човешко същество — настоя мама. — Бог е създал всички живи същества, без значение какви са.

— Ами, нужна му е по-добра матрица — отсеке Джинкс, — щото някои от тези, дето произвежда, не си струват разхода на материала.

А сега... не се гордея със следващата част, но не бяхме сигурни какво точно да правим със старицата. Дори не знаехме името ѝ, а истината е, че и не искахме да го научим. Също така в този момент се страхувахме да излезем навън след всички тия приказки за Скунк и макар да знаехме, че ще се наложи след известно време, решихме, че ще ни дойде в повече, отколкото можем да понесем засега. Тъй че това, което направихме, бе да вземем кървавия килим, който бяхме навили и сложили настрана, и да я увием в него. Направихме го толкова добре, че не можеше да се види нищо от нея освен подметките на обувките ѝ в единия край и върха на памучното ѝ боне — в другия. После сложихме нея и килима в килера и затворихме вратата. Стори ни се добра идея за момента.

И така денят напредна и ние се огледахме из къщата за нещо за ядене, намерихме изсъхнали бисквити в печката. Ако имаше достатъчно, щяхме да ги използваме да издигнем стена около къщата, щеше да бъде и солидна при това. Покиснахме бисквитите във вода, за да не ни строшат зъбите, и изядохме онова, което можахме.

Отнесох малко от мокрите бисквити на Тери, който бе започнал да се размърдва. Бе плувнал в пот, но всъщност не само той бе в това състояние. Всички се потяхме. Беше горещо лято, а къщата бе запечатана плътно като портмонето на стара мома. Някой спомена идеята да отворим прозорец, но на никого не му се щеше той да е този,

който ще пусне Скунк вътре, затова просто се ухилихме накриво и устояхме.

Когато влязох в стаята на Тери с бисквитите, мама и Джинкс се бяха вече опънали на дюшеци във всекидневната, защото бе мой ред да съм при него, и тъй като такъв бе случаят, а той бе буден и се нуждаеше от храна, затворих вратата и седнах на стол до леглото.

Опитах се да му дам от омекналите бисквити, но той не пожела никак. Бутна металната чиния в другия край на леглото.

— Не биваше да позволяваш да ми махнат ръката — рече ми.

— Нямаше друг избор. Беше в безсъзнание от доста време, беше ти зле, имаше треска, а ръката ти беше черна като дупка в земята и подпухнала от гной.

Той поседя известно време там и после попита:

— Какво направихте с нея?

— Сложихме я в кутия — отвърнах.

— Къде е сега?

— В другата стая, на един рафт.

— На рафт?

— Не искахме повече да излизаме навън заради Скунк. Старицата знаеше за него.

Разказах на Тери всичко, което бях чула от нея. Завърших със:

— Старицата е мъртва, увита в килим и напъхана в килера.

— Какво се случи с парите и Мей Лин?

— Долу при реката са, под едни къпинови храсти.

— Сигурна ли си, че нямаше друга алтернатива относно ръката ми? — попита Тери.

— Ако това означава „избор“, не мисля.

— Може ли да я видя?

— Ръката ли?

— Да.

— За какво?

— Искам да видя каква ѝ е била формата.

— Вече цял ден откак е отрязана, топло е — рекох.

— Разбирам това — отвърна той.

— Добре — рекох.

Излязох тихичко през вратата и взех кутията. Върнах се в спалнята, затворих пак вратата, поставих кутията на леглото и я

отворих. От нея се разнесе воня като от умряла риба. Тери сбърчи нос и надникна.

— Затвори я, Сю Елън.

Направих го.

— Правилно сте постъпили — рече той. — Стигнало е до необратим стадий.

— Щеше да те убие — рекох. — Старицата, дето ни задържа тук, беше гнусна, гнила като тази ръка, но знаеше как да я отреже, макар че мама трябваше да довърши работата.

— Има старица, увита в килим?

— В килера.

— След всичко, през което преминахме — рече Тери, — подобно нещо не би трябвало да ме учудва.

— Тери, трябва да те питам нещо, което открих, а ми се ще да не бях.

Той ме гледаше, докато аз се опитвах да намеря думи. Не можах — поне не веднага.

— Мислех си, че имаш нещо наум — рече той. — Начинът, по който си се втренила в мен — съмнявам се, че е само защото съм сакат.

— Изобщо не е това.

— Хайде, давай тогава.

— Мей Лин... когато намерихме тялото ѝ, имаше шевна машина, закрепена с усукана тел и завързана на фльонга. По-късно, като бях долу при реката, попаднах на една торба, която ти си завързал. Бях виждала и преди как я отвързваш, но не съм обръщала внимание, защото не можех да повярвам на такова нещо. В този миг обаче ме порази начинът, по който бе завързана на фльонга. Не беше тел, но изглеждаше по същия начин. Накара ме да се замисля. Ти беше така разпален, когато стана въпрос да изгорим тялото ѝ и да отнесем праха ѝ в Холивуд. Майка ти също така е била шивачка, а доведеният ти баща я е накарал да изхвърли каквото има, и тогава всичко си дойде на мястото.

Тери гледаше стената по начин, по който бихте я гледали и вие, ако виждахте вражески войници да настъпват към вас.

— Не знам защо си го направил, Тери — рекох. — Точно това ми беше трудно да разгадая, но мисля, че ти си го извършил. Чувствам се

зле, като мисля така, но със сигурност ми се струва...

— Аз го направих — отвърна той. — Аз съм отговорен.

Макар че сама бях стигнала до това заключение, като го чух да признава, почувствах се, сякаш светът се бе продънил.

— Защо? — попитах.

— Не е каквото предполагаш — рече той.

Отпусна се тежко назад върху възглавниците. В стаята беше задушно, сякаш бяхме в брезентов чувал, пълен с перушина.

— Бяхме толкова близки през годините — рече той, — а сега виж докъде стигнахме.

— Как се случи? — попитах. — И защо?

— Дватамата с нея бяхме започнали да си споделяме тайните. Бях стигнал до заключението, че тя вече смята да отиде в Холивуд. Радвах се за нея, наистина, и дори тогава си помислих, че можем да заминем заедно двамата. Тя ми споделяше много неща и едно от тях беше, че бе сигурна, че може да ме излекува.

— Да те излекува?

— От това, че съм обратен.

— О!

— Смятах, че животът ми ще бъде по-добър, ако момичетата започнат да ме привличат. Знаех от начина, по който мъжете се държаха наоколо ѝ, че ако е възможно да бъда привлечен от някое момиче, то това ще е тя. Ала не стана така. Е, поне не по начина, по който би трябвало да е между момче и момиче, този вид неща. През нощта бяхме при оная дупка, където плуваме, бяхме се покатерили на един голям клон на стария дъб над реката. Беше тъмно и тя беше гола, аз също, както сме правили много пъти преди. Тя се изправи на клона, намести се с единия крак напред и с ръце на ханша ме попита: „Тери, харесва ли ти тялото ми?“

Не бях напълно сигурен как да ѝ отговоря на този въпрос, така че отвърнах нещо такова: „Отлично е. Много хубаво.“ Това направо я вбеси. Не знаех какво се предполага да кажа. Тя рече: „Не можеш ли да ме погледнеш и да ме пожелаеш както мъж пожелава жена?“

Отвърнах: „Предполагам, че не“, а Мей Лин, тя каза: „Всички ме желаят, а ако ти не изпитваш същото, значи си обратен и такъв ще си останеш“ или думи с подобен смисъл. Каза го много гадно и толкова ѝ се ядосах, че я бутнах. Нямах намерение да го сторя, по-скоро дори не

се усетих, че го правя, докато не видях, че пада назад от клона и цопва във водата.

— Тя е скачала много пъти от това дърво — рекох. — Как така това я е убило?

— Не я уби — отвърна Тери. — Погледнах надолу към нея, а тя нагоре, и се разсмях. Не както когато е развеселена, сякаш сме имали някакво неразбирателство, а сякаш знаеше защо съм го направил. Че всъщност съм обратен и не мога да стана такъв, какъвто тя смяташе, че един мъж трябва да бъде. Най-лошото бе, че намираше всичко това за смешно и жалко. Бях толкова разярен, че скочих от клона върху нея — със свито на топка тяло като гюле. И я ударих. Спомням си, че погледнах надолу точно навреме, за да видя обърнатото ѝ към мен лице и забелязах, че изражението ѝ се промени. Вече не ѝ беше смешно, прочетох страх и трябва да призная, че точно в тоя кратък миг изпитах задоволство. Паднах отгоре ѝ. Беше як удар. От него и двамата потънахме дълбоко под водата.

Когато изплувах, вече не бях ядосан, само уплашен. Знаех колко силно се бях стоварил отгоре ѝ. Потърсих я, но не я видях никъде. После я видях да подскача на лунната светлина като коркова тапа. Мисля, че размърда леко глава, сякаш беше замаяна. Носеше се надолу по реката, хвърлих се да плувам след нея с всички сили, но колкото по-усърдно се стараех, толкова по-бързо водата я отнасяше. Не можех да я настигна. Тя се опита да плува, но недостатъчно бързо, че да се справи с течението. Крещеше, Сю Елън. Крещеше, викаше името ми и после потъна.

Бях накрая на силите си. Не се спуснах след нея. Знаех, че ако го направя, ще се удавя и аз. Заплувах към брега. Струваше ми се, че няма да успея да стигна. Част от мен не искаше да успее, но другата, тази на страхливеца, която искаше да живее, не се предаваше. Осъзнах се, като стигнах брега. Погледнах назад към водата, да видя дали ще я открия, но не можах. Тя беше потънала и доколкото можах да разбера, не бе изплувала.

— Исусе, Тери.

— Това не е най-лошото. Тичах по брега, виках името ѝ, но напразно. И тогава стигнах до едно място, където реката правеше завой. Тя беше там. Течението я бе изхвърлило на завоя и се удряше в брега. Сграбчих я и я дърпах, докато успея да я измъкна от водата. Не

знам докъде съм я влачил, но когато погледнах пак назад, реката беше останала далече. Сложих я на тревата. Говорех ѝ. Крещях ѝ. Поставих я седнала, наведох я напред, като си мислех, че ще изхвърли част от водата, но си беше отишла.

Не знаех какво да правя. Паникьосах се. Започнах да се щурам безцелно. Накрая се върнах, взех си дрехите и се облякох. Взех и нейната рокля, защото не можах да понеса да я гледам така гола. Навлякох ѝ я както сварих, оставих я там и реших да си отида вкъщи. Изведнъж това ми се стори най-разумно. Просто ще си отида вкъщи. Почти бях стигнал и си помислих: „Оставих приятелката си да лежи там мъртва в тревата и не възнамерявам да кажа на никого.“ Не мога да го обясня. Смятах, че ако се опитам да кажа на някого какво се е случило, може да си помислят, че съм я убил... Което, предполагам, си беше така. Преди да стигна вкъщи, завих към онова място, където вторият ми баща беше занесъл всички шивашки принадлежности на мама. Беше се вбесил и не просто настоя да престане да се занимава с това, ами накара мен да му помогна да натовари отзад в камиона цялото оборудване, всяко едно нещо, което бе свързано с шивашкия ѝ бизнес. Подкара го към реката — там, където имаше наклон на брега — аз трябваше да се кача в камиона заедно с него и да му помагам да хвърляме всичко долу. Реши, че ще избута шевната машина и тя ще падне в реката. Не успя да стигне чак до водата. Една част от нея се потопи, а другата остана на сушата.

Спомних си тази случка, докато вървах към вкъщи, и тогава помислих, че е най-добре да скрия тялото на Мей Лин. Не изглежда разумно сега, но в онзи момент идеята ме осени така, че реших, че е гениална.

При шевната машина имаше жица. Беше останала, като я вдигахме. Беше тел за завързване на стекове с тухли и беше отзад в камиона. Част от нея изпадна, когато избутвахме нещата на мама. Взех телта и я навих, опитах се да нося шевната машина.

Беше тежка. Отне ми часове да я замъкна, трябваше да спирам, да я слагам на земята, за да си почивам, и през повечето време я влачех. Ала успях да я завлека до мястото, където лежеше тялото ѝ. Занесох първо нея долу при реката, върнах се и завлякох машината, закрепих я към тялото с жицата. Бутнах я във водата и тя я повлече. Тогава се гмурнах и задържах дъха си. Дърпах шевната машина,

докато стигнах до една яма, за която знаех, че съществува, защото бях ловил риба в района. После доплувах до брега и си отидох вкъщи. Промъкнах се вътре. Бях се измъкнал по-рано, за да се погрижа за Мей Лин. Нямахме ме толкова дълго, че си помислих, че със сигурност накрая ще ме разкрийт. Може би исках да стане така. Ала всички спяха дълбоко. Легнах си и се опитах да заспя, но не можах. Няколко дни покъсно ти ме помоли да отидем за риба. Като ми каза къде, разбрах, че е на мястото, където я бях завлякъл във водата. Продължавах да смятам, че е достатъчно дълбоко, че няма значение. Знаех също, че и ако я намерят, подозренията няма да паднат върху мен. Като капак на всичко не можех да повярвам, че това се е случило. Струваше ми се ужасен сън. И тогава я извадихме. Когато дърпахме въжетото, знаех какво сме хванали. Със сигурност, както сега знам, че имам една ръка. Трябваше да си призная, но... не можах. Просто не можах.

След това единственото, за което можех да мисля, бе да я занесем в Холивуд. Преди да се скараме, точно за това говореше тя. Каза, че заминава. Не знаех за парите. Не и тогава. Ала сега, като се замисля, разбирам, че е имала и пари, и план. А онази нощ в пристъп на глупост аз промених тези планове. Аз я убих.

Разсъждавах дълго над това.

— Било е нещастен случай, Тери. Ако се е случило, както казваш. Било е нещастен случай.

— Случи се както ти разказах. Скочих отгоре ѝ. Нарочно го направих. Ала не съм искал да стане така. Трябва да ми повярваш.

— Вярвам ти — рекох.

— Нещастен случай или не, това не ме оневинява — рече той. — Но искам да знаеш, че не съм имал намерение тя да умре.

Вратата се отвори. Влезе Джинкс, легна направо на леглото и постави ръка на гърдите на Тери.

— Чух всичко. Не мога да повярвам, че не си казал и на мен. Вместо това трябваше да се лепна за вратата все едно съм крадец.

— Щях да ти кажа — рече Тери. — Тя ме попита и аз ѝ разказах. Възнамерявах да разкрия същото и на теб.

Погледнах през отворената врата. За разлика от Джинкс, мама не бе чула нищо. Чувах я как тихо похърква. Мисля, че дори да запалиш някой фишек, тя не би го чула.

Тихичко затворих вратата. Джинкс продължаваше да прегръща Тери. Той потупа ръката ѝ със своята здрава длан.

— Не е трябвало да те дразни — каза тя.

— Това не е извинение — отвърна той.

— Е, не е било справедливо — продължи Джинкс. — Ти си, какъвто си, а Мей Лин понякога се смяташе за твърде голяма работа. Няма нужда да се лекуваш от нищо. Аз ти казвам това, ако ще те накара да се почувстваш по-добре. Опитах се да убия оная старица там, и то нарочно, нямаше да е никакъв нещастен случай. Но в пицова нямаше патрони. Само щракна, а после тя си умря сама.

— Така е най-добре — рече Тери.

— Смятам го за разочарование — отвърна Джинкс.

24.

Решихме да не казваме на мама какво ни е разказал Тери, поне не веднага, и ако решим да ѝ казваме, да оставим той да го направи. Не мога да кажа, че се почувствах добре, като научих как е умряла Мей Лин, но повярвах на историята на Тери и някак ми стана по-леко, като разбрах, че не я е убил нарочно.

Стояхме залостени в оная къща цял ден, без кой знае колко вода и без истинска храна, само остатъка от оная супа от глухарчета, която мама бе сготвила и тя се бе вкиснала. Накрая стигнахме дотам, че трябваше да излезем и да намерим нещо за ядене или просто да влезем в килера, където бе старицата, и да чакаме смъртта. Не бях сигурна, че Скунк е още там някъде навън, но ако историите за него бяха истина, възможно бе да е. Ала страхът ни от него не можеше да ни нахрани. Трябваше да домъкна някаква храна в къщата, дори да са само къпини и жабешки бутчета.

Имаше го и она проблем със старицата в килера. Вече бе започнала да вони. Трябваше да бъде изнесена и погребана, дори и да нямаше друга причина, за да не можем да останем в къщата на спокойствие.

Разсъждавах над всичко това, отегчена, ровех из къщата, търсех някакви хранителни запаси — сушен боб или грах или някоя много голяма мишка, и попаднах на стара тенекиена кутия. Отворих я. Вътре имаше избелели сини панделки, малко конци и няколко стари снимки. Бяха на младо момиче и на по-възрастен мъж. Той стоеше прав с ръка върху рамото на момичето. Имаше изражение, сякаш нещо вътре в него е дало назад, заяло и прогнило. Малкото момиче трябваше да е старицата преди много години. Можех да различа нещо в чертите ѝ, което ме накара да си помисля, че е тя, но изглеждаше щастлива. Запитах се дали се е чувствала често така, като е била млада. Трудно ми бе да си го представя, но май беше истина. Мъжът на снимката имаше същото разочаровано и навъсено лице като нея — тя бе станала досущ като него, когато бе пораснала.

Пъхнах снимките обратно в кутията и я оставих, където я бях намерила.

След като ловът за хранителни запаси се оказа провал, решихме, че някой трябва да остане с Тери, а друг щеше да се наложи да излезе в големия широк свят навън, да намери нещо за ядене и да вземе тенекиите с парите и праха на Мей Лин. След това всичко бе като игра на зарове, защото нямаше начин Тери да е достатъчно добре, та да го поставим на дъното на лодката и да отплаваме към Глейдуотър.

Трябваше да съставим план и го направихме. Не е от ония планове, дето ще влязат в учебниците на военните, но все беше нещо, а ето го и него: ние с Джинкс щяхме да вземем пистолета, да отидем да донесем вода, да намерим нещо за ядене и да донесем тенекиите. Мама щеше да остане с Тери и имаше пушката. Ала най-напред трябваше да вземем лопата и да погребем старицата и отрязаната ръка. Идеята да сме заедно с тялото и ръката в къщата и миризмата, която бе започнала да се разнася, ни караше да желаем да се отървем от тях веднага.

Както казах, нищо от това не би накарало Робърт Едуард Лий^[1] да се замисли, но с това разполагахме.

Накарахме мама въпреки възраженията ѝ да заключи след нас. Джинкс носеше пистолета, който сега бе зареден с истински патрони, и ние двете излязохме навън, намерихме лопатата точно където старицата бе казала, че е — отзад под къщата. Намерихме и по-мека пръст далеч от кладенеца и се редувахме да копаем и да държим пистолета. Отне ни около два часа да изкопаем гроба достатъчно дълбок, широк и дълъг, колкото ни трябваше. Когато бе готов, отидохме до къщата, извикахме на мама и тя ни пусна вътре. Двете с Джинкс извадихме старицата от килера. Изнесохме я навън и накарахме мама пак да заключи. Джинкс постави пистолета отгоре на навития на руло килим, едната от нас хвана края откъм главата, другата — откъм краката, завлякохме я до дупката и я оставихме на земята. Джинкс премести пистолета настрана. Вдигнахме отново старицата и я пуснахме в дупката. Няма да лъжа. Не го направихме внимателно, нямаше и никаква церемония. Започнахме да я зариваме веднага, като се опитвахме да бъдем нащрек с едното око заради Скунк. Той не се появи и когато бяхме нахвърлили достатъчно пръст, Джинкс взе лопатата и я заглади.

— Трябва ли да кажем няколко думи? — попитах.

— Какво ще кажеш за „Радвам се, че умря, стара кучко“?

— Мислех си за нещо по-хубаво. Например за това, че спаси живота на Тери, като му отрязва ръката.

— Добре тогава — рече Джинкс. — Давай, ти го кажи.

Върнахме се до къщата, взехме кутията с трионите и ръката на Тери в нея, отнесохме я до едно място край гората, изкопахме дупка и я заровихме.

После слязохме при реката да намерим тенекиите за мас и да потърсим храна. Никъде не видях и следа от Скунк, но изпитвах онова неприятно чувство, че някой ни наблюдава. Нямах го, когато копаехме дупките, но сега се появи и бе силно като сапунена луга за пране. Можеше и да е Скунк или някое птиче гнездо, или просто моето въображение, но каквото и да бе, тръпки пробягаха по кожата ми все едно че пропълзя змия.

Когато стигнахме долу при реката, в тинята до водата видяхме пресни отпечатъци от ботуши, а дъното на лодката, която бяхме измъкнали под едно дърво, бе насечено с брадва. Когато видях това, космите по тила ми щръкнаха като иглите на таралеж. Огледах се във всички посоки, Джинкс — също, обръщаше се с онзи огромен пищов в ръце, но не видяхме никого. Подуших въздуха. Сякаш имаше едва доловима воня наоколо, но бе възможно и да си въобразявам.

Докато Джинкс се оглеждаше, аз отидох до мястото, където бях пъхнала тенекиите под къпиновите храсти. И двете бяха там. Взех ги, постояхме така за миг, опитвайки се да решим какво да правим.

— Той е насякъл дъното на лодката, за да ни попречи да заминем — рече Джинкс.

— Не се налага да тръгнем по реката — рекох.

— Не — съгласи се Джинкс. — Но за него ще е по-трудно да ни хване по нея. Ако излезем и тръгнем, все едно сами да си отсечем ръцете и да си прережем гърлата.

— Нямаме избор.

— Имаме къщата, все е нещо — рече Джинкс.

— Но нямаме храна — възразих.

— Трябва да се погрижим за това.

За крадци като нас нямахме нищо подходящо, в което да носим каквото и да било, така че решихме да се върнем до къщата, да

оставим тенекиите и да се опитаме да намерим торба, в която да съберем храна. Както и казах, не бяхме от онези, дето ги могат първокласните планове.

Докато се връщахме, онова чувство, че някой ни следи, се усили. Дори долових някакво движение отдясно. Джинкс също, защото насочи пищова в тази посока. Ала не се виждаше нищо освен трънак, и то потънал в тайнственост. Тук-там се разреждаше, но бяха най-огромните, най-непроходимите трънаци, които някога съм виждала, бяха по-високи и от най-високия човешки ръст. Виеха се и се усукваха от мястото, на което се намирахме, навътре в гората, чак долу до реката.

Бяха лози и трънаци, които май съществуваха, откак там се е появила гора. На мястото, на което бяхме, бе по-разредено, но като погледнехме по-навътре, ставаше по-широко, по-гъсто и по-тъмно. На места лозите бяха дебели почти колкото палеца ми, а на други — още повече, а тръните, които изглеждаха остри и зловещи като бодлива тел, растяха така нагъсто, че ми напомняха за онези мрежи, които се стесняват в единия край и се разширяват в другия. Рибата влиза през тесния отвор в по-широката част, а после е толкова тъпа, че не се сеца да се обърне обратно и да изплува оттам.

Когато стигнахме до къщата и мама ни пусна вътре, оставихме тенекиите на пода близо до камината. Не й казахме за стъпките и лодката. Тя бе достатъчно изплашена, че сме там навън, а все още предстоеше и да търсим храна.

Като излязохме пак — Джинкс с пистолета, а аз мъкнех чувал и лопата, отидохме близо до гората и намерихме див лук и още зелени глухарчета. Дори разкопахме малко лаврови храсти и взехме корените за чай. Месо би ни дошло добре, но нямаше как да се сдобием с него, освен ако не стреляхме, а нито Джинкс, нито аз смятахме, че сме достатъчно добри да гърмим с пистолет и да улучим нещо, което не бихме могли с по-голям успех да смажем до смърт с приклада.

Накрая насъбрахме кураж и се върнахме надолу при реката, където бяха къпиновите храсти. Набрахме малко и ги сложихме в торбата, макар че се поразплескаха там с всичко останало. Джинкс намери една мъртва риба, изхвърлена на брега до един голям пън. Вдигна я и я помириса.

— Не е мъртва отдавна — рече. — Големичък костур.

— Какво го е убило?

— Тъй като не е оставил бележка — отвърна ми, — ще реша, че просто си е умрял.

Джинкс ми подаде рибата и аз я сложих в торбата.

Беше късно следобед, когато се върнахме в къщата с нашата натежала торба. Тери спеше, а мама седеше по средата на стаята в люлеещия се стол на старицата и държеше пушката. Въздухът бе като опъната жица, лепкав и горещ.

— Дори не знаехме името ѝ — рече мама. — Погребахте я, а дори не знаем как да я наричаме.

— Аз знаех как — сопна се Джинкс.

Мама понечи да каже нещо, но разбра, че ще е безполезно. Никой не бе на нейна страна.

Почистих рибата, сложих вътрешностите и главата в огнището и ги изгорих. Взех един тиган, който изглеждаше достатъчно чист, избърсах го с парцал и използвах малко мас, която старицата имаше, за да изпържа рибата. Мама сготви глухарчетата и смачканите къпини в друг съд. Стана наистина горещо с този огън в тая затворена къща, но трябваше да ядем. Когато рибата, глухарчетата и къпините бяха приготвени, мама обели малко корени от лаврово дърво и свари чай. Ние избърсахме няколко чинии, така че да може да се сервира в тях, и сипахме нашата вечеря. Джинкс занесе на Тери неговата, седна на леглото и първо даваше хапка на него, после взимаше хапка от своята. Виждахме ги през отворената врата. Джинкс се държеше толкова мило, че едва ли не си помислих, че са я отвлекли и сменили с някого, който прилича на нея.

Мама седна със своята чиния в люлеещия се стол. Аз седнах на пода с моята и ние се хранихме с пръсти, защото вилиците и другите прибори изглеждаха доста по-зле от чиниите. Смесените с къпините глухарчета имаха по-добър вкус, отколкото бих си представила, а рибата бе току-що умряла, както бе казала Джинкс, и беше вкусна сякаш я бяхме хванали на въдица преди час.

Като свършихме да ядем, Джинкс излезе от спалнята и затвори вратата на добре нахранения и вече заспал Тери. Водата с лавровите корени завря. Наляхме я в чаши и отпихме. Отпуснахме се, потейки се пред огъня. Щеше да е по-добре с малко захар или мед.

Накрая се изправих, разрових огъня, така че да няма пламъци и да не е толкова горещо.

— Мислех си, Сю Елън — рече мама, — и не виждам друг начин. Двете с Джинкс трябва да вземете лодката, да отидете в Глейдуотър и да намерите начин да се върнете за Тери и мен.

— Дааа, добре — рекох. — Този план е добър, ако имахме лодка.

— Какво?

Казах ѝ какво сме видели. Тя издиша шумно, наведе се напред в стола и постави чашата на пода.

— Не е възможно още да ни преследва.

— Чу всички истории, които ти разказахме — рекох ѝ. — Дяволски сигурно е, че някой е унищожил лодката ни и е оставил отпечатъци от ботуши долу при реката.

— Може да е бил всеки — възрази мама. — Някои палави деца.

— Децата нямат такива големи крака — отбеляза Джинкс.

След това седяхме напрегнати и продължихме така, докато в стаята настъпи мрак и чухме как вятърът се усилва, а след него се изля и дъждът.

Защо не можеше проклетото време да се реши накрая? Защо не можеше Скунк просто да се покаже и да се опита да ни докопа? Такива мисли имах и всичко се въртеше ли, въртеше в кръг. Дъждът продължаваше да се усилва и много скоро чухме светкавици да съскат и гръмотевици да трещят наоколо като някой пияница в магазин, пълен с тенджери и тигани. Бурята вилнееше както онази нощ на реката, само че в къщата бяхме на високо и сухо. Или по-скоро бяхме, докато покривът не протече. Не беше кой знае каква пукнатина и беше близо до прозореца, но ме накара да се чувствам още по-потисната.

Тери се събуди на няколко пъти от болка и ние му дадохме от домашното уиски. Никога не ми се е припивало, но точно в този миг си мислех за глътка силно питие. Не посегнах обаче — не по някоя друга причина, а поради тази, че мама можеше да се почувства свободна да стори същото. Освен това Тери се нуждаеше от него повече от нас.

Когато той накрая заспа, аз седнах до леглото му и гледах през отворената врата как мама се люлее бавно в стола. През комина се стичаше дъжд. Чувах как съска сред въглените в огнището, имаше и малко дим. Вятърът виеше и не спираше, блясваха светкавици, трещяха гръмотевици.

На покрива се чу силен трясък. Погледнах нагоре. Сякаш клон на дърво се бе стоварил върху него, но край къщата нямаше никакви дървета.

Ударът се повтори по-силно, чу се и скърцане и тогава разбрах какво е.

Погледнах през отворената врата към мама и Джинкс. И те гледаха нагоре. Защото си мислеха същото.

Някой беше на покрива.

[1] Най-изтъкнатият генерал на Конфедерацията в Гражданската война. ↑

25.

Не може да се опише как се чувствах тогава, защото осъзнах не само че някой е на покрива, ами това със сигурност бе Скунк. Не можех да си представя защо е избрал да е там, навън под дъжда, като по този начин всички можехме да го чуем и да разберем къде е, но след това проумях. Знаеше колко ще се уплашим, а той се засищаше с ужаса и страданието.

Станах и отидох в голямата стая. Мама ме погледна. Не можех да видя лицето ѝ в тъмното, но знаех, че е изплашена също като мен. Джинкс се разхождаше из стаята, движеше се по звука от стъпките на Скунк по покрива. Държеше пистолета и гледаше в тавана. Дървеният покрив се огъна на едно място. Джинкс вдигна пищова и стреля. Изтрещя силно като края на света и ушите ми писнаха. От покрива се посипаха стърготини. Чух забързани стъпки горе, после спряха.

— Май скочи — рече Джинкс.

— Мислиш ли, че го улучи? — попита мама.

— Ако съм, май беше доста чевръст след това — отвърна Джинкс.

Останахме по местата си и чакахме да чуем как пак се качва на покрива, но не стана така. Вместо това чух скърцане в спалнята. Сграбчих Джинкс за лакътя и я поведох натам. Идваше откъм един прозорец встрани до леглото на Тери. Той вече се бе понадигнал, изстрелът го бе разбудил. Главата му бе обърната към прозореца. През перваза, от капака стърчеше забито голямо острие, а на пода имаше изпотрошени стъкла. Стърчеше в кепенеца и го караше да скърца, после да пука. Ведно с острието през пукнатината нахлуваше и вонята на Скунк.

Джинкс вдигна пистолета, стиснала го здраво с две ръце, и стреля. Беше такъв голям пищов, че изстрелът я накара да отстъпи крачка назад. Куршумът улучи кепенеца, проби го, мина през него, разби се в стъклото и го строши. Огромното острие биде изтръгнато рязко.

— Може да си го улучила — рекох.

— Да — съгласи се Джинкс, — но не ми се ще да отида, да отворя и да погледна навън, за да се уверя.

— Нито на мен — рекох.

— Значи и на мен — присъедини се мама.

Тя бе застанала зад нас и държеше пушката.

— Аз също не възнамерявам да оглеждам — рече Тери, седнал в леглото, като със здравата си ръка държеше другата над ампутацията.

Усещах, че Джинкс трепери по рамото ѝ, опряно в мен — а може би аз самата треперех.

— Тук сме в безопасност — рекох. — При всичкия този дъжд не може да ни подпали. Добре сме, ако не се подплашим като пъдпъдъци. Точно това иска той — да се изплашим, да сгрешим, за да ни пипне един по един. Само трябва да сме нащрек.

— Щом е там навън — рече Тери, — а ние тук вътре, той има предимство. Не ние. Може просто да изчака. Това копеле може да се изхрани там. Ние не можем дори да излезем да си наберем горски плодове.

Двете с Джинкс избутахме един скрин с голямо, пукнато огледало пред счупения прозорец, за да го подсигурием, след което всички седяхме будни цяла нощ и се заслушвахме. От време на време някой от нас се унасяше, но винаги имаше по някой буден. Джинкс остана в спалнята с Тери. Двете с мама седнахме в голямата стая. През нощта поне два пъти чух Скунк да пробва дръжката на входната врата, тракаше с нея силно, за да ни скъса нервите.

Тракането на дръжката, трошенето на стъклата от прозорците, парчета от които попадаха между рамката и кепенците и леко дрънчаха, продължиха почти цяла нощ, а после, два часа преди разсъмване, спряха.

Когато просветля, бях изплашена и гладна. Още валеше, макар и не така проливно. Изровихме вътрешностите на рибата и почернялата глава от огнището, избърсахме я и четиримата получихме по порция от тях. Не беше много за ядене и беше отвратително на вкус. Стомахът ми първо се разбунтува, сякаш нямаше да може да го понесе, но успя.

Мама намери една кутия с малко кафе в нея. Стопли вода и направи. Имаше вкус на помия, но беше нещо, което да сложиш в корема си и да те накара да си мислиш, че си ял.

След около два часа, откакто бяхме будни, се осмелих, против желанието на мама и Джинкс (Тери отново бе заспал от изтощение), да отворя един от кепенците на прозореца и да се огледам навън. От този прозорец виждах гората. Беше потънала в сенки на разсъмване. Проверих, доколкото можах, добре, но не видях Скунк. Не виждах нищо освен онези тъмни дървета и изливащия се дъжд.

Затворих, обиколих всички кепенци да проверя дали мога да видя нещо. Отворих един откъм задната страна на голямата стая и едно лице се бе втренчило в мен, а носът му стърчеше през счупеното стъкло, очите бяха сухи и не помръдваха. Отскочих назад и изпищях. Беше старицата. Все така бе увита в килима, но той бе отгърнат назад, така че лицето ѝ се виждаше. Бялата ѝ коса бе мокра като на току-що родено теле, бе облепната на прозореца, като ръцете ѝ бяха проврани вътре до лактите и опрени на рамката. В тях беше поставена кутията с трионите. Беше отворена и всичко от нея бе изхвърлено, само ръката на Тери беше там — липсваше обаче китката. Ръцете на старицата, в които стоеше кутията, бяха чукани — и нейните китки бяха отрязани.

— Той я е изкопал — рекох.

— По дяволите — отзова се Джинкс, застанала близо до мен с пистолета. — И ние виждаме това.

— Той е чудовище — рече мама и се приближи да погледне.

— Чак сега ли разбрахте? — попита Джинкс.

— Джинкс — сръза я мама, — трябва да внимаваш. Мога да те смажа от бой.

Двете с Джинкс погледнахме мама.

— Казах го вече — рече тя — и макар че ме накара да се почувствам по-добре, предпочитам да не ми се налага да го изричам отново, също бих искала и да те помоля да забравиш, че съм го казала първия път.

Дъждът бе започнал да стихва и през този прозорец ние виждахме наистина добре как слънцето се издига нагоре в златисто сияние, а по-долу, след него се проточваше кървавочервена светлина. Затворих кепенците и ги заключих.

— Няма друг като него — рекох. — Той не спира. Нечие друго тяло все ще заспи по някое време. Ала нощ и ден, дъжд и суша на него не му пречат. Как да се справим с такъв?

Бях започнала да истерясвам и трябваше да си наложа да престана да цвърча като някоя катерица.

Джинкс дойде, седна на пода с кръстосани крака и постави пищова в скута си.

— Има единствено два начина да го направим, Сю Елън — рече тя. — Някой трябва да отиде до Глейдуотър и да доведе помощ или всички трябва да тръгнем. А вероятно има и трета идея и тя е да се разделим и да тръгнем в различни посоки, но е възможно да сработи само ако Тери може да върви, а той не може.

— Значи това ни връща към първите две — рекох.

— Така е — потвърди Джинкс.

— Но ако някой остане тук с Тери — обади се мама, — Скунк накрая ще успее да влезе в къщата. Един човек не може да наблюдава и двете стаи и да изкара без сън.

— Или пък къщата ще изсъхне от дъжда и той ще я подпали и изгори до основи.

— Мисля, че и аз имам право да кажа нещо — обади се Тери откъм спалнята, като отметна завивките със здравата си ръка.

Беше само по шорти, опитваше се да спусне крака на пода.

Опита се да върви към нас, но не стигна далеч. Трябваше да се върне и да седне на леглото. Джинкс отиде при него и постави пищова на леглото, помогна му да си качи обратно краката и го зави. Всички влязохме вътре и седнахме край него.

— Не би могъл и коте да удариш, ако му вържем едната лапичка отзад и му извадим едното око — рекох му. — Лягай и си почини малко.

— Правя само това — възрази Тери.

— Единственото, което ти трябва в този момент — рече Джинкс.

Помислих малко, после казах:

— Онзи дънер долу край реката. Може да е друга възможност.

— Дънер? — повтори мама.

— Беше там, като намерихме рибата — обясних й. — Можем да го използваме да се спуснем по реката. Ние с Тери направихме нещо подобно.

— Тогава имах две ръце — отбеляза той.

— Истина е. Обаче мисля, че не е толкова добра идея някой да излезе навън, ако се опитва да стигне до Глейдуотър пеш. Не мисля, че

е далеч по реката, но пеша може да се окаже на доста разстояние. Всички може да останете тук, а аз ще взема пистолета, ще хукна нататък, ще стигна до дънера, ще го избутам във водата и ще се спусна към Глейдуотър да доведе помощ. Един човек може да се справи полесно от цяла група.

— Не ми звучи като чак толкова добър план — възрази Джинкс.

— Трябва да се съглася с нея — обади се Тери.

— Аз също — рече и мама.

— Бягам бързо и ако успея да стигна до реката и да избутам дънера, ако Скунк не се хвърли отгоре ми и течението е бързо, ще се измъкна.

— Много „ако“ — каза мама.

— Ако останем тук, всички ще умрем — рекох. — Ще взема сатъра. По-вероятно е с него да улуча нещо, тъй като не съм добър стрелец. А и той не е много тежък.

Отидох и грабнах брадвата от огнището.

— Сега ли? — извика мама. — Тръгваш сега?

— С времето няма да става по-добре — отвърнах й. — Смятам, че Скунк няма да очаква да тичам към реката, щом имам чудесна колиба да се окопая в нея. Това ми дава предимство.

— Не е кой знае какво предимство — обади се Тери.

Прегърнах мама и Джинкс, влязох в спалнята, прегърнах и Тери.

— Не се налага да правиш това — каза мама, когато се върнах в голямата стая.

— Налага се — отвърнах.

Отидох до вратата, мама и Джинкс ме последваха.

— Бъди нащрек — извика Тери откъм спалнята.

Поех дълбоко дъх и рекох на Джинкс:

— Ти я отвори, а аз ще хукна навън.

Тя отвори вратата, а аз се изстрелях като див мустанг право към реката, понесла оная брадва. Приличаше на гладко бягане. Не забелязах и следа от Скунк. Виждах единствено склона, който се спускаше към реката. Тревата бе зелена, вятърът — прохладен заради снощния дъжд. Почти се забавлявах. Започвах да си мисля, че нещата ще са екстра. Че ще успея да стигна до реката и онзи дънер, без нищо друго освен някой скакалец да ме перне, но точно в този момент го видях да излиза от гората вдясно от мен.

Обикновено смятаме, че нещата са по-страшни в тъмното; така си го представях и аз нощем — как тича по брега с брадва в ръка — също като мен сега. Ала на дневна светлина, трябва да ви кажа, беше още по-страховит.

Беше огромен и як и носеше онова мачете за захарна тръстика. Беше с оная дерби шапка, а косата му се подаваше на масури изпод нея, сплъстена и пълна с борови иглички, листа, мръсотия и какво ли не — оная птица също подскочаше там. По шапката му пробяга светлина и сега видях, че на нея има корда и е завързана под брадата му. Това, което проблесна, бе значката на полицай Сай, забодена отпред на шапката. Имаше огърлица от китките, които наскоро бе отсякъл — тези на полицай Сай, на Джийн, на старицата, както и почернялата китка на Тери. През всички тях бе прокарана ивица кожа и те подскачаха на гърдите му, докато бягаше, сякаш бяха птици, които го нападат. Нямахме оная вързоп на гърба си, оставил го бе някъде; нямаше нищо, което да го забавя. Устата му бе отворена и се виждаха изненадващо здрави бели зъби, и то доста. Издаваше някакъв звук все едно някой си прави гаргара с ряпа — от това оная история, че му е изтръгнат езикът, звучеше правдиво. Ала не тя бе грижата ми в онзи момент. Мислех само за пътеката пред мен, за реката долу и за онзи проклет дънер. В този миг бях сигурна, че няма да успея.

Знаех също и че ако се обърна и втурна обратно към къщата, няма да успея да стигна и до нея. Щеше да се нахвърли отгоре ми с онова негово мачете.

Завих към шипковите трънаци. Не беше добра идея, но като видях Скунк да се носи така бързо към мен, не ми хрумна никаква друга мисъл. Трябваше да се шмугна там или той щеше да разцепи главата ми на две.

Точно преди да стигна до трънаците, се извърнах назад и видях как е вдигнал мачетето и о, велики Боже, беше точно над мен! После се разнесе пукот и изведнъж Скунк замръзна, сетне се строполи. Аз се поколебах, погледнах към мястото, откъдето изтреця. Зърнах отворените кепенци на къщата, блесналото черно лице на Джинкс на прозореца и огромния пищов, подпрян на перваза. Беше доста далеч, при това изстрелът беше невероятно добър, като се има предвид, че не бе успяла да го улучи на покрива, нито на прозореца. Беше си чист късмет — със същата лекота би могла да улучи и мен.

Все пак това не бе краят. Беше повърхностна рана. Скунк се изправи и отново се устреми след мен, вървеше сякаш единият му крак бе пъхнат в кофа с кал. Чух още един изстрел, но този не го улучи. Изсвистя към реката.

Шмугнах се в трънаците, размахвах брадвата и се опитвах да изсека просека между тях. Цялата тая работа ме забавяше. Наведох се и минах през онова място с поразредените трънаци, което бях забелязала преди, като си мислех, че така мога да му се измъкна, но го чувах как идва, дишаше тежко, издавайки ужасяващи звуци. В началото си помислих, че може да са от болка, но после реших, че са от гняв. Опитваше се да ми изкрещи без език.

Шипките, трънаците и храсталаците станаха по-гъсти и трябваше да се навеждам повече от преди, за да премина, и не след дълго, като се приведох, чух как нещо изсвистя там, където преди миг бе главата ми. Знаех си, че бе чист късмет, че не ми е отсякъл главата.

Шмугнах се бързо в ниската част на ръце и колене. Скунк сграбчи единия ми крак, опита се да ме издърпа към себе си. Аз ритнах назад, старата ми обувка се изхлузи и успях да му се изплъзна.

Тунелът от трънаци сега бе наистина тесен, но проклетият Скунк се промъкваше, приближаваше все повече, смърдеше на разкопан гроб. Продължавах да си пробивам път, накрая трънаците се разрешиха и имаше място да се движа, но се чувствах като една от онези риби, попаднали в капан, които не можеха да се върнат назад.

Изправих се на крака и се опитах да тичам, но имаше доста увивни растения, омотавах се и се препъвах в тях. Едва не изпуснах брадвата си, защото тръните се забиха в мен и ме изподраха ужасно. Видях, че точно пред мен е брегът на реката и не бях на повече от стъпка от него. Той се спускаше надолу, може би на двайсетина фута, към една ивица тиня край водата.

Беше стръмен наклон, но изглеждаше по-добър вариант от удара с мачете в главата.

Нямаше и значение. Бях оплетена здраво в тези храсталаци и тръни и не можех да се измъкна. Бях като муха в паяжина. Знаех, че това е краят. Бях на косъм от вечния сън. Успях да измъкна крака напред, но все така бях здраво оплетена в храстите. Ритнах и подскочих срещу тях няколко пъти, опитвайки се да пробия напред, но те здраво ме държаха.

Погледнах назад. Скунк изсичаше трънаците и се приближаваше. Бе изгубил бомбето си, а много от перата на птицата, която висеше в косата му, бяха изскубани. Лицето му бе изподрано и накълцано, все едно е участвал в бой с ножове. Хилеше се и беше точно зад мен. Бе така близо, че можах да видя, че кожата му е набраздена от бръчки и белези — приличаше на старец, на самия сатана. Беше вдигнал мачетето. Престанах да гледам назад, като отново се заех да ритам срещу трънаците. Испитах ужасна болка, когато тръните се разтвориха, храсталаците се изпочупиха и полетях надолу по брега към реката.

Плъснах се силно по корем. Брадвата се изплъзна от ръката ми и падна наблизко. Искях да стигна до нея, но не можех да се помръдна, дори не можех да дишам, от падането си бях изкарала въздуха.

Накрая успях да застана на колене, но единственото, което можах да направя, бе да се претърколя по гръб. Горе над мен Скунк изсичаше храсталаците по пътя си към брега и издаваше оня гърлен звук. Отскочи на пръсти, за да се получи добър скок, и полетя надолу.

Е, почти. Засилването не бе за негово добро. Отскокът му го заби в лиани, които се бяха увили около клона на едно дърво и висяха надолу, косата му се оплете в тях. Една се уви около врата му. От скока някои от храстите освободиха косата му, Скунк се изхлузи, птицата се изтръгна, но той не падна долу. Лианата около врата му бе дебела колкото човешка китка. Стегна го и той увисна, сякаш на главата му бе нахлузена примка. Риташе с крака, гърчеше се и се опитваше да се освободи. Изпусна мачетето. То падна точно между краката ми и се заби в земята, олюля се малко напред-назад, преди да спре да се клати. Скунк сграбчи гърлото си с две ръце и се опита да разкъса дебелата лиана, но тя се бе увила така стегнато около врата му, че не можеше да пъкне пръсти под нея.

Вече бях успяла да си поема дъх. Допълзях до брадвата. Докопах я, обърнах се и погледнах към Скунк. От цялото това ритане той бе увиснал още повече — поне доколкото дебелата примка около врата му позволяваше. Очите му бяха изхвъркнали, устата му зееше отворена, малкият израстък, който бе останал от езика му, се мятеше вътре в нея като малко човече, което се опитва да се измъкне от някоя пещера. Пръстите на краката му докосваха земята, но не съвсем. Здравно бе увиснал и не след дълго престана да хъхри и да мърда.

Аз се приближих до него с вдигната брадва и изведнъж той мръдна леко. По дяволите, за малко не го ударих с оная брадва. Ала нямаше нужда. Беше мъртъв и като кокошка с отрязана глава единственото, което го бе накарало да мръдне, бяха нервните и мускулните импулси. Не само долавях ужасната му воня, но усетих и прясната от онова, което бе изпуснал в гащите си.

Когато осъзнах, че е свършен, се свлякох на земята. Беше също като оня път, когато бях седнала на дънера — разревах се, защото бях толкова смазана от всички усилия. И този път се разплаках.

26.

Когато се наплаках, тръгнах по брега (носех брадвата със себе си), вървейки на пръсти заради липсващата обувка. Стигнах до мястото, където се намираше лодката ни и където трябваше да е дънерът, който щях да яхна. Ала след снощния дъжд водата се бе покачила и течението го бе отнесло. Това малко ме смрази, като осъзнах, че ако бях стигнала до реката с малка преднина пред Скунк, щях да се окажа в капан на брега и дори и да бях скочила във водата, той можеше да доплува до мен и да ме докопа. Както стана със Зайо Байо^[1], онези шипкови трънаци бяха спасили живота ми.

Когато изкачих възвишението и вече виждах и къщата, зърнах Джинкс, която идваше към мен и носеше пищова.

Приближавах се и тя се затича, аз също — поне няколко стъпки — към нея, защото по босия ми крак имаше много тръни и краката ми се огъваха, както се бе случило и на брега на реката. Просто седнах и започнах отново да плача. Джинкс стигна до мен и ме прегърна, започна да ме целува по главата, аз също я целувах и двете плачехме заедно.

— Оправи се с него, нали? — рече тя. — Знаех си, че ако някой успее, това ще си ти.

— Сам се оправи — отвърнах и ѝ разказах какво се бе случило. — Поисках да дойда да ти помогна, но после се уплаших, че ако ме убие, няма да има кой да се погрижи за майка ти и Тери. Накрая не можах да изтърпя повече и тръгнах, без значение какво ще се случва, а после те видях да идваш.

— Чудесно се справи — рекох. — Случи се наистина бързо. Онзи изстрел в крака го забави.

— Късметлийски изстрел.

— И аз така си помислих.

— Вониш.

— Скунк ме докосна.

— Малко сапун и вода ще оправят всичко — рече тя и ми помогна да се изправя.

Изкачихме се към къщата, но докато вървахме на няколко пъти поглеждах през рамо — за всеки случай, ако Скунк случайно бе успял да се завърне от света на мъртвите. Не изпусках и брадвата от ръката си.

Беше голяма радост, като пристигнах и се събрахме всички, макар че нямаха търпение да стоплят вода и да ме изкъпят; след като се поизсуших, миризмата на Скунк почти изчезна.

Останахме в къщата още два дни. Намерих едни обувки на старицата, които бяха доста износени, но по-хубави от моите, и ги обух. Поговорихме как ще я погребем отново, но ме е срам да си призная, че я оставихме да стои подпряна там. Само се погрижихме кепенците на прозореца да са спуснати, за да не влиза вътре миризмата ѝ.

Двете с Джинкс наловихме риба и всеки път, като излизахме, отивахме да погледнем как Скунк виси където го бях оставила — просто за да се уверим, че си е там и все така мъртъв. Мъртъв си беше. Бяха го навестявали птици. На мястото на очите му зееха дупки. Плътта около върха на носа му и устните му също бе изкълвана. Ако преди си мислех, че вони, сега смърдеше двойно.

Когато Тери си възвърна достатъчно силите, си помислихме, че няма да е чак толкова бреме за мама. Оставихме им няколко катерици, които убихме с пушката; щяха да стигнат за три дни. Събрахме горски плодове и диво грозде. Оставихме на мама пушката. Тя бе най-добрият избор да се погрижи за Тери — стига да помнеше какво е да си майка. Напоследък беше доста добра в това.

Двете с Джинкс взехме малко пари от тенекията, в случай че ни потрябват. Аз взех брадвата, Джинкс — пистолета, след което тръгнахме. Вървахме много, преди да стигнем до някакъв път, някъде около два дни. Спахме на открито под дърветата и се събудихме нападнати от червени буболечки, които бяха ни налазили и се бяха заврели по места, за които не ми се иска да говоря. Като стигнахме до пътя, оставихме брадвата и пистолета, понеже сметнахме, че не са подходящи неща за носене, ако възнамеряваме да се пробваме да хванем някой на стоп.

Не трябваше да го смятаме за проблем — вървахме цял ден и ни една кола не се появи по този път от червена глина; поне не и докато не зърнахме град пред нас, а тогава вече бе достатъчно близо да стигнем и пеша. Градът бе Глейдуотър.

— Ето ни — рече Джинкс.

— Не е кой знае к'во, нали?

— Не е.

Като се приближихме видяхме, че има някои доста хубави улици, както и красиви пострройки по тази, по която вървахме. Имаше и мръсни пресечки, видяхме и автогарата с голям автобус, паркиран отпред.

Продължихме да вървим и когато навлязохме достатъчно в града, първото нещо, което направихме, бе да спрем и да поговорим с един мъж, който току-що бе паркирал колата си пред централния магазин. Попитахме го къде може да намерим някой служител на закона. Той посочи към полицейския участък — обикновена къща с очукан черен форд отпред.

На вратата имаше табела „ВЛЕЗ“; така и направихме. Вътре видяхме дебел дребен мъж с буйна черна коса, седеше зад едно бюро, под краката на което бе подпъхната сгъната хартия, за да се нивелира. Държеше мухобойка и я размахваше по една муха — май по-скоро за забавление.

На бюрото му имаше голяма бяла шапка, която сякаш се нуждаеше от двойно по-голяма от неговата глава, сигурно някоя тиква щеше да ѝ е по мярка. До нея имаше бележник и малък остатък от молив. Беше облечен с обикновени работни дрехи, но имаше полицейска значка на ризата и 45-милиметров револвер в кобура на ханша. Видях защото, като влязохме, той стана. Погледна ни и попита:

— Имате ли нужда от нещо, момичета?

— Може да се каже — отвърнах. — Искаме да ви разкажем нещо.

Той огледа лицата ни и ни помоли да седнем. Намести колана с револвера така, че да му е удобно на шкембето, седна пак, опря подметката на омазания си със слама и кравешки фъшкии ботуш на ръба на бюрото и се излегна назад в стола. Метна мухобойката на рамо, все едно бе пушка. Каза, че е капитан Бърк^[2], което си беше интересно име, тъй като се оказа, че е единственият полицай в

Глейдуотър. Представляваше и редниците, и сержантите, и всички останали.

Понечих да посоча кравешката фъшкия, но реших, че не си струва. Само гледах как мухата, която преследваше, кацна на нея.

— Изглеждате сякаш сте били омотани в телена жица — рече той. — Или ви е нападал огромен рис.

— Трънаци — отвърнах и започнах да му разказвам за какво сме дошли.

Без да обяснявам как е умряла Мей Лин или че я носим с нас, му дадох основната информация. Разказах, че аз и мама сме избягали от къщи, защото съпругът ѝ и мой втори баща бил гаден, и че Джинкс пътува с нас да ни помага. Казахме му и за Тери. Как е избягал от гадния си втори баща и му е отсечен пръстът. Как се инфектирал и за старицата, която му отрязва ръката. Не споменахме за парите и премълчахме оная част със Скунк. Казахме само, че мама ни чака в колибата, старицата ни е държала в плен, отрязала ръката на нашия приятел и че така се налагало. Приблизително тук спряхме.

Като свършихме, капитан Бърк почти подскочи от стола и викна:

— Елате тук да видите.

Последвахме го — отзад имаше стая, направена на затвор, с решетки на вратата и на прозореца; там на един креват седеше не някой друг, а Дон Уилсън, моят втори баща. Той се обърна и се вторачи в нас. Изглеждаше отслабнал и жалък, бузите му бяха хлътнали, а адамовата му ябълка беше увиснала като брадичка на пуйка.

— Този ли е човекът, от когото сте избягали? — попита капитан Бърк.

Двете с Джинкс не можахме да направим нищо друго, само кимнахме.

— Здравсти, Сю Елън — рече Дон.

— Здравсти — отвърнах.

— Как е майка ти?

— Бива.

— Добре — рече той, после заби очи в пода и не се опита повече да срещне погледа ни.

— Ще ти донеса вечерята скоро — каза капитан Бърк, — и този път трябва да я изядеш, не да си играеш с нея.

Дон не каза нищо, само продължи да гледа в пода.

— Елате обратно в офиса — каза капитан Бърк.

Отидохме и отново седнахме в столовете си — не и той. Имаше хладилник, отвори го, извади три кока-коли, а от чекмеджето на бюрото — отварачка, и след като махна капачките, ги постави пред нас.

— Ето — рече. — Нищо не утолява жаждата по-добре от кока-кола.

Седна и всички отпихме от питието си като по команда. Колите бяха охладени — но точно в онзи миг бих предпочела дори някой голям лигав плужек с малко захар по него.

— Този мъж там, Дон — рече капитан Бърк, — дойде в този град преди повече от месец. Дойде и каза, че търси някакви роднини, попита дали съм ги виждал или съм чул нещо. Казах му, че не съм и че не водя списък на всички избягали.

Е, не напусна града. Обикаляше наоколо с камиона си, който имаше вехто чергило отгоре. Спеше на предната седалка и от време на време слизаше долу при реката, където има пристан за лодки, оглеждаше, после се връщаше и пак се въртеше наоколо. Рояци мухи кръжаха отзад над камиона, така че накрая го накарах да ми покаже. Знаете ли какво имаше там? — попита Бърк, като въртеше очи ту към мен, ту към Джинкс, сякаш бихме могли да имаме някаква представа.

— Не, сър — отвърнах.

— Труп на мъж, при това доста разложен. Имаше дупка в гърдите, огромна, цял трактор да влезе, дори и цял товар слама да влачи.

— Това е грамадна дупка — рекох.

— Да, грамадна беше — потвърди той.

Капитан Бърк остави тази кървава, оплюта от мухи картина, която бе нарисувал за въздействие върху нас, но ние не знаехме ни най-малко какво да правим с нея. Сякаш за да поддържа напрежението Джинкс рече:

— Труп на мъж, а?

— Да. Бил е мъртъв от доста време и беше се сварил под чергилото. И знаете ли какво направих?

Поклатихме в недоумение глави.

— Арестувах този човек, Дон, втория ти баща. Арестувах го и го разпитах кой е онзи човек отзад в камиона.

— Изглежда ми добър подход — рече Джинкс.

— Така си помислих и аз — каза капитан Бърк. — Кой, по дяволите, е оня и как е умрял? Той ми каза: „Ами, онзи там е Клетъс и аз го гръмнах в гърдите с пушка.“

Млъкна и ни погледна.

— Как ви се струва тая история дотук?

Нито Джинкс, нито аз знаехме какво да отговорим, затова изчакахме като птици в небрано лозе.

— Питам го аз: „Как така стана, че го застреля?“ а той отвърща, защото Клетъс бил платил на някакъв луд негър на име Скунк да ви излови всичките — трябва да е ставало въпрос за вас, а той не искал някой от вас да умре. Каза и че ставало въпрос за някакви пари.

— Не е искал никой да умре? — повторих аз.

Капитан Бърк кимна.

— Така каза.

— Няма никакви пари — рече Джинкс. — Всичко си е някаква негова измислица.

— Така ли било? — попита Бърк.

— Така беше — потвърди Джинкс. — Клетъс му казал някаква измишльотина и смятам, че известно време сам си е вярвал.

В този миг се чудех дали Джинкс е страшно умна — или просто копае огромна дупка, в която да паднем.

— Този Дон Уилсън казва, че някакво момиче било убито и това някак задействало нещата, макар че в действителност не знаел как точно е започнало, нито каквото и да е друго. Само, че неговата доведена дъщеря, това трябва да си ти... едно момче, което не е тук, доколкото виждам, и малко чернокожо момиче, което си ти... били нейни приятели. Каза, че онова момиче се удавило, а за краката ѝ била завързана шевна машина и оттам започнало всичко.

— Но той не знае как е започнало? — попитах.

— Така каза — отвърна капитан Бърк. — Дон каза, че мисли, че точно Клетъс я е убил. Каза, че не били близки в тяхното семейство, имали някаква разправия, май за някакви пари, и Клетъс я е убил. Той твърдял, че вие сте взели парите, и тогава решил да използва оня Скунк. Не ми се вярва, че такъв съществува.

— Съществува — рекох.

Тази част със Скунк не го вълнуваше много.

— И казвате, че няма никакви пари? — попита, сякаш искаше да получи част от тях.

— Имаме само десет долара за двете — обясни Джинкс и измъкна от джоба си парите, които бяхме взели от тенекията, тупна ги на бюрото. — Ето ги с малко мъх от джоба ми.

— Вторият ти баща казва, че онзи Клетъс е пратил по дирите ви оня луд убиец на име Скунк, дето казвате, че е истински, а той самият не искал това. Опитал се да накара Клетъс да отмени задачата. Ала Клетъс не бил съгласен. И така, Уилсън застрелял Клетъс; каза, че тръгнал да търси онзи убиец, когото Клетъс наел, но не го открил. Дошъл тук да види дали няма да се появите и да хванете някой автобус или нещо такова. Идваше до автобусния гараж, паркираше отпред и стоеше по цял ден, докато не забелязах рояка мухи и не надзърнах отзад в пикапа му. Попитах го защо просто не е изхвърлил тялото. И знаете ли какво ми отговори?

Поклатихме глава недоумяващо.

— Каза, че след като го убил, го хвърлил отзад, покрил го и просто вече не се сетил за него. Можете ли да си представите? Онзи човек с дупка в гърдите лежи отзад в камиона и смърди като нужник, навсякъде хвърчат мухи, а той бил забравил за него. Нещо му има в главата на тоя човек, само това мога да кажа.

— Наистина имаше нает убиец — рекох, като смятах, че не е обърнал внимание първия път, като го споменах.

— Онзи Скунк ли имаш предвид? — попита той.

Тогава ми хрумна, че може да ни върти, за да провери дали няма да променим историята си. Реших да добавя още и то да е истина.

— Да, сър. Той уби двама души, които работеха за Клетъс, и стана причина още един да умре, когато един сал се преобърна в реката. Мъжът в него бе проповедник, който се опита да ни помогне. Наричаха го преподобния Джак Джой. Беше добър човек.

— Жена ми избяга с проповедник — отбеляза капитан Бърк. — Така че не приемам смъртта на свещеник твърде присърце.

— Ние бягахме от Скунк. Той намери своята смърт онзи ден. Мъртъв е, виси обесен край реката.

— Виси? — повтори капитан Бърк.

Обясних му тази част. Като свърших историята, попитах:

— Какво ще правите с втория ми баща?

— Не знам — отвърна капитан Бърк. — Ала вашата и неговата история някак си си пасват с изключение на парите.

Той пак се върна на въпроса с парите, а аз вече го бях усетила. Бе прибрал десетте долара, които Джинкс бе поставила на бюрото му — сгъна ги и ги постави в джоба на ризата си.

— Клетъс само си мислеше, че има пари, но нямаше — рекох. — Момчето му, което умря неотдавна — то ги похарчи. Носеха се слухове, че ги е откраднал от банка.

— Какво каза?

— Да, сър, такава е историята.

— Значи можем, ако искаме, да отнесем случая до съда — отбеляза капитан Бърк. — Дон обаче ми каза, че Клетъс няма други роднини, които да се тревожат за него. Така ли е?

— Да, сър — отвърнах. — Цялото му семейство е измряло.

— Е, тогава... Каза, че онзи, дето ви преследвал... Скунк. Каза, че е мъртъв и виси обесен?

— Да, сър — отвърнах. — А мама и Тери, онова момче с отрязаната ръка, още са в колибата.

Вече му бях казала това, но той беше от хората, на които им харесваше да им повтарят, така че направих както желаше. Тогава реших да разкажа как е умряла старицата. Преди бях само споменала, че тя е отрязала ръката на Тери, защото е била зле инфектирана, както и че ни е държала в плен, но не бях споменала, че е умряла в съня си. Сега му разказах и му казах как Скунк я е изкопал и сме я оставили подпряна на прозореца.

Когато свърших, не бях сигурна дали вярва на цялата или на някоя част от историята ни, но кимаше на някои места — докато разказвах — по начин, по който се прави, когато мислите, че някой не е с всичкия си.

Когато свърших, капитан Бърк прокара ръка през косата си и каза:

— Имаме голяма каша тук, нали?

Двете с Джинкс не спорихме за това.

— Какво ще правим? — попита той.

Не му предложихме някой мъдър съвет.

— Предполагам, че трябва да си помисля, преди да реша — допълни той. — Най-напред обаче май трябва да отидем да доведем

майка ти и онова момче Тери, искам да видя и онзи Скунк, а и оная старица, която казвате, че сте оставили подпряна на къщата.

Сметнах, че престъпният ми живот скоро може да стигне до лош край; не се случи точно така.

Ето какво стана. Капитан Бърк нае един мазен трапер с три липсващи пръста на ръката (каза, че алигатор му ги отхапал) и моторна лодка да ни откара нагоре по реката. Капитанът изглеждаше глупаво, седнал в моторницата с шапката на глава — тя можеше да побере десет галона^[3]. Беше я натъпкал отвътре с хартия, за да му стане, и тя стърчеше огромна на тиквата му.

Спряхме там, където висеше Скунк. Те издърпаха лодката на брега — достатъчно, за да не отплава, — излязоха и застанаха отдолу, гледайки Скунк, който сега изглеждаше още по-зле и от преди. Вратът му бе изтънял и бе започнал да се разлага.

Капитан Бърк взе една пръчка и го побутна с нея няколко пъти, а той се олюля напред-назад. Ръгна го още веднъж и, по дяволите, главата му се изтръгна; гледката беше противна.

— Кой би си помислил? — рече мазният трапер. — Човек би предположил, че такава огромна глава ще има врат, който няма да поддаде толкова бързо, нали?

— Вратът му не е по-добър, отколкото на когото и да е друг — отбеляза капитан Бърк.

— Това там онзи Скунк ли е, дето ловял хора и правел ония неща? — попита траперът.

Явно капитан Бърк беше дрънкало и беше му разказал цялата история.

— Да — рекох.

— А, не ми изглежда чак такъв, не ми изглежда. Не, човече. Не чак така.

— Е, да — рече Джинкс. — Не е жив. Не мисля, че мъртвите приличат на кой знае какво, без значение кои са били.

— Ами — рече траперът, — права си, така е. Само казвам как изглежда.

Оставихме Скунк там, където бе паднал, и продължихме с моторницата нагоре по реката още малко до мястото, където бяхме

спрели, когато първия път стигнахме до дома на старицата. Изкачихме хълма и се приближихме до колибата. Почуках на вратата, мама отвори и ни пушна да влезем. Тери вече можеше да се движи по-добре, да ходи сам до нужника навън, вместо да ходи в гърне, което после се изхвърляше през един от изпотрошените прозорци; това ни каза веднага, направо пред непознатите. Предполагам обаче, че ако на мен ми бяха отрязали ръката и ми се е налагало да си върша работата в гърне, аз също щях да съм доста развълнувана относно промяната. През краткото време, през което ни нямаше (около три дни) бяха изяли всички катерици, които им бяхме оставили, горските плодове и гроздето — също.

Капитан Бърк погледна ампутираната ръка на Тери и кимна с глава към нея:

— Казваш, че жената, дете живеела тук, е свършила тая работа?

— Да — отвърна Тери. — Тя е подпряна на къщата отвън и държи онова, което е останало от ръката ми, в кутия.

Мама отиде и отвори кепенците — беше си там, все на същото място, но се бе смалила в одеялото, все така сбръчкана, а оная отворена кутия от хирургически инструменти все още бе в ръцете ѝ с остатъка от ръката на Тери.

— Аха — рече траперът, като погледна през прозореца. — Знаех я старата малко, но отдавна. Беше като отровна змия — без капчица добрина. Никой не искаше да има нещо общо с нея през последните десет години. Беше станала толкова кисела, че нямаше кой да иска да си има работа с нея. Мислех, че е умряла.

Е, погребяхме старата пак и траперът каза няколко думи над гроба ѝ. За това как била зла като дявола, но тъй като вече е мъртва, трябва да имаме уважение или нещо подобно. Докато той говореше, аз се отнесох, загледана в една синя сойка на едно дърво.

След като свърши, слязохме до мястото, където беше Скунк. Траперът и капитан Бърк го погребяха — както и главата му — на брега, което ми се стори глупаво, тъй като нямаше да мине много време и той щеше да бъде отнесен от водата. Наистина, не ме интересуваше кой знае колко. Не ме беше чак толкова грижа как е свършил Скунк, макар че имаше моменти, когато се замислях как са се отнесли с него, като е бил малък — изтръгнали са му езика, удряли са го по главата с гребло, едва не се е удавил и е бил принуден да живее в

гората. Като премислях всичко това, поне за миг-два ми стана малко тъжно за него; преминаха по-бързо, отколкото ме споходиха.

След като го погребяха, траперът погледна към брега, където го бяха пъхнали, и рече:

— Късмет в ада.

После отидохме там, където беше лодката. Показа се, че не е достатъчно голяма за всички ни, а това се опитвахме да кажем на капитан Бърк още от самото начало. Ала той си беше вече решил и ето ни тук сега. Решиха да закарат мама и Тери в Глейдуотър и да се погрижат да ги настанят в пансион. Двете с Джинкс казахме, че ще останем и ще си чакаме реда. Когато се загубиха от погледа ни надолу по реката, двете с нея се върнахме до къщата и взехме тенекиите от мас с парите и праха на Мей Лин. Изкопахме дупка близо до шипковия трънак и ги заровихме, маркирайки мястото с камъни.

Почти се бе смрачило, когато капитан Бърк и траперът се появиха, качихме се и потеглихме към Глейдуотър. Мама и Тери бяха в пансиона. Капитанът отиде и доведе нея, но остави Тери там, защото все още се чувстваше слаб от загубата на толкова кръв. Траперът си замина, а двете с Джинкс просто се мотаехме по улицата, докато видяхме капитана и мама да идват към нас.

Тя беше имала време да се пооправи и да си измие косата, хазайката ѝ беше дала и рокля, изглеждаше хубава и свежа и капитан Бърк, както повечето мъже, беше хлътнал.

Когато всички отидохме до затвора, мама отиде отзад и разговаря с Дон. Като се върна, каза:

— Поговорих с него, както искахте, капитане.

— И?

— Каза, че е убил онзи човек, за да попречи да убият мен и Сю Елън. Че не харесва Тери и не изпитва каквото и да било към Джинкс.

— Става — рече Джинкс.

Капитан Бърк погледна към мама.

— Беше ли груб с теб? Затова ли избяга?

Мама кимна.

— Да. Да, беше и затова избягах. Но мисля, че вече се е примирил. Просто се е опитвал да ни защити накрая. Може да не го прави добър човек, но не го прави и зъл. Опитал се е поне веднъж да постъпи правилно.

Така приключи нашата история. Повече не стана дума за преподобния Джой, нито пък за Джийн или за полицай Сай. Изглежда, капитан Бърк изобщо не се безпокоеше за тях. Нищо от историята ни нямаше да струва и пукната пара пред някой солиден представител на закона, дори и да беше в по-голямата си част истина, но на капитан Бърк му стигаше и толкова. Мисля, че щом опре до полицейски работи, законът зависи от това къде и как го тълкуваш — както и от това колко работа има за вършене, колко пари може — или изобщо няма — да се изкарат.

В нашия случай имаше твърде много работа и никакви пари за капитан Бърк и в основата на всичко това, както при повечето хора на такъв пост, той наистина не даваше пет пари.

— Ще го пусна тогава — обяви той великодушно, като разпери ръце. — Ще обявим убийството на Клетъс като един вид самозащита. По дяволите, да смятаме всичко за приключено и да не си блъскаме главите много над това.

— Разбира се — отвърна мама, сякаш всичко си бе в реда на нещата.

Капитан Бърк рече, че няма нищо против да я заведе в кафенето на обяд утре, ако е съгласна, и тя отвърна:

— Може би.

Дон бе освободен, върнаха му ключовете за камиона, портфейла и мазната шапка.

— Пикапът ти е отзад — рече капитан Бърк. — Мисля, че погребяха оня човек, Клетъс, в оная част на гробището, дето е за бедняци, в случай че теб или някой друг го е грижа. Предполагам, че след като ти си стрелял, няма да искаш да кажеш някоя молитва за него.

Дон погледна в портфейла си. Беше празен.

— Имах пет долара вътре — рече той.

— Не, нямаше — възрази капитан Бърк.

Дон реши, че е по-добре да се примири със загубата. Излезе навън с шапката си в ръка. Като излязохме и ние, той ни чакаше.

— Оценявам начина, по който ми помогна да изляза оттам, Хелън — каза той на мама. — Няма да имам нищо против да се върнеш къщи сега.

— Ти и аз сме разведени.

— Не сме венчавани от свещеник — рече той.
— Затова сме и разведени. Защото аз казвам така.
— Не си била омъжена? — попитах аз.
— Не — отвърна мама.
— Просто се събрахме — обясни Дон.
— Мамо — рекох. — Какво още не си ми казала?

Но не казах последното, защото всъщност не исках наистина да чуя какъвто и да е отговор.

Дон се опита да я придума, но мама му каза, че всичко е свършило и по-добре да не го вижда повече или ще предяви обвинения пред капитан Бърк.

Дон ѝ се ухили.

— Имам бутилка от оня еликсир за всяка болка в жабката на камиона, ако капитан Бърк не го е изпил. Знам, че сигурно ти е липсвал. Ще ти купя още една каса, като си отидем вкъщи и търговецът се появи.

— Не ми е нужен повече тоя еликсир — отвърна тя. — От него оглупах. Реката ме направи силна.

— Реката ли? — попита той.

— Да, реката. И тези деца. И един друг човек, който не е тук сега.

— Спасих ти живота — настоя той. — Убих Клетъс.

— Клетъс не можеше лакътя си да намери дори и с карта — отвърна тя. — Ти не направи нищо да спреш Скунк. Сю Елън го стори.

— Точно така — намесих се аз. — И онова ясновидство, дето си го можел, не ти помогна много, нали? Не мисля, че изобщо имаш каквато и да е дарба да виждаш в бъдещето. Мисля, че си само един голям задник.

Отдавна ми се искаше да му кажа нещо такова и сега се почувствах добре, като го направих.

Дон ме изгледа гневно.

— Тръгвай вече — настоя мама. — Няма да заплача за Клетъс, но Дон, няма да плача и за теб. Единственото, което ще кажа, е, че съм изненадана, че си зарязал къщата и си дошъл чак дотук. Това ще ти призная.

— Мога да те отведа у дома — настоя той малко по-твърдо. — Мога да те принудя.

— Не мисля, че можеш — отвърна Хелън. — Ще крещя и капитан Бърк ще ме чуе.

— Той няма да е тук през цялото време — рече Дон.

— Не, но точно сега е наблизо — отвърна тя. — И не се боя от теб. Отивай и влизай в пикапа, прави каквото щеш с живота си, но аз приключих с теб. Не предпазих Сю Елън както трябваше там в оная спалня в онова мое опиянение. Сега ще я защитя. Ще умра, но няма да ти позволя да я докоснеш.

— Не съм имал нищо предвид с това — рече Дон. — Просто се опитвах да ѝ направя комплимент.

— Всякакви намерения си имал и аз трябваше да те спра — каза мама. — Ако те видя да се мотаеш наоколо, кълна се, ще кажа на капитан Бърк и ще му обясня как съм те защитила с някои лъжи, но съм си променила намеренията и ще призная, че си бил в съюз с Клетъс, за да ни убиете и да вземете парите.

— Макар че няма никакви пари — добавих аз.

— Да — потвърди мама, като разбра какво правя. — Макар че няма никакви пари.

— Клетъс измисли това, задето Джинкс го удари по главата със сопа — продължих аз. — Търсеше отмъщение.

По дяволите, вече лъжех така не принудиено!

— А ти се съгласи да преследват Сю Елън и да я убият срещу седемдесет и пет долара — не спираше мама. — Чух те да се съгласяваш.

— Нищо не съм имал предвид — викна той. — Ако беше така, нямаше да убия Клетъс. Само така си говоря. Не бих допуснал някой да нарани Сю Елън.

— Начинът, по който го правиш, ме вбесява, Дон — рече мама. — Искаш ме обратно, за да ми пъкнеш в ръцете оня еликсир, да ме затвориш на горния етаж в оная порутена къща като порцеланова кукла. Няма да се промениш. Никога. Ще ме удряш, когато побеснееш, после ще ми казваш, че не си искал и че ще се промениш, но това няма да стане. Доколкото те познавам, някой ден ще убиеш и мен, както уби Клетъс.

Дон изгледа мама проницателно с надеждата да забележи някое слабо място в позицията ѝ, но такава нямаше. Погледна към мен, после към Джинкс. Не помръднах, тя също.

— Ще съжаляваш — рече Дон. — Ще ти липсвам.

— Досега не си — отвърна мама. — Помогнах ти да се измъкнеш оттук само защото си убил Клетъс. Това е убийство, а на теб ще ти се размине. Сега сме квит — ти и аз. И вече приключихме.

Дон сложи мазната си шапка на главата, обърна се и си тръгна.

— Това е — рече мама.

[1] *Brer Rabbit* — хитро зайче, герой от американския фолклор. ↑

[2] От англ. *burke* — спотайвам се, притаявам се; (ост.)
задушавам, удушавам. ↑

[3] Мярка за течности (ам.) — 3,78 л. ↑

27.

Всъщност това бе почти всичко. Виждахме Дон в града два пъти, мина с пикапа край нас, когато вървахме по улицата, после известно време ни следваше. Капитан Бърк научи за това и последно видяхме Дон да минава покрай нас на път да напусне града, а лицето му цялото бе подпухнало и посинено. Дори не се обърна да ни погледне.

Капитан Бърк уреди нещата така, че градът да ни подслони в пансиона за няколко дни и плащаше за храната ни. Това беше жест, който направи, защото каза, че сме преминали през огромно изпитание, но истинската причина бе, че проявяваше интерес към мама. Тя дори няколко пъти ходи да обядва с него в кафенето, но един ден късно сутринта мама дойде при нас и каза:

— Сю Елън, искам да дойдеш с мен. Вие двамата също може да дойдете, ако искате.

Тя беше станала и излязла рано същата сутрин. Когато ме намери, аз седях с Джинкс в стаята на Тери, която той ползваше сам. Аз, мама и Джинкс бяхме в обща. Тери каза, че да си без ръка си има своите предимства.

Накрая всички тръгнахме заедно. Тери излизаше за пръв път от пансиона — толкова се срамуваше до този момент, че е без ръка. Не каза, че така се чувства, но беше нещо, което личеше от начина, по който бе престанал да ни гледа право в очите. Този ден обаче ми се струваше по-силен. Мисля, че беше, защото предишната нощ мама, Джинкс, аз и той бяхме говорили да отидем да вземем парите и Мей Лин, после да си купим билети за автобуса и да се изнесем за Калифорния, за да може той да разпилее праха ѝ — една негова мисия, която вече по-добре проумявах.

И така, последвахме мама, излязохме от пансиона и тръгнахме с нея към градския площад. Когато бяхме наред него, тя ни заведе до една пейка под няколко дървета, сред които имаше стар дъб. Пейката беше срещу сградата на съда. Всички седнахме на нея, в сянката на дъба.

— Сега само стойте и наблюдавайте вратата — рече мама.

Седяхме там, не разговаряхме; разбрахме, че мама не искаше това. Горе на сградата на градския съд имаше вграден часовник и той показваше, че е почти обяд. Седяхме и гледахме, докато стрелката застана на дванайсет, и тогава една свирка се задейства — толкова силно, че запуших ушите си с ръце.

От сградите на площада заизлизаха хора, в това число и от съда. След миг мама рече:

— Виждаш ли онзи мъж там?

— Дебелия ли? — попитах.

— Да — отвърна тя. — Това е Брайън. Това е баща ти.

Е, аз не бях се замисляла относно факта, че е остарял, както бе станало с мама. Ала ето го там — висок мъж с оредяла коса и голямо шкембе. Докато го наблюдавах, се опитвах да открия моите черти по лицето му; истината беше, че бе твърде далеч, за да мога да видя каквото и да е.

Той застана пред входа на съда, отстъпи с единия крак назад и опря подметката си на тухлената стена.

— Говорила ли си с него? — попитах.

— Не — отвърна тя. — Не е съвсем онзи красавец, когото помня.

— Все пак е той, нали? — рекох.

— Да. Гледай.

След миг една хубава жена, малко едра в ханша, се зададе по пътеката, следвана от две момичета. Струва ми се, че бяха с година разлика — предполагам на девет и десет, — но не ме бива много да познавам възрастта.

Жената се усмихна и моят истински баща ѝ отвърна. Тя докосна ръката му, той ѝ позволи да я плъзне в дланта му, докато се отдръпваше от стената. Малките момиченца заподскачаха към него, за да го погледнат в лицето, и аз успях да го чуя как се смее даже от мястото, където седях. Беше щастлив смях. Смях на човек, чийто живот се е подредил добре и е хубав.

— Ще отиде с тях в кафенето — рече мама. — Беше там и първия път, когато обядвах с капитан Бърк. Не знаех, че е той, но си спомням, че го погледнах и ми се стори познат, а следващия път, когато бяхме там, Брайън дойде и говори с него, а капитанът ме представи като Хелън Уилсън. После ми представи него. Естествено вече бях

разбрала кой е, но той изобщо не разбра коя съм аз. Изобщо не ме позна. Не съм остаряла чак толкова, нали?

— Не, мамо — отвърнах. — Изглеждаш чудесно.

— Така си мислех... е, мисля, че изглеждам доста прилично.

— Наистина изглеждаш добре — каза Джинкс.

Тери я сръга с рамо, даде ѝ да разбере да си гледа работата — беше си разговор само между мен и мама.

— По нищо не ме разпозна. Открих къде е адвокатската му кантора — в съда там — и знаех, че идва в кафенето за обяд, затова идвах тук да го наблюдавам. Първия път, като го направих, жена му и децата го посрещнаха точно на същото място. Не бяха идвали в кафенето с него предишните пъти, каквато и да е била причината, но бяха там и точно там ходиха два дни поред.

— Откъде знаеш? — попитах.

— Проследих ги. И когато го сторих, хрумна ми, че животът му е уреден. Съвършено уреден и трябва да остане така. Оставих го да си тръгне тогава, когато имах шанс да го задържа, и сега трябва да го оставя да си отиде, дори и да би пожелал да има нещо общо с мен. А се съмнявам, че ще е така. Честно казано, и аз не бих го приела. Сега сме различни, той е щастлив и нека бъде така. Ала това, че аз трябва да го пусна да си върви, не означава, че и ти, Сю Елън, трябва да го направиш. Той ти е баща.

Погледнах към Брайън и семейството му, които отиваха към кафенето.

— Странно нещо — рекох. — Не изпитвам нищо. Съвсем нищо.

— Малко съм разочарована — рече мама. — Но и аз не изпитвам нищо.

— Не означава ли това, че ще вземем парите и билети за автобуса и ще се махнем? — не издържа Джинкс.

Мама ѝ се усмихна.

— Да. Но където и да отидем, Сю Елън, ще бъде хубаво да се погрижим да получиш добро образование.

Всъщност не напуснахме веднага. Двете с Джинкс излязохме от града на другия ден, върнахме се по пътя назад и минахме по онази пътека, която извеждаше до дома на старицата. Сега знаехме пътя,

напредвахме бързо и не ни се наложи да прекараме нощта в гората. Имахме малко хляб и сирене за ядене и малко вода в едно шише.

Когато стигнахме до колибата, тя бе изгоряла почти до основи. Обиколихме я, огледахме се да видим дали има нещо за гледане, но имаше само овъглени греди, а коминът стоеше. Нямаше начин да проумеем какво се е случило със сигурност, но предположихме, че пътуващи надолу по реката са я използвали, за да се приютят през нощта, и някой е бил небрежен с камината. Ако случаят бе такъв, те, изглежда, бяха успели да се измъкнат невредими. В обгорелите останки не можахме да видим никакви тела.

Лопатата си беше там, където я бяхме оставили — под къщата, — макар че постройката сега се бе срутила отгоре ѝ и дръжката бе изгоряла. Измъкнахме металната част от пепелта и отидохме до мястото, където бяхме заровили тенекиите. Изкопахме ги. Изглеждаха непокътнати.

Докато вървахме надолу към реката и ги носехме, минахме по-спокойно там, където бе погребан Скунк. Не го обсъдихме, направихме го сякаш той винаги е бил там — а може и така да е било.

Мястото на брега, където бяхме заровили Скунк, бе разровено и нямаше и следа от тялото.

— Мамка му — изпсува Джинкс.

— Мисля, че просто водата го е отнесла — отвърнах.

— Нямаше сериозни дъждове, откакто за последно бяхме тук — възрази тя.

— Това не значи, че не е възможно тялото да е пропаднало и да е имало достатъчно вода, за да го отнесе.

— Не може да сме сигурни — отвърна тя. — И не виждам как ще има повече вода, отколкото има сега, без да е валило.

— Ти си тая, дете не вярва в чудеса — рекох. — Не е тръгнал да си върви сам. Главата му беше откъсната.

— Не вярвам в чудеса — рече тя, — но този проклет Скунк може да ме накара да мисля различно.

Предполагам, че тялото може наистина да е било изровено от някой любопитен, видял част от него да стърчи навън, макар че не можех да си представя по каква причина той би притрябвал някому. Може диви животни да са го завлекли или пък някой алигатор да го е

надушил. Звучеше ми логично. Но честно: не знам какво наистина се е случило и така и никога не разбрах.

Да теглим чертата. Измъкнахме се с парите и Мей Лин и се върнахме в Глейдуотър. Стигнахме там привечер и по-късно същата вечер в пансиона преброихме парите. Нямаше начин да ги поделим поравно, защото имаше много сметки. Мама не участваше в разделянето, но ѝ обещах половината от моята трета. На следващия ден взехме част от тях, купихме билети за автобуса за Калифорния на следващата сутрин. Маршрутът му минаваше покрай, както мама ги нарече, „някои живописни спирки“.

Говорихме за това как ще отнесем праха на Мей Лин и ще го разпилеем над някое известно място в Холивуд. Бяхме го обсъждали много пъти, но, доколкото на мен ми се стори, за пръв път сега това най-после изглеждаше реално. Докато говорехме, погледнах крадешком към Тери. В очите му имаше сълзи. Мисля, че може и да е повярвал, че не е убиец, но това не бе променило чувството му за отговорност. В този миг реших, че му прощавам и че той ще се самонаказва достатъчно. Също така бях бясна на Мей Лин, макар и да беше мъртва — тя не е трябвало да се отнася така с него. Ала и на нея простих като на Тери.

Той не каза на мама какво е сторил, а ние двете с Джинкс не настояхме. Решихме, че в този момент най-добре е да не дърпаме кучето за опашката.

Преди лягане тази вечер двете с мама имахме миг насаме на верандата на пансиона. Седяхме в люлеещи се столове и се наслаждавахме на бриза. След известно мълчание попитах:

— Мамо, още ли сънуваш онзи черен кон?

— Знаеш ли, след като убихте Скунк, сънят почти спря, само от време на време ме спохожда. Но в нощта, след като се сбогувах с Дон, сънувах, че съм хванала оня с белите криле и той ме отведе. Странното беше, Сю Елън, че бях гола-голеничка, както съм се родила, и яздех на онзи кон нагоре в нощното небе, право към луната. Погледнах надолу — след мен се носеше черният, летеше без криле и после се разпадна все едно бе сглобен от слепени, разсърнали се части, нощта ги погълна и те изчезнаха. Аз и белият кон продължихме да летим, летяхме бързо към луната. На следващата нощ не сънувах изобщо нищо за това.

— Предполагам, че така е добре — рекох.

— Да — потвърди мама. — Сигурно е така.

Спахме, а билетите бяхме оставили на една маса в другия край на стаята, кутията с праха на Мей Лин бе върху тях, а тази с парите — в близост. През нощта се събудих в малкото си легло с усещането, че съм на сала и че плавам надолу по реката. Огледах стаята; отне ми известно време да осъзная, че не само не съм на него, но също и че Скунк вече не ни преследва и че никой вече не е по петите ни. Измъкнах се от леглото, облякох си ризата и гащеризона, сложих си обувките и се измъкнах навън.

Запилях се надолу по улицата към реката. Беше си дълга разходка, но нощта бе хубава и аз ѝ се насладих. Долавях мириса на реката, чувах я, преди да стигна до нея. Спрях до мястото, където капитан Бърк ни бе натоварил с Джинкс в моторницата и ни бе откарал нагоре по течението.

Седнах върху равната земя, така че да мога да виждам водата. Реката не бе твърде далеч от мен. Можех да се изплюя от там, където седях и без проблем да улуча мътната вода. Нощта не бе светла. Луната беше тънък сребърен диск — като изкривеното острие на нож. Все пак бе достатъчно ярка, за да виждам кафеникавата вода добре. Реката си течеше все едно нищо изобщо не се бе случило на нея, на нас или на когото и да било друг. Беше си същата. Внезапно ми хрумна, че тази река е като живота. Просто плаваш по нея и ако се изсипе дъжд, някой порой или нещо подобно и част от нея се разлее извън брега си, след миг всичката ще се върне обратно. О, може да изглежда малко различна, но ще си е същата, наистина. Тя не се променяше, променяха се хората около тази река. Знаех, че така е станало с мен. С мама също, с Тери, а може би дори и с Джинкс — за нея бе трудно да се каже.

Ала тази подобна на кафява змия река си оставаше досущ същата, течеше си от единия до другия край към огромното безкрайно море.

Станах, поизтърсих се и се върнах в пансиона. Влязох в стаята и тихичко вдигнах кутията, в която бе Мей Лин, подържах я за миг и мълчаливо ѝ благодарих, защото, макар да ѝ бях малко ядосана, тя по свой си начин ни беше събрала заедно, превърнала ни беше в семейство, беше ни изпратила надолу по реката да открием кои сме и накъде отиваме.

Взех своя билет и оставих внимателно кутията. Седнах до прозореца с него в ръка — в очакване да пукне зората.

Издание:

Автор: Джо Р. Лансдейл

Заглавие: Бряг край мътни води

Преводач: Лидия Цекова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: Изток-Запад

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: Изток-Запад

Излязла от печат: 27.03.2014

Главен редактор: Благой Д. Иванов

Редактор: Милена Братованова

Коректор: Анета Пантелеева

ISBN: 978-619-152-398-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2609>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.